

mgqoe.com

SAMPLETEXT

THE GREAT GATSBY

F. SCOTT FITZGERALD

၇၇၇
ကျေးဝတ်စဘီ
မင်းသန့်

မြန်မာပြန်

mgqoe

mgyoe.com

SAMPLE BOOK

THE
**GREAT
GATSBY**
F. SCOTT
FITZGERALD

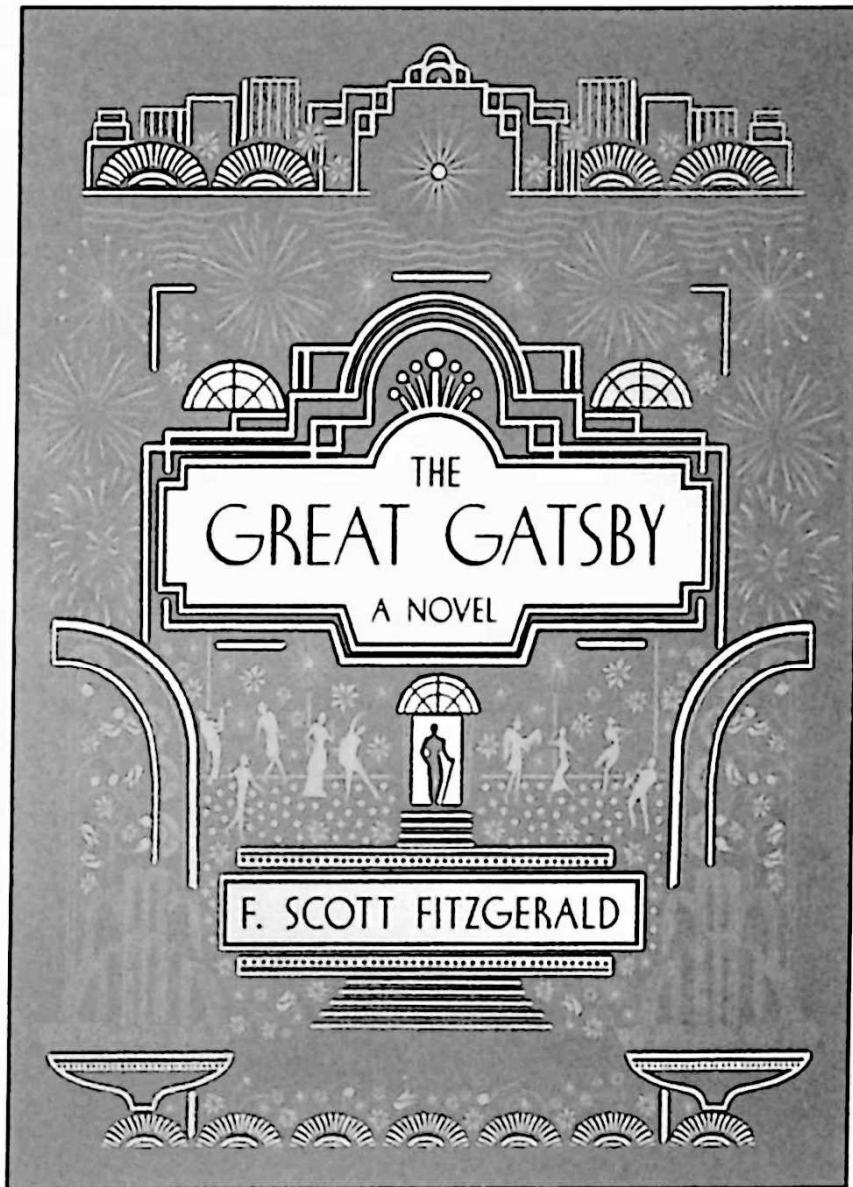
၇၇ ၈
ကျေးဂတ်စ်ဘီ
မင်းသန့်

မြန်မာပြန်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဇင်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ(၀၀၄၅၄)
၅၁၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ပထမအကြိမ် - မတ်လ၊ ၂၀၂၄ ခုနှစ်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
- အုပ်ရေ - ၁၀၀၀
- မျက်နှာဖုံးနှင့် ဦးအေးဝင်း၊ အေးကမ္ဘာပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၂၉၀)
- အတွင်းပုံနှိပ် - အမှတ် ၄၆၊ ၄၆ လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးသရုပ်ဖော်- ဇော်မောင်
- တန်ဖိုး - ၈၅၀၀ ကျပ်

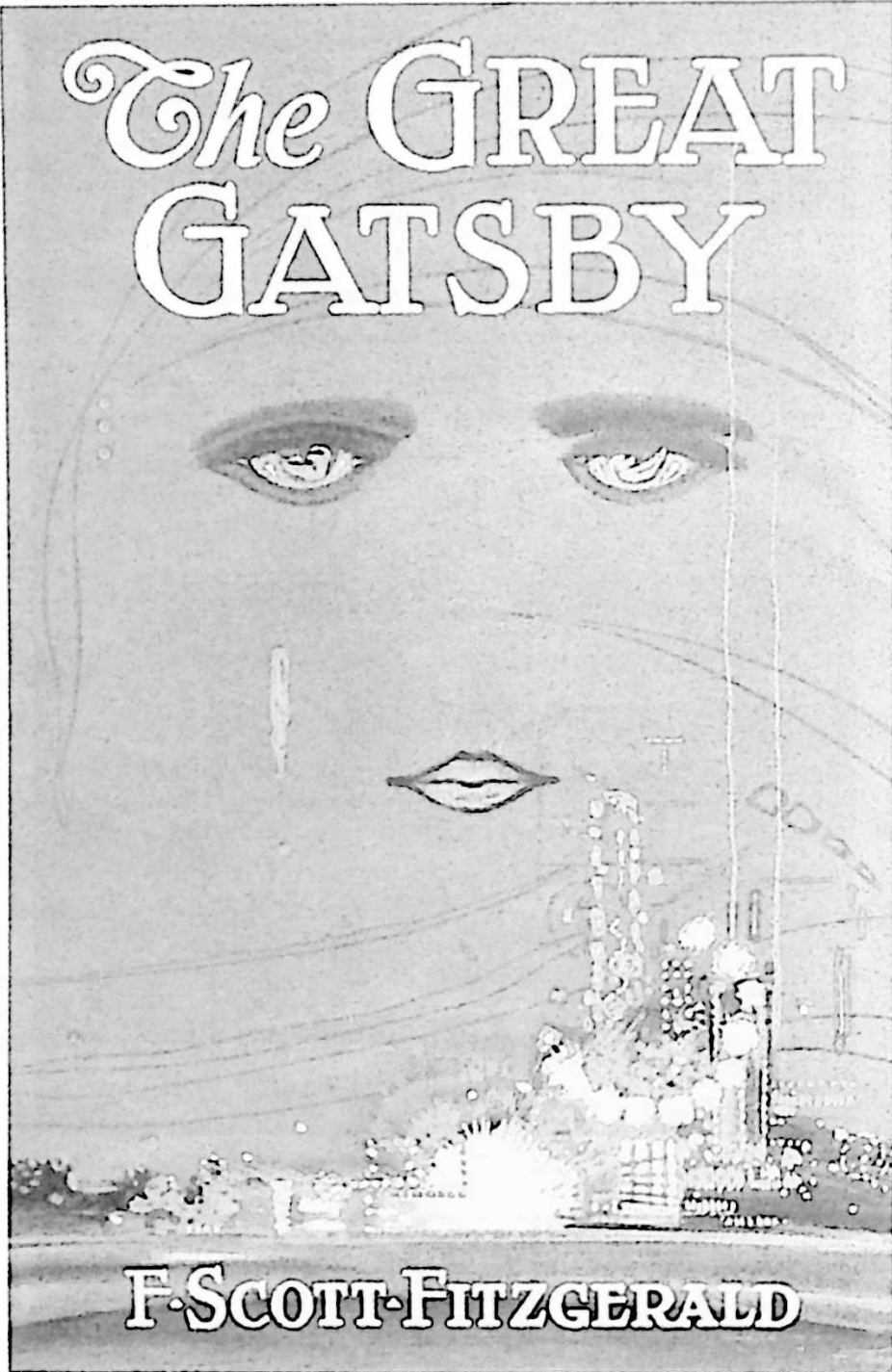

ဂျေးဂတ်စ်ဘီ

မင်းသန့်

(မြန်မာပြန်)

The GREAT GATSBY

F. SCOTT FITZGERALD

F.Scott.Fitzgerald ရဲ့ The Great Gatsby မိတ်ဆက်

The Great Gatsby ဝတ္ထုကို ပထမဆုံး ပုံနှိပ်ခဲ့တာ အခု ဒီဘာသာပြန်စာအုပ် ထွက်တဲ့ အချိန်မှာ ဆိုရင် နှစ်ပေါင်း ၁၀၀ နီးပါး ရှိပါပြီ။ ၂၀ ရာစု အစောပိုင်းက ထွက်ခဲ့တဲ့ ဒီဝတ္ထုကြီးကို ၂၁ ရာစုရောက်တဲ့အထိ ရပ်ရှင်အဖြစ် ပြန်လည် ရိုက်ကူး နေရဆဲ၊ ပရိသတ်တွေကလည်း စွဲလမ်း နှစ်သက်နေကြဆဲပါ။ The Great Gatsby ကို ရေးသားခဲ့ချိန်မှာ ဖစ်ဇ်ဂျေရယ် (Fitzgerald) အိမ်မက်ခဲ့တာလည်း ဒီလိုအောင်မြင် မှုမျိုးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ခမျာ သူ့အိမ်မက်ကို ဖမ်းဆုပ်ခွင့် မရသွားခဲ့ရာပါ ဘူး။

ဖစ်ဇ်ဂျေရယ်ဟာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အောင်မြင်ပြီး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ကြွေလွင့်ခဲ့ရရှာသူ ပါရမီရှင် အနုပညာရှင် တစ်ဦးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ၁၈၉၆ ခုနှစ်မှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ မင်နီဆိုးတားပြည်နယ်မှာ မွေးဖွားခဲ့တဲ့ ဖစ်ဇ်ဂျေရယ် ဟာ ၁၉၄၀ ခုနှစ်၊ အသက် ၄၄ နှစ်အရွယ် အရောက်မှာပဲ ကွယ်လွန်သွားခဲ့တာပါ။

သူဟာ အသက် ၂၄ နှစ်အရွယ်မှာတင် သူ့ရဲ့ပထမဆုံးဝတ္ထုရှည် This Side of Paradise (၁၉၂၀) နဲ့ အောင်မြင်တဲ့ လူငယ် စာရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ This Side of Paradise ဟာ ရောင်းစွဲခဲ့သလို ဝေဖန်ရေးဆရာ တွေရဲ့ ချီးကျူး အသိအမှတ်ပြုမှုကိုလည်း ရရှိခဲ့တယ်။ နောက် နှစ်နှစ်အကြာ ၁၉၂၂ ခုနှစ်မှာ ထွက်ခဲ့တဲ့ သူ့ရဲ့ ဒုတိယမြောက်ဝတ္ထုရှည် The Beautiful and Damned က ပိုလို့တောင် အောင်မြင်ခဲ့ပြီး သူ့ဟာလည်း Best Seller စာရေး ဆရာတစ်ဦး ဘဝကို ရောက်ရှိလာခဲ့တယ်။ သူ့ဟာ သာမန် လူလတ်တန်းစား

မိသားစုကလာသူ ဖြစ်ပေမယ့် ပထမဆုံးဝတ္ထုနဲ့တင် အောင်မြင်တဲ့ စာရေးဆရာ ဘဝကို ရောက်ရှိခဲ့ပြီးနောက်မှာ ဇယ်လ်ဒါဆေယာ (Zelda Sayre) လို့ အမည်ရတဲ့ အထက်တန်းလွှာ အမျိုးသမီးတစ်ဦးရဲ့ အချစ်ကို ရယူနိုင်ခဲ့တယ်။ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံ ဟာ နယူးယောက် လူကံထံအသိုင်းအဝိုင်းရဲ့ နာမည်ကျော်ပုဂ္ဂိုလ်တွေလို နေထိုင်ခဲ့ ကြပြီး ပါတီပွဲတိုင်းမှာ ပွဲတိုင်းကျော်တွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီကာလမှာ ဖစ်ဇ်ဂျေရယ် ဟာ နာမည်ကျော် မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ဝတ္ထုတိုတွေလည်း ရေးသားခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ ထူးခြားတဲ့ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ် ဖြစ်တဲ့ Curious Case of Benjamin Button ကို လည်း ဒီကာလမှာပဲ ရေးသားခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

၁၉၂၃ ခုနှစ်ထဲမှာ ဖစ်ဇ်ဂျေရယ်ဟာ သူ့ရဲ့ အထူးခြားဆုံးနဲ့ အပြောင် မြောက်ဆုံး ဖြစ်မယ့် ဝတ္ထုကြီးတစ်ပုဒ် ရေးသားဖို့ စတင် စဉ်းစား စိတ်ကူးခဲ့ တယ်။ အဲဒီစိတ်ကူးကို အလျင်အမြန်ပဲ အကောင်အထည် ဖော်ဖို့ ပြင်ဆင်ခဲ့ပေ မယ့် ပြဇာတ်ရေးတဲ့ဘက် စိတ်ရောက်သွားခဲ့ပြီး The Vegetable ဆိုတဲ့ ပြဇာတ် တစ်ပုဒ် ရေးသားခဲ့ကာ ဘရော့ဒ်ဝေးမှာ စင်တင်ကပြခဲ့တယ်။ အဲဒီပြဇာတ်ဟာ မအောင်မြင်ခဲ့ဘဲ သူ့ရဲ့ အချိန်ကိုရော၊ ငွေတွေကိုပါ ဖြုန်းတီးပစ်သလို ဖြစ်ခဲ့ရ တယ်။ အထက်တန်းလွှာ လူနေမှုပုံစံကြောင့် အစကတည်းက စုမိ၊ ဆောင်းမိ မရှိတဲ့ ဖစ်ဇ်ဂျေရယ်ဟာ သူ့ပြဇာတ် အရှုံးပေါ်တဲ့ အခါမှာတော့ အကြွေးတင်တဲ့ အခြေအနေထိ ရောက်သွားခဲ့တော့တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ သူဟာ အကြွေးတွေ ဆပ်နိုင်ဖို့ ဝတ္ထုတိုတွေကို စက်နဲ့ရိုက်သလို တရစပ် ရေးခဲ့ရတယ်။

အကြွေးတွေ ကျေသွားပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ အနှောင့်အယှက် ကင်းကင်း နဲ့ သူ့စိတ်ကူးထဲက ဝတ္ထုကြီးကို ရေးနိုင်အောင်လို့ ဖစ်ဇ်ဂျေရယ်တို့ ဇနီးမောင်နှံ ဟာ ပြင်သစ်ကို ပြောင်းခဲ့ကြတယ်။ ဖစ်ဇ်ဂျေရယ်က သူ့ရဲ့ဝတ္ထုကြီးကို စာပေ အဆင့်အတန်းအရ တန်ဖိုးမြင့်မားပြီး လူကြိုက်လည်း များတဲ့ ဝတ္ထုကြီး ဖြစ်ချင် ခဲ့တယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်ဖို့အတွက်လည်း ဇာတ်လမ်းအရရော၊ အရေးအသားအရပါ သူ့ရဲ့ အကောင်းဆုံးလက်ရာ ဖြစ်အောင် အစွမ်းကုန် အားထုတ်ခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ၁၉၂၄ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာမှာ The Great Gatsby ဝတ္ထုကြီးကို လက်စသတ် နိုင်ခဲ့တယ်။

ဧပြီ ၁၀ ရက်၊ ၁၉၂၅ ခုနှစ်မှာတော့ The Great Gatsby ကို ပထမအကြိမ် ပုံနှိပ်ဖြန့်ချိခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဖစ်ဇ်ဂျေရယ်ဟာ ပြင်သစ်မှာပဲ ရှိသေးတယ်။

သူ့ဝတ္ထုကြီး ထွက်တာနဲ့ လူတွေက အလုအယက် တိုးကြိတ်ပြီး ဝယ်ကြလိမ့်မယ် လို့ စိတ်ကူးယဉ်ထားခဲ့ပေမယ့် တကယ့်လက်တွေ့မှာတော့ အထင်နဲ့ အမြင် တက်တက်စင်အောင် လွဲခဲ့ရတယ်။ စာပေအောင်မြင်မှုအရလည်း ဝေဖန်ရေးဆရာ တွေရဲ့ အသိအမှတ်ပြုမှု တချို့ ရခဲ့ပေမယ့်လည်း သူ မျှော်လင့်ထားသလောက် မဟုတ်ခဲ့ဘဲ စာဖတ်သူ အနည်းစုလောက်ကသာ လေးနက်တဲ့ စာပေလက်ရာ တစ်ခုအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခဲ့ကြတယ်။ ဒါ့အပြင် သူ့ဇာတ်လမ်းနဲ့ အရေးအသား ကနေတစ်ဆင့် သူ ပြောပြချင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ခံစားချက်တွေကို နားလည်တဲ့သူ မရှိသလောက် နည်းခဲ့တာကြောင့်လည်း ဖစ်ဇ်ဂျေရယ်ဟာ စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရတယ်။

The Great Gatsby ဝတ္ထုကနေ ဖစ်ဇ်ဂျေရယ်ဟာ စာမူခ ဒေါ်လာ ၂၀၀၀ လောက်ပဲ ရရှိခဲ့တယ်။ ပြဇာတ်ကပြတာနဲ့ အသံတိတ်ရုပ်ရှင် ရိုက်ကူး ရာကနေ နောက်ထပ် ငွေနည်းနည်းပါးပါး ရရှိပေမယ့်လည်း ဝတ္ထုကိုတော့ လူတွေ က အချိန်တိုအတွင်းမှာပဲ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားခဲ့ကြတယ်။ ဖစ်ဇ်ဂျေရယ် ဟာ စိတ်ဓာတ် အကျကြီး ကျသွားခဲ့သလို ငွေကြေးအရလည်း အကြွေးနွံထဲ ကျသွားခဲ့ပြန်တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ သူဟာ စားဝတ်နေရေးအတွက် ဝတ္ထုတိုတွေ ပြန်လည် ရေးသားခဲ့ရပြီး သူ့ရဲ့ စတုတ္ထမြောက်ဝတ္ထုရှည် Tender Is The Night (၁၉၃၄) ထွက်နိုင်ဖို့ နောက်ထပ်အချိန် ကိုးနှစ်ထိ ကြာသွားခဲ့ရတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ ဟောလိဝုဒ် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ညွှန်းတွေ ရေးသားရာကနေ ဝင်ငွေ အတော်လေး ပြန် ကောင်းလာခဲ့ပေမယ့် အဲဒီအချိန်မှာ ဇနီးဖြစ်သူ ဇယ်လ်ဒါက စိတ်ကျန်းမာရေး ချို့ယွင်းနေခဲ့တာကြောင့် ဆေးကုသစရိတ်တွေ ထောင်းပြီး ငွေရေးကြေးရေး မပြေလည်လာခဲ့ဘူး။ ဖစ်ဇ်ဂျေရယ်ဟာ အဲဒီလို ဘဝကို ရုန်းကန်ရင်းနဲ့ပဲ သူ့ရဲ့ ပဉ္စမမြောက် ဝတ္ထုရှည် ဖြစ်လာမယ့် The Love of the Last Tycoon ကို ရေးသား လို့မပြီးခင် ၁၉၄၀ ခုနှစ် အရောက်မှာတော့ ရုတ်တရက် နှလုံးဖောက်ပြီး ကွယ်လွန် သွားခဲ့တော့တယ်။

ဖစ်ဇ်ဂျေရယ် မရှိတော့ပေမယ့်လည်း ‘ပတ္တမြားမှန်ရင် နွံမနစ်’ ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း သူ့ရဲ့ The Great Gatsby ဝတ္ထုကြီးကတော့ သူ ကွယ်လွန်ပြီး နှစ်နှစ် အကြာ ၁၉၄၂ ခုနှစ်မှာ လူတွေရှေ့ကို တစ်ခါပြန်ရောက်ဖို့ အကြောင်းဖန်လာ ခဲ့တယ်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးထဲကို အမေရိကန် ဝင်ရောက်ပြီးတဲ့နောက် ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေရေး အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုက အမေရိကန်စစ်သားတွေကို အခမဲ့ ဖြန့်ဝေဖို့

ပုံနှိပ်မယ့် စာအုပ်တွေ ရွေးချယ်ရာမှာ The Great Gatsby လည်း အရွေးခံခဲ့ရ တယ်။ အဲဒီကနေတစ်ဆင့် ဂတ်စ်ဘီနဲ့ ဒေစီရဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ဖတ်ရှုမိပြီး နှစ်ခြိုက် သူတွေ များလာခဲ့တယ်။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ The Great Gatsby ဝတ္ထုကြီး အပေါ် စာပေပညာရှင်တွေကပါ စိတ်ဝင်စားလာကြပြီး ဝေဖန်သုံးသပ်တဲ့ ဆောင်းပါး တွေ၊ စာတမ်းတွေ အများအပြား ရေးသားလာခဲ့ကြတယ်။ ဒီတော့မှပဲ The Great Gatsby ဟာ သာမန် အချစ်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် မဟုတ်ဘဲ အမေရိကန် လူ့အဖွဲ့ အစည်းနဲ့ ကြိုးစားရင် လူတိုင်း ချမ်းသာ အောင်မြင်နိုင်တယ် ဆိုတဲ့ 'အမေရိကန် အိပ်မက်' ရဲ့ နောက်ကွယ်က ပုညသိုးမှုတွေကို ပါးပါးနပ်နပ်နဲ့ ခပ်ထေ့ထေ့ မီးမောင်း ထိုးပြထားတဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်ကြောင်း စာဖတ်ပရိသတ် အများစုက နားလည်လာခဲ့ကြတယ်။ စာရေးအသားပိုင်းမှာလည်း ဖစ်ဇ်ဂျဲရယ် အသုံးပြု ခဲ့တဲ့ နိမိတ်ပုံတွေ၊ တင်စားချက်တွေ၊ ဇာတ်ကြောင်းပြောပုံတွေရဲ့ လှပမှုကို ခံစား မိလာခဲ့ကြတယ်။

လက်ရှိအချိန်မှာတော့ The Great Gatsby ကို ကမ္ဘာတစ်ဝန်း အုပ်ရေ ၂၅ သန်းအထိ ရောင်းချထားပြီး ဖြစ်သလို ဘာသာစကား ၄၂ မျိုးအထိ ဘာသာ ပြန်ဆိုထားပြီးနေပါပြီ။ ရုပ်ရှင်အနေနဲ့ လေးကြိမ် (၁၉၂၆၊ ၁၉၄၉၊ ၁၉၇၄၊ ၂၀၁၃) ထိ ရိုက်ကူးထားပြီး ဖြစ်သလို ရုပ်သံဇာတ်လမ်း၊ ပြဇာတ်အဖြစ်လည်း အကြိမ်ကြိမ် တင်ဆက်ခဲ့ရပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ လူကြိုက်များမှုအရတင် မကဘဲ စာပေအဆင့်အတန်း အရလည်း အမေရိကန် ဂန္ထဝင်စာပေလက်ရာ တစ်ခုအဖြစ် သတ်မှတ်ခံထားရပြီ ဖြစ်ပြီး ကျောင်းသင်ရိုး ညွှန်းတမ်းတွေမှာပါ ထည့်သွင်း ပြဋ္ဌာန်းထားရပါပြီ။ ဒါ့အပြင် ဖစ်ဇ်ဂျဲရယ်ရဲ့ စာပေဩဇာဟာလည်း အမေရိက မှာတင် မကဘဲ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းက စာရေးဆရာတွေ အပေါ်မှာတောင် လွှမ်းမိုး လို့ နေပြီ ဖြစ်ပါတယ်။ ဖစ်ဇ်ဂျဲရယ်ဟာ သူ့အိပ်မက်ကို အသက်ရှင်နေစဉ်မှာ ဖမ်းဆုပ် ခွင့် မရခဲ့ဘဲ သူ ကွယ်လွန်ပြီး နောက်မှာမှ သူ့အိပ်မက်တွေ ပြည့်ဝလာခဲ့တာက တော့ ရက်စက်လှတဲ့ လောကဓံရဲ့ လှည့်ကွက်လို့ ဆိုရမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဘာသာပြန်သူ၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

မင်းသန့်သည် ပုဂ္ဂလိက ရုပ်သံလိုင်းတစ်ခုတွင် ရုပ်ရှင်ဘာသာပြန်၊ စာအုပ်တိုက် တစ်ခုတွင် ပညာရပ်ဆိုင်ရာ စာအုပ်၊ စာတမ်းများ ဘာသာပြန်၊ ပုဂ္ဂလိက သတင်းစာ အချို့တွင် နိုင်ငံတကာသတင်း ဘာသာပြန်၊ နိုင်ငံတကာသတင်း အယ်ဒီတာ၊ Digital Media ကုမ္ပဏီအချို့တွင် Content Editor တို့အဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးပြီး လက်ရှိတွင် အလွတ်တမ်း ဘာသာပြန်၊ စာရေးသူတစ်ဦးအဖြစ် အသက်မွေးလျက် ရှိသည်။

၂၀၁၀ နောက်ပိုင်းနှစ်များမှ စတင်၍ အွန်လိုင်းစာမျက်နှာများတွင် ဝတ္ထုတိုနှင့် အက်ဆေးများ စတင်ရေးသားခဲ့ပြီး ၂၀၁၅ မှ ၂၀၂၀ ကြားကာလတွင် သူ၏ ဝတ္ထုတိုနှင့် အက်ဆေးများကို ပန်းဆိုးတန်းဂျာနယ် အပါအဝင် ပုဂ္ဂလိက သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်အချို့တွင် ပုံနှိပ်ဖော်ပြခံခဲ့ရသည်။ ၂၀၁၇ ခုနှစ်တွင် သူ၏ ပထမဆုံး ပင်ကိုရေး ဝတ္ထုတိုနှင့် အက်ဆေးများ စုစည်းမှုဖြစ်သည့် ‘သော့ပြင် ဆရာနှင့် အလကားလူ’ ကို wit publication မှ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ထို့နောက် ၂၀၁၈ တွင် ‘အနုပညာသေပြီနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ’၊ ၂၀၂၀ တွင် ‘ဟိုဘက်ကမ္ဘာမှ မိန်းကလေး’ လုံးချင်းဝတ္ထုတိုကို wit မှပင် ဆက်လက် ထုတ်ဝေခဲ့ကာ ၂၀၂၃ ခုနှစ်ထွက် ‘ဆက်သွယ်ရန် ဖုန်းနံပါတ်နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ’ ကိုမူ ကံ့ကော် ဝတ်ရည် စာပေက ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

သူ့ကို ၁၉၈၅ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်မြို့၌ ဖခင် ဦးဇော်ဝင်း၊ မိခင် ဒေါ်ချိုချိုမြင့် တို့က မွေးဖွားခဲ့ပြီး မွေးချင်း နှစ်ဦးအနက် အငယ်ဖြစ်ကာ လက်တလောတွင် ရန်ကုန်မြို့၌ ဇနီးဖြစ်သူနှင့်အတူ နေထိုင်လျက် ရှိသည်။

ဒါဆိုလည်း.... သူ့ကို ဆွဲဆောင်နိုင်မယ် ဆိုရင်
 ရွှေဦးထုပ်ကို ဆောင်းလိုက်၊ သူ စိတ်ဝင်စားလာဖို့ ဆိုရင်
 မင်း ခုန်နိုင်သလောက် အမြင့်ကြီး ခုန်ပြလိုက်၊
 ဘယ်ထိလဲဆိုရင် သူ့နှုတ်ခမ်းကနေ “ရွှေဦးထုပ်လေးနဲ့
 ကျွန်မရဲ့အချစ်၊ အမြင့်ကြီး ခုန်နိုင်တဲ့ ကျွန်မရဲ့ အသည်း၊
 ကျွန်မတော့ ရှင့်ကို ပိုင်ဆိုင်ရမှ ဖြစ်တော့မှာပဲ”
 လို့ မြည်တမ်းလာတဲ့ အထိ။

သောမကံစ် ပက်ခ် ဒီ အင်ဗလီယာစ်

*(ဒီကဗျာနဲ့ ကဗျာဆရာဟာ တကယ်မရှိဘဲ ဖစ်ဇ်ဂျေရယ်ရဲ့ ဖန်တီးရေးသားမှုသာ ဖြစ်ပါတယ်)

အခန်း (၁)

ကျွန်တော် ငယ်ရွယ်နုနယ်စဉ် အချိန်က အဖေ ပြောဖူးတဲ့ ဆုံးမစကားတွေထဲမှာ စိတ်ထဲ စွဲနေတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ရှိတယ်။

“လူတစ်ယောက်ကို မဝေဖန်ခင် လူတိုင်းက မင်းနဲ့ ဘဝအကျိုးပေးချင်း မတူနိုင်ဘူး ဆိုတာ အရင်သတိရကွ” ဆိုတဲ့ စကားပါ။

သူ ပြောတာတော့ အဲဒီလောက်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ သားအဖ ကြား စကားစမြည် ပြောကြတဲ့အခါ အဖေက သူများတွေလို စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ မပြောတတ်ဘဲ တိုတိုပြတ်ပြတ်ပဲ ပြောတတ်တော့ သူ ဆိုလိုချင်တာ အဲဒီထက် အများကြီး ပိုလေးနက်မှာပဲလို့ ကျွန်တော် နားလည်ခဲ့ပါတယ်။ အကျိုးဆက် အနေနဲ့ ကျွန်တော့်မှာ တခြားသူတွေကို ဝေဖန် ကောက်ချက်ချတာမျိုး မလုပ်မိ အောင် မျိုသိပ်ထားတတ်တဲ့ အကျင့် စွဲမြဲလာတော့တာပါပဲ။ အများနဲ့မတူ စိတ်နေအကျင့်စရိုက် ထူးခြားသူတွေ အများကြီးနဲ့ ဒီအကျင့်ကြောင့်ပဲ ဆုံခဲ့ရ သလို ပျင်းရိစရာ ကောင်းလှတဲ့ သူတို့ဘဝ အကြောင်းတွေကို မနားတမ်း ပြော ရာမှာ ပါရမီရင့်သန်လှသူတွေ မနည်းမနောက ပေးတဲ့ နားဒုက္ခကိုလည်း သည်းခံ ခဲ့ရတယ်။ ဒီလိုလူမျိုးတွေက သူတို့ကို မဝေဖန်ဘဲ သူတို့ပြောသမျှ နားထောင် ပေးမယ့် သူမျိုးဆိုရင် မြင်တာနဲ့ တန်းသိတတ်ကြပြီး သူတို့အကြောင်းတွေ ရင်ဖွင့် ကြတော့တာပဲ။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော့်မှာ ကောလိပ်ကျောင်းသား ဘဝတုန်းကဆိုရင်

လူလည်ပတ်ကား အကြံသမားလို မတော်မတရား စွပ်စွဲ တံဆိပ်ကပ် ခံခဲ့ရသေး တယ်။ ဘာလိုဆို တော်ရုံလူနဲ့ မတည့်ဘဲ လူတွေနဲ့ ခပ်ကင်းကင်း နေတတ်သူတွေ ရဲ့ အတွင်းရေးတွေကိုတောင် ကျွန်တော်က သိခွင့်ရတတ်လို့ပါ။ အဲဒီလို ယုံယုံ ကြည်ကြည်နဲ့ ရင်လာဖွင့်တဲ့ အတွင်းရေးအများစုကို ကျွန်တော့်အနေနဲ့ သိချင်၊ ကြားချင်စိတ် မရှိလှပါဘူး။ ယုံကြည်ရတဲ့သူမို့ ရင်ဖွင့်တာပါ ဆိုပြီး လူငယ်လေး တွေ လာလာပြောကြတာတွေက များသောအားဖြင့် သူတို့စိတ်ထဲ တကယ်ရှိတာ တွေကို ဖုံးကွယ်ထားမှန်း သိသာလွန်းပြီး ကြားဖူးနားဝတွေနဲ့ လံကြုပ်၊ လုပ်ပြော ကြတာတွေကသာ များလို့ပါ။ ဒီတော့လည်း တစ်ယောက်ယောက်က သူ့အတွင်း ရေးတွေ ရင်ဖွင့်တော့မယ့် အရိပ်လက္ခဏာမျိုးတွေ မလွဲမသွေ ပြလာတာနဲ့ ကျွန်တော်က အိပ်ချင်ယောင် ဆောင်နေတာ၊ ဒါမှမဟုတ် တခြားကိစ္စ တစ်ခုခုဆီ စိတ်ရောက်နေသလို လုပ်တာ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း သူတို့ ကျွန်တော့်ကို စကား ပြောချင်စိတ် မရှိတော့အောင် ပမာမခန့် လုပ်ပြတာမျိုးတွေ လုပ်ပစ်လိုက်လေ့ ရှိတယ်။ ဝေဖန် အကဲဖြတ်တာမျိုးတွေ မလုပ်ဖို့ ဆိုတာက တစ်ဖက်လူရဲ့ ပြောဆို ပြုမူပုံက ဘယ်လိုကြီးပဲ ဖြစ်နေပါစေ၊ ဒီလူကတော့ ဘယ်လိုလူပဲလို့ ကိုယ့်ဘက် က သတ်မှတ်တာမျိုး မလုပ်ဘဲ အဆုံးထိ သူ့အပေါ် မျှော်လင့်ချက် ထားနိုင်ဖို့ လိုတယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်တော့်အဖေ လူတတ်ကြီးလို ဟန်ပန်တစ်ခွဲသားနဲ့ ဆုံးမခဲ့ပြီး ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ပုံစံအတိုင်း ပြန်ပြောတတ်တဲ့ “လူတွေဟာ မွေးဖွားကြီးပြင်းလာရတဲ့ အခြေအနေတွေ မတူကြတော့ အခြေခံယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ ကျင့်ဝတ်တွေကို သိရှိလိုက်နာမှုမှာလည်း တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မတူ နိုင်ကြဘူး” ဆိုတဲ့ စကားကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပြန်မေ့သွားရာကနေ တစ်ခုခု လွဲမှားသွားတာမျိုးနဲ့ ကြုံရမှာကို စိုးရွံ့တဲ့ စိတ်ကလည်း ကျွန်တော့်မှာ ရှိနေ သေးတယ်။

လူတစ်ဖက်သားကို ဝေဖန် အကဲဖြတ်တာမျိုး မလုပ်ဘဲ အားလုံးကို ဖွင့်ထားတဲ့ စိတ်နဲ့ လက်ခံတဲ့အကြောင်း ကိုယ့်ဂုဏ် ကိုယ်ဖော်ပြီး ရှေ့မှာ ပြောခဲ့ ပေမယ့် ကျွန်တော့်ရဲ့ အဲဒီလို လက်ခံနိုင်စွမ်းမှာလည်း အကန့်အသတ် ရှိတယ် ဆိုတာကို ဝန်ခံရမှာပါပဲ။ လူတွေရဲ့ အမှုအကျင့် ဆိုတာက ကျောက်စိုင် ကျောက်သား ပေါ် အခြေတည်ထားသလို နိုင်မာပြီး ယုံကြည်စိတ်ချစရာ ကောင်းတာမျိုး ရှိသလို

ရွံ့နွံပေါ် အခြေတည်ထားသလို ပျော့ညံ့ပြီး စိတ်ချယုံကြည်စရာ မရှိတာမျိုးလည်း ရှိတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အတိုင်းအတာတစ်ခုကို ရောက်သွားတဲ့ အခါမှာတော့ လူတွေရဲ့ အမူအကျင့်တွေ အဲဒီလို အမျိုးမျိုး ကွဲပြားနေတာကို ကျွန်တော် သဘောထားကြီးကြီးနဲ့ နားလည် မပေးနိုင်တော့ပါဘူး။ ပြီးခဲ့တဲ့ ဆောင်းဦးမှာ ကျွန်တော် အရှေ့ပိုင်းကနေ ပြန်လာတော့ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးကို တစ်ပြေးညီ၊ တန်းစီညာညီ သတိဆွဲထားသလို စည်းကမ်း နည်းလမ်းတကျနဲ့ တန်းတူညီမျှ ထာဝရ ရှိနေစေချင်တဲ့ စိတ်မျိုး ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ လူတွေရဲ့ စိတ်နှလုံးသားတွေ အပေါ် အထက်စီးဆန်တဲ့ အမြင်တွေနဲ့ ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ အပျော်ကြူးတဲ့ ပွဲလမ်း သဘင်တွေကိုလည်း စိတ်ကုန်လို့ လာခဲ့တယ်။ ဒီဇာတ်လမ်းရဲ့ အဓိကဇာတ်လိုက် ဖြစ်တဲ့ ဂတ်စ်ဘီကတော့ ကျွန်တော့်အတွက် ခြွင်းချက် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ သူက ကျွန်တော် စိတ်ပျက်၊ မနှစ်မြို့ ဖြစ်လာခဲ့တဲ့ ဘဝနေထိုင်မှု ပုံစံမျိုးရှိတဲ့သူ ဖြစ်နေပေမယ့် လည်း အဲဒီမှာ ကြုံခဲ့၊ ဆုံခဲ့ရတဲ့ တခြားသူတွေကို စိတ်ကုန်သလိုမျိုး သူ့အပေါ် မှာတော့ စိတ်မကုန်နိုင်ခဲ့ဘူး။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး ဆိုတာ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ တင့်တယ်တဲ့ ကိုယ်ဟန် အမူအရာတွေနဲ့ အမြဲမပြတ် ပြုမူ နေထိုင်တတ်မှုသာ ဆိုရင် သူဟာ လူတကာထက် ပိုပြီး သားနားလှတဲ့ ကိုယ်ရည် ကိုယ်သွေး ရှိသူလို့ ဆိုရမှာပဲ။ မိုင်ပေါင်း သောင်းနဲ့ချီ ဝေးတဲ့ နေရာက ငလျင် လှုပ်ခတ်မှုကို သိရှိ မှတ်တမ်းတင်နိုင်တဲ့ နည်းပညာမြင့် စက်တွေလို သူဟာ ဘဝရဲ့ အောင်မြင်မှုတွေကို ရှာဖွေ အာရုံခံနိုင်စွမ်း မြင့်မားလွန်းသူလည်း ဖြစ်ရဲ့။ သူ့ရဲ့ အဲဒီလို အခြေအနေကို သိရှိ တုံ့ပြန်နိုင်စွမ်း ဆိုတာက မီးစင်ကြည့် ကတတ် တဲ့ အရည်အချင်းလို့ ဂုဏ်တင် ပြောတတ်ကြတဲ့ အပြောင်းအလဲ မြန်တဲ့ စိတ်မျိုး နဲ့ လုံးဝ မတူပါဘူး။ သူ့လို ထူးထူးခြားခြား မျှော်လင့်ချက် ပေးစွမ်းနိုင်သူမျိုး၊ အမြဲတမ်း အချစ်စိတ်နဲ့ ပြည့်လျှမ်းနေသူမျိုး ကျွန်တော် အရင်က မတွေ့ခဲ့ဖူး သလို၊ နောင်လည်း ဘယ်တော့မှ ကြုံရဖို့ မရှိတော့ပါဘူး။ နောင်လည်း ကြုံရဖို့ မရှိတော့ဘူး ဆိုလို့ ဘာမှ လျှောက်မတွေးစေချင်ပါဘူး။ ဂတ်စ်ဘီက နောက်ဆုံး မှာတော့ အဆင်ပြေသွားပါပြီ။ ဂတ်စ်ဘီအပေါ် အနိုင်ကျင့် အမြတ်ထုတ်မှု တွေ၊ သူ့အိပ်မက်တွေရဲ့ နောက်မှာ ဂယက်ထ လိုက်ပါလာတဲ့ အရိပ်မည်းတွေ ကို မြင်တွေ့လိုက်ရတာကြောင့် ကျွန်တော့်မှာသာ လူတွေရဲ့ အပေါ်ယံ ပူဆွေး

ဝမ်းနည်းမှုတွေနဲ့ တဒင်္ဂ စိတ်ပျော်ရွှင် တက်ကြွမှုတွေအပေါ် အချိန်အတိုင်းအတာ တစ်ခုအထိ စိတ်ကုန်သွားခဲ့မိတာပါ။

ကျွန်တော့်မိသားစုက ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ မြို့မျက်နှာဖုံးတွေ အဖြစ်နဲ့ ဒီအနောက် အလယ်ပိုင်းမြို့မှာ နေထိုင်လာကြတာ မျိုးဆက် သုံးဆက်တိုင်ခဲ့ပါပြီ။ ကာရာဝေးစံ မိသားစုဝင်တွေဟာ လူမျိုးစုလေး တစ်ခုလိုတောင် ဖြစ်နေပြီး ကျွန်တော်တို့ဟာ ဘစ်ခလေယိုမြို့စားရဲ့ အဆက်အနွယ်တွေလို့လည်း အစဉ်အလာ အရ လက်ခံထား ကြပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်း ကျွန်တော်တို့ မျိုးရိုးထဲက ဒီမြို့မှာ စတင်အခြေချပြီး ကြီးပွားအောင် ကြိုးစားခဲ့တာက ကျွန်တော့် အဘိုးရဲ့ အစ်ကို ပါ။ သူက ၁၈၅၁ မှာ ဒီမြို့ကို ရောက်လာခဲ့ကာ ပြည်တွင်းစစ်ကြီးမှာ စစ်မှုထမ်း ရမယ့် တာဝန်ကို လူစားလွှတ် ခေါင်းရှောင်ပြီး အိမ်သုံးပစ္စည်း အမျိုးမျိုး ရောင်း ဝယ်တဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို စတင် လုပ်ကိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အခုတော့ သူ စတင် တည်ထောင်ခဲ့တဲ့ အဲဒီလုပ်ငန်းကို ကျွန်တော့် အဖေက ဆက်ခံ လုပ်ကိုင်လို့ နေပါပြီ။

ကျွန်တော့်အဘိုးရဲ့ အစ်ကိုကို လူကိုယ်တိုင် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပေမယ့် အဖေ့ ရုံးခန်းထဲမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ပန်းချီကားအရတော့ ကျွန်တော်က သူနဲ့ ရုပ်ရည်ချင်း အတော်လေး ဆင်ပုံပါပဲ။ ကျွန်တော်က အဖေ့နောက် ရာစုနှစ် တစ်ခုရဲ့ လေးပုံ တစ်ပုံစာလောက်ပဲ နောက်ကျပြီး နယူးဟဲဗင်းကနေ ၁၉၁၅ မှာ ဘွဲ့ရခဲ့ပါတယ်။ ဘွဲ့ရပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ကမ္ဘာစစ်ကြီးလို့ ခေါ်ကြတဲ့ ဂျာမန်နွယ်ဖွားတွေရဲ့ နှစ်ပေါင်းထောင်ချီ မပြီးနိုင် မစီးနိုင် ရွှေ့ပြောင်း အခြေချမှုကြီးကို ပြန်လည် စတင်ရာကနေ ဖြစ်ပွားတဲ့ စစ်ပွဲကြီးမှာ ဝင်ပါခဲ့ရတယ်။

ရန်သူတွေကို တန်ပြန် ထိုးစစ်ဆင်ရတဲ့ တိုက်ပွဲတွေမှာ စိတ်ရော ကိုယ်ပါ နှစ်မြှုပ်ထားခဲ့တာကြောင့် စစ်ကြီး ပြီးသွားလို့ အိမ်ပြန်လာရတဲ့အခါ ကျွန်တော့် မှာ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိဘဲ ယောင်ချာချာ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်တဲ့ အချိန်မှာ အနောက်အလယ်ပိုင်း ဒေသဟာ အရင်လို ကမ္ဘာကြီးရဲ့ နွေးထွေးလှတဲ့ ဗဟိုချက် မဟုတ်တော့ဘဲ စကြဝဠာကြီးရဲ့ ဟောင်းနွမ်း အေးစက်

လှတဲ့ အစွန်အဖျားလို နေရာဒေသနဲ့ ပိုတူလို့ နေပါပြီ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အရှေ့ပိုင်းကို သွားပြီး ငွေချေးစာချုပ် ရောင်း၊ ဝယ်၊ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံတဲ့ စီးပွားရေး အကြောင်း လေ့လာ သင်ယူမယ်ရယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် သိသမျှ လူတိုင်း ငွေချေးစာချုပ်လုပ်ငန်း လုပ်နေကြတာ ဆိုတော့ ဒီနယ်ပယ်ထဲ ကျွန်တော့် တစ်ယောက်စာတော့ဖြင့် နေရာ ရှိလိမ့်ဦးမယ်လို့ ယူဆပြီး အဲဒီလို ဆုံးဖြတ် လိုက်တာပါ။ ကျွန်တော့် အဒေါ်နဲ့ ဦးလေးတွေက ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့် ကို ထားဖို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်း ရွေးချယ်နေကြသလား အောက်မေ့ရလောက် အောင် အသေးစိတ် ဆွေးနွေးခဲ့ကြပြီး နောက်ဆုံးကျမှ စိုးရိမ်နေသေးတဲ့ အင်တင်တင် လေသံနဲ့ 'အင်း... သွားကြည့်ပေါ့' လို့ ပြောပါတယ်။ အဖေကလည်း ကျွန်တော့် ကို တစ်နှစ်လောက် ငွေကြေး ထောက်ပံ့ပေးထားဖို့ သဘောတူပါတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ဟိုဟိုဒီဒီ ကိစ္စတွေနဲ့ နည်းနည်း ကြန့်ကြာနေပြီးတဲ့ နောက် ၁၉၂၂ ခုနှစ် နွေဦး မှာ အရှေ့ပိုင်းကို အပြီး ပြောင်းလာခဲ့ပါတော့တယ်။ 'ငါတော့ အရှေ့ပိုင်းကို အပြီးပြောင်းတော့မယ်' လို့ တွေးခဲ့တယ် ဆိုရင် ပိုမှန်ပါလိမ့်မယ်။

တကယ်တမ်းဆို မြို့ထဲမှာ အခန်းငှားနေသင့်တာ မှန်ပေမယ့် ရာသီက လည်း နွေးထွေးတဲ့ ရာသီ၊ ကျွန်တော်ကလည်း မြက်ခင်းပြင် ကျယ်ကျယ်၊ သစ်ပင် စိမ်းစိမ်းစိုစိုနဲ့ လွတ်လပ်ကျယ်ဝန်းလှတဲ့ နယ်ဘက် ကျေးဘက်ကနေ ရောက် လာခါစ ဆိုတော့ ရုံးက လူငယ်လေးတစ်ယောက်က မြို့ထဲနဲ့ လှမ်းတဲ့ ဆင်ခြေဖုံး တစ်ခုမှာ အိမ်တစ်လုံး ငှားနေကြဖို့ အကြံပြုလာတဲ့အခါ ကောင်းသားပဲလို့ တွေးမိသွားတယ်။ သူက ရာသီဥတုဒဏ် အတော်လေး ခံထားရတဲ့ ဘန်ဂလိုပုံစံ အိမ်လေးတစ်လုံး တွေ့ထားတယ်။ လစာက တစ်လကို ဒေါ်လာ ၈၀ တဲ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအိမ်ကို ပြောင်းခါနီးမှပဲ အလုပ်ကနေ သူ့ကို ဝါရှင်တန် ပြောင်းဖို့ အမိန့်စာ ထွက်လာတော့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းပဲ ပြောင်းလာခဲ့ရတော့တယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ခွေးတစ်ကောင်ရယ် (ကျွန်တော်နဲ့ ရက်ပိုင်းလောက်ပဲ နေပြီး ထွက်ပြေးသွားတာပါ)၊ ဒေါ်ဂျီ ကားဟောင်းတစ်စီးရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို အိပ်ရာ ပြင်ပေး၊ မနက်စာ ချက်ကျွေးပြီး မီးဖိုရှေ့မှာ ရှေးဆိုရိုးစကားတွေ တစ်ယောက် တည်း ပြောနေတတ်တဲ့ ဖင်လန်လူမျိုး အိမ်အကူ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးရယ် ပါလာခဲ့တယ်။ ရောက်ခါစ ရက်တွေမှာတော့ အတော်လေး အထီးကျန်လို့ နေခဲ့

တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်မနက်ခင်းမှာ ကျွန်တော့်နောက်မှ ဒီအရပ်ကို ရောက်လာတဲ့ သူ တချို့က ကျွန်တော့်ကို လမ်းမှာ တားပြီး “ဝက်စ်အက်ဂ်ရွာကို ဘယ်လို သွားရ မလဲဗျ” လို့ အားကိုးတကြီး မေးလာတယ်။

သူတို့ကို လမ်းပြပေးပြီးတဲ့ နောက်မှာတော့ အထီးကျန်တဲ့ စိတ်က အလိုလို ပျောက်ကွယ်သွားတော့တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ လမ်းညွှန်တစ်ယောက်၊ လမ်းသစ်ဖောက်သူ၊ ကနဦး အခြေချနေထိုင်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။ လမ်းမေးခဲ့သူက မရည်ရွယ်ပါဘဲ ကျွန်တော့်ကို ဒီအရပ်ရဲ့ နယ်ခံတစ်ယောက် အဖြစ် အပ်နှင်း သတ်မှတ်ပေးသွားခဲ့တယ်။

ဒါ့အပြင် နေရောင်ခြည်က တောက်ပနေပြီး သစ်ပင်တွေထက်မှာ ရွက်နု တွေကလည်း ရုပ်ရှင်ပြကွက်တွေလို မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဝေဆာလို့ လာနေလေ တော့ နွေရာသီနဲ့အတူ ဘဝသစ် တစ်ဖန် မွေးဖွားလာသလို ရင်းနှီးနေပြီးသား ခံစားချက်ကိုတောင် ပြန်ရလို့ လာခဲ့တယ်။

နောက်တစ်ချက်က ကျွန်တော့်မှာ ဖတ်စရာ စာအုပ်တွေ အလွန် များပြီး လတ်ဆတ်လှတဲ့ လေကြောင့် ကျန်းမာ ရွှင်လန်းလို့လည်း နေတယ်။ ဘဏ် လုပ်ငန်း၊ ချေးငွေ၊ အစုရှယ်ယာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုနဲ့ ဆိုင်တဲ့ စာအုပ်တွေ ဒါဇင်နဲ့ ချီပြီး ကျွန်တော် ဝယ်ထားတယ်။ အဲဒီစာအုပ်တွေက ကျွန်တော့်စာအုပ်စင် ပေါ်မှာ ရွှေဒဂါးသွန်းလောင်းရုံက အသစ်စက်စက် ဒဂါးပြားတွေလို အနီရောင် နဲ့ ရွှေရောင် တဖိတ်ဖိတ် လက်နေပြီး မိုင်းဒက်စ်၊ မော်ဂန်၊ မက်ဆီးနက်စ် တို့လို ဥစ္စာစည်းစိမ် ကြွယ်ဝမှုမှာ ရာဇဝင်တွင်လောက်သူ ပုဂ္ဂိုလ်တွေသာ သိနိုင်တဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှု လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို လှစ်ဟပြတော့မလို့ ရှိနေခဲ့တယ်။ ဒီစာအုပ်တွေအပြင် တခြားစာတွေ အများကြီး ဖတ်ဖို့လည်း ကျွန်တော် စိတ်ကူး ထားသေးတယ်။ ကောလိပ်တုန်းက ကျွန်တော်က စာပေ အတော်လေး လိုက်စား ခဲ့ပြီး ယေးလ်သတင်းစာမှာ အယ်ဒီတာ့အာဘော်တွေ ဘာတွေတောင် တစ်နှစ် လောက် တောက်လျှောက် ဆိုသလို ဝင်ရေးခဲ့ဖူးတယ်။ အခု အဲဒီလို စာရေး၊ စာဖတ် အလုပ်တွေ ပြန်လုပ်ပြီး ကိုယ့်နယ်ပယ် ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာပဲ လူတတ်ကြီး တစ်ယောက် ပြန်ဖြစ်လာအောင် လုပ်တော့မယ်။ “ပြတင်း တစ်ပေါက်ထဲကနေ ကြည့်တဲ့အခါ ဘဝက အများကြီး ပိုအောင်မြင်နေသလို ထင်ရတယ်” ဆိုတဲ့ စကားက လူကြားထဲ ရွတ်ပြလို့ ကောင်းရုံ စာတိုပေစ သက်သက်တော့ မဟုတ် ပါဘူး။

မြောက်အမေရိကရဲ့ အထူးဆန်းဆုံး လူ့အသိုင်းအဝိုင်းတစ်ခု ရှိနေတဲ့ အရပ်က အိမ်တစ်လုံးကိုမှ ကျွန်တော် ငှားနေခဲ့မိတာကတော့ တိုက်ဆိုင်မှု သက်သက်ပါပဲ။ အဲဒီအသိုင်းအဝိုင်းက နယူးယောက်မြို့ အရှေ့စွန်းစွန်းက ပင်လယ်ထဲ ထိုးထွက်နေတဲ့ ကျဉ်းကျဉ်းသွယ်သွယ်၊ ဆူညံပွက်လောရိုက်နေတဲ့ ကျွန်းလေးပေါ်မှာပါ။ အဲဒီအရပ်မှာ တခြားစိတ်ဝင်စားစရာ သဘာဝအလှတရား တွေနဲ့အတူ ထူးခြားလှတဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်နဲ့ ဖွဲ့တည်ထားတဲ့ ကုန်းမြေနှစ်ခုလည်း ရှိနေပါသေးတယ်။ မြို့ကနေ မိုင် ၂၀ လောက် အဝေးမှာ ပုံသဏ္ဍာန်ရော၊ အရွယ် အစားပါ တစ်ပုံစံတည်းနီးပါး တူညီတဲ့ ဘဲဥသဏ္ဍာန် အဲဒီကုန်းမြေ နှစ်ခုဟာ ကြားမှာ ပင်လယ်အော် အငယ်စားလေးရဲ့ ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ ရေပြင်ပဲ ခြားပြီး အနောက်ကမ္ဘာခြမ်းရဲ့ အသိမ်မွေ့ဆုံး ဆားငံရေပြင်၊ လူသားတွေကို အလုပ် အကျွေးပြုရာ လောင်းအိုင်းလင်း ရေလက်ကြားထဲ ငေါထွက်လို့ နေကြတယ်။ အဲဒီကုန်းမြေနှစ်ခုက ကိုလံဘတ်စ် ပုံပြင်ထဲကလို ဘဲဥသဏ္ဍာန် အတိအကျကြီး တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့နှစ်ခုလုံးက ကုန်းမြေနဲ့ ထိစပ်နေတဲ့ အဆုံးသတ်ပိုင်း မှာ ပြားချပ်ချပ် ဖြစ်သွားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကုန်းမြေနှစ်ခုရဲ့ ဆင်တူလွန်းတဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်က သူတို့အပေါ်မှာ ပျံသန်းနေတဲ့ စင်ရော်တွေ အတွက်တော့ အမြဲတမ်း မျက်စိလည်စရာ ဖြစ်နေမှာပဲ။ စင်ရော်တွေလို မပျံနိုင်တဲ့ မြေပေါ်က တောင်ပံမဲ့ တွေအတွက် ဒီကုန်းမြေနှစ်ခုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပိုလို့ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်း တာက သူတို့နှစ်ခုဟာ ပုံသဏ္ဍာန်နဲ့ အရွယ်အစားချင်း အံ့ဩစရာကောင်းအောင် တူသလောက် တခြားအရာတွေ အားလုံးမှာ မယုံနိုင်လောက်အောင် ကွဲပြား နေတာပါပဲ။ ဒီကုန်းမြေ နှစ်ခုကို အိမ်အက်ဂ်နဲ့ ဝက်စ်အက်ဂ် လို့ ခေါ်ပါတယ်။

ကျွန်တော် နေတာက ဝက်စ်အက်ဂ် မှာပါ။ နေလို့ ပိုကောင်းပေမယ့် အိမ်အက်ဂ်လောက် ခေတ်မဆန်၊ မသားနားလှပါဘူး။ ဒီလိုပြောတာက သူတို့ နှစ်ခုကြားက ဆန်းကြယ်လှတဲ့ ကွဲပြားမှုကို ဖော်ပြရာမှာ အပေါ်ယံ ဆန်လွန်းရာ တော့ ကျပါတယ်။ ကျွန်တော့်အိမ်က ဘဲဥသဏ္ဍာန် ကုန်းမြေရဲ့ ထိပ်ဖျားစွန်း လေးမှာပါ။ ရေလက်ကြားနဲ့ဆို ကိုက် ၅၀ လောက်ပဲ ဝေးပါတယ်။ တစ်ရာသီကို ငှားခ ဒေါ်လာ သောင်းနှစ်ထောင်၊ တစ်သောင်းခွဲလောက် ပေးရမယ့် အိမ်ကြီး ရခိုင် နှစ်လုံးရဲ့ ကြားမှာ ကျွန်တော့် အိမ်လေးဟာ သေးငယ် ပျောက်ကွယ်လှ မတတ် ဖြစ်လို့ နေရှာတယ်။ ကျွန်တော့် ညာဘက်က အိမ်ကြီးက ဘယ်လိုစံနှုန်း

မျိုးနဲ့ပဲ ကြည့်ကြည့် ကြီးမားလွန်းလှတယ်။ ပုံစံက နော်မန်ဒီက မြို့တော်ခန်းမ ဟိုတယ်ကြီးကို တုပ ဆောက်လုပ်ထားသလိုပဲ။ တစ်ဖက်မှာ ထွက်ပြုစ ဆင်စွယ် လေးလို မျှော်စင်တစ်ခုနဲ့ စကျင်ကျောက် ရေကူး ကန် တစ်ခု ရှိပြီး ဧက ၄၀ မကတဲ့ မြက်ခင်းနဲ့ ဥယျာဉ်ကြီးလည်း ရှိလိုက်ပါသေး တယ်။ အဲဒီ စံအိမ်ကြီးက ဂတ်စ်ဘီရဲ့ စံအိမ်ကြီးပါပဲ။ အဲဒီအချိန်က ဂတ်စ်ဘီနဲ့ ကျွန်တော် မရင်းနှီးကြ သေးဘူး ဆိုတော့ အဲဒီလို အမည်သညာ ရှိတဲ့ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် နေထိုင်တဲ့ အိမ်လို့ပဲ ပြောရမှာပေါ့။ ကျွန်တော့် အိမ်လေးက ပုံဆိုးပန်းဆိုးလေးပါ ။ ဒါပေမဲ့ သေးသေးလေး ဆိုတော့ မြင်ကွင်းထဲမှာတောင် ပျောက်နေသလောက် ပါပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်မှာ တစ်လကို ဒေါ်လာ ၈၀ လောက်လေး ပေးရုံနဲ့ ရေပြင် ရှုခင်း၊ အိမ်နီးချင်းရဲ့ မြက်ခင်းအလှနဲ့ သန်းကြွယ်သူဌေးတွေရဲ့ စည်းစိမ်ရှင်ဘဝ တို့ကို ငေးမောခွင့် ရခဲ့တယ်။ ချောင်းသာသာ ရေပြင်လေးရဲ့ တစ်ဖက်မှာတော့ အိမ်အက်ဂ်ရဲ့ ခေတ်ဆန် သားနားတဲ့ အဖြူရောင် နန်းတော်ကြီးတွေက ရေပြင်နဲ့ အပြိုင် တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပလို့ နေတယ်။ အဲဒီနေရာသီရဲ့ သမိုင်းတွင်မယ့် အဖြစ်အပျက်ဟာ တွမ်ဗျူကန်နန်နဲ့ ညစာစားဖို့ အိမ်အက်ဂ်ဘက်ခြမ်းကို ကျွန်တော် ကားမောင်းပြီး သွားခဲ့တဲ့ ညနေခင်းကျမှ အမှန်တကယ် စတင်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါ တယ်။

ဒေစီက ဆွေမျိုးစပ်မယ် ဆိုရင် ကျွန်တော်နဲ့ (အသက်ချင်း သိပ်မကွာ ပေမယ့်) တူမနှစ်ဝမ်းကွဲ တော်ပါတယ်။ တွမ်နဲ့ကတော့ ကောလိပ်တုန်းက သိခဲ့ တာပါ။ စစ်ကြီးပြီးခါစက သူတို့နဲ့ ချီကာဂိုမှာ နှစ်ရက်လောက် အချိန်ဖြုန်းခဲ့ပါသေး တယ်။

ဒေစီရဲ့ ခင်ပွန်း တွမ်ဟာ ကာယဗလ ကြံ့ခိုင်ပြီး အားကစားမှာ ထူးချွန် ခဲ့သူပါ။ နယူးဟဲဗင်းမှာ ကစားဖူးသမျှ End ကစားသမား (အမေရိကန် ဘောလုံးမှာ ဘောလုံး စ'တည့်'တဲ့ လိုင်းဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ နေရာယူ ရတဲ့ ကစားသမား) တွေထဲမှာ ခွန်အားအကောင်းဆုံး ကစားသမားတွေထဲက တစ်ယောက်လို့ သတ်မှတ်ခံခဲ့ရပြီး နိုင်ငံကျော် ကစားသမားလို့ ပြောမယ် ဆိုရင် တောင် ပြောလို့ ရခဲ့သူပါ။ အသက် ၂၁ နှစ်မှာ ဘဝရဲ့ အကောင်းဆုံး အချိန်ကို ရောက်ရှိခဲ့ပြီး အဲဒီနောက်မှာတော့ ရွှေထီးဆောင်းခဲချိန်တွေကိုပဲ ပြန်တမ်းတ နေရတဲ့ မင်းသားဟောင်းကြီးလို ဖြစ်သွားတဲ့ သူမျိုးလို့ ပြောရမှာပါပဲ။ သူ့

မိသားစုကတော့ အဆမတန်ကို ချမ်းသာကြွယ်ဝတယ်။ သူဟာ ကောလိပ် ကျောင်းသား ဘဝမှာတောင် သူများတွေ မျက်မှန်းကျိုးချင်စရာ ကောင်း လောက်အောင် ငွေကို ရေလို ဖြုန်းနိုင်ခဲ့တယ်။ ခုတော့ သူက ချီကာဂိုကနေ အရှေ့ပိုင်းကို ပြောင်းလာသတဲ့။ ပြောင်းလာပုံကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ လိတ်ခ် ဖောရက်စ်ကနေ ပိုလိုမြင်း တစ်အုပ်ကိုပါ သူနဲ့အတူ ယူချလာသတဲ့။ ကျွန်တော့် အရွယ်တန်း ယောက်ျားတစ်ယောက်က အိမ်ပြောင်းတာ ပိုလိုမြင်း တစ်အုပ်ပါ သယ်လာနိုင်လောက်အောင် ချမ်းသာတယ် ဆိုတာ တွေးကြည့်ဖို့တောင် အတော် ခက်တဲ့ ကိစ္စပါပဲ။

သူတို့ ဘာလို့ အရှေ့ပိုင်းကို လာရသလဲ ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မသိ ပါဘူး။ သူတို့ဟာ ကိစ္စအထွေအထူး မရှိပါဘဲနဲ့ ပြင်သစ်မှာ တစ်နှစ်လောက် အချိန်ဖြုန်းခဲ့ကြသေးတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့လို ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ သူတွေနဲ့ ပိုလိုကစားတဲ့ သူတွေ ရှိတဲ့နေရာ မှန်သမျှ လျှောက်ပတ်ပြီး သွားခဲ့ကြတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ အပြီးပြောင်းလာခဲ့တာလို့ ဒေစီက ဖုန်းထဲမှာ ပြောပေမယ့် ကျွန်တော် ကတော့ သိပ်မထင်ပါဘူး။ ဒေစီရဲ့ စိတ်ကို ကျွန်တော် မဖတ်နိုင်ပေမယ့် တွမ်က တော့ သူဘောလုံးသမား ဘဝမှာပဲ ရခဲ့ပြီး နောက်ပြန်မရတော့တဲ့ စိတ်လှုပ်ရှား တက်ကြွစရာ ဆူပူသောင်းကျန်းမှုမျိုးကို ထာဝရ တာသသနဲ့ ရှာဖွေရင်း လေလွင့် နေလိမ့်ဦးမယ်လို့ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲ ထင်နေပါတယ်။

ဒီနွေးထွေးပြီး လေထန်တဲ့ ညနေခင်းမှာတော့ ကျွန်တော်နဲ့ အကျွမ်း မဝင်လှတဲ့ မိတ်ဆွေဟောင်း နှစ်ဦးနဲ့ တွေ့ဖို့ ကျွန်တော်ဟာ အိမ်အက်ဂ်ကို ကားမောင်းလာခဲ့ရပါပြီ။ သူတို့ရဲ့ အိမ်ကြီးက ကျွန်တော် မှန်းထားတာထက် တောင် ပိုပြီး သေသပ် ခမ်းနားနေသေးတယ်။ အဖြူနဲ့ အနီရောင် ခြယ်သထား တဲ့ မျက်စိပသာဒ ဖြစ်စရာ ကိုလိုနီခေတ်ပုံစံ စံအိမ်ကြီးဟာ ပင်လယ်အော်ကို စီးမိုးလို့ ထားတယ်။ တစ်မိုင်ရဲ့ လေးပုံတစ်ပုံလောက် ကျယ်တဲ့ မြက်ခင်းပြင်ကြီး ဟာ ကမ်းခြေကနေ အိမ်ရှေ့တံခါးဆီထိ နေရာရိတွေ၊ အုတ်စိလမ်းလေးတွေနဲ့ စွဲမက်စရာ ဥယျာဉ်တွေကို ဖြတ်သန်းလို့ ချီတက်လာရင်း စံအိမ်ကြီးဆီ အရောက် မှာ အရှိန် မသေသေးဘဲ တောက်ပတဲ့ စပျစ်နွယ်တွေအဖြစ်နဲ့ အိမ်ဘေး နံရံထက်ဆီ တက်လို့ သွားတယ်။ အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာမှာ အတန်းလိုက် နေရာယူထားတဲ့ ပြင်သစ် ပုံစံ ဒေါင်လိုက် မှန်ပြတင်းရှည်ကြီးတွေက နွေးထွေး လေထန်တဲ့ ဒီနေ့လယ်ခင်းကို

သူတို့ရဲ့ တံခါးနှစ်ချပ်လုံး အပြည့်အဝ ဖွင့်ဟကြိုဆိုရင်း ရောင်ပြန်ဟပ်နေတဲ့ ရွှေရောင်တွေနဲ့ တောက်ပနေကြတယ်။ တွမ်ဗျူကန်နန်ကတော့ မြင်းစီးဝတ်စုံ အပြည့်နဲ့ အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်မှာ ခြေနှစ်ဖက်ကို ခွဲပြီး မတ်မတ်ရပ်နေတယ်။

သူ့ပုံစံက နယူးဟဲဗင်းတုန်းက ကျွန်တော် သိခဲ့တဲ့ပုံစံနဲ့ အတော်လေး ကွာခြားလို့ သွားပါပြီ။ အခု သူက ကြံ့ခိုင်တဲ့ ခန္ဓာ၊ ဝါကြင်ကြင်ဆံပင်နဲ့ အသက် ၃၀ အရွယ် အမျိုးသားတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီး ခပ်တင်းတင်း စေ့ထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းနဲ့ မာနထောင်လွှားတဲ့ ကိုယ်နေအမူအရာက အထင်းသား ပေါ်လွင်နေ တယ်။ မာနနဲ့ တဖျပ်ဖျပ် လက်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေကလည်း ဗိုလ်ကျစိုးမိုးလို့မှု ကို သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ အထင်အရှား ခတ်နှိပ်ပေးထားတော့ အမြဲတမ်း ရန်လိုပြီး လက်ရဲဇော်ရဲ ရှိမယ့် ပုံမျိုး ပေါက်နေစေတယ်။ မိန်းမဆန်ဆန် ခပ်သွယ်သွယ် မြင်းစီးဝတ်စုံကြောင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ ကြီးမားလှတဲ့ ခွန်အားဗလကတော့ သိပ် မပေါ်လွင်နေဘူး။ ဒါပေမဲ့ လည်ရှည်ဖိနပ်ကြီးကို ချည်တာလိုမျိုး လှုပ်ရှားမှု တစ်ခုခု လုပ်လိုက်ပြီလား ဆိုရင်တော့ ပါးလွှာတဲ့ အပေါ်ကုတ်အင်္ကျီအောက်က ပခုံးသားတွေ လှုပ်ရှားသွားတိုင်း ကြီးမားတဲ့ ကြွက်သားတွေကို အတိုင်းသား မြင်နိုင်တယ်။ တကယ့်ကို လူတွေအပေါ် အနိုင်ကျင့် ဗိုလ်ကျနိုင်တဲ့ လန်လောက် စရာ ခန္ဓာကိုယ်မျိုးပါပဲ။

သူ့ရဲ့ ခပ်ပြတ်ပြတ်၊ အက်တက်တက်နဲ့ ခပ်စူးစူး စကားပြောသံက လည်း ရန်လိုတတ်တဲ့ ပုံစံကို ပိုပေါ်လွင်အောင် အားဖြည့်ပေးနေသလိုပဲ။ သူ နှစ်သက်သဘောကျတဲ့ လူတွေနဲ့ ပြောဆို ဆက်ဆံချိန်မှာတောင် အထက်စီး ဆန်ဆန် ပမာမခန့် ပုံစံမျိုးနဲ့ ပြောဆိုဆက်ဆံတတ်ပြီး နယူးဟဲဗင်းမှာတုန်းက ဆိုရင် သူ့ရဲ့ အဲဒီလို တင်စီးတဲ့ ပုံစံကို မုန်းတီး၊ ကြည့်မရတဲ့ သူတွေ ရှိခဲ့တယ်။

“ငါက မင်းထက် ပိုသန်မာပြီး ပိုပြည့်စုံတဲ့သူ ဖြစ်နေတာနဲ့ပဲ ငါ ပြောတဲ့ အတိုင်း အကုန် လက်ခံစရာ မလိုပါဘူး” ဆိုတာ သူ ပြောတတ်တဲ့ စကားမျိုးပဲ။ ကျွန်တော်နဲ့ သူနဲ့က ကျောင်းတုန်းက နှစ်ကုန် လူမှုကူညီရေးလုပ်ငန်း အစီအစဉ် မှာ တစ်ဖွဲ့တည်း ကျခဲ့ဖူးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကြား သိပ်အကျွမ်း တဝင် မရှိပေမယ့် သူ့အနေနဲ့ ကျွန်တော်က သူ့ကို အောက်ကျိုပြီး လေးစား ခင်တွယ်တာမျိုးကို အထက်စီးကနေ လိုချင်ခဲ့တယ်လို့ ကျွန်တော် ခံစားခဲ့ရ တယ်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ဆင်ဝင်အောက်မှာ ခဏတစ်ဖြုတ် စကား ပြောကြတယ်။

“ငါ ဒီမှာ နေရာကောင်းလေး တစ်ခု ရထားတယ်” လို့ မျက်လုံးတွေ မနားတမ်း တဖျပ်ဖျပ် လက်ရင်း သူက ပြောတယ်။

ပြောပြောဆိုဆို လက်တစ်ဖက်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဆွဲလှည့်လိုက်ရင်း အိတ်လီစတိုင်လ် ဥယျာဉ်တစ်ခု၊ ဧကဝက်လောက် ရှိတဲ့ အရောင်ရင့်ရင့်၊ အနံ့ ပြင်းပြင်း နှင်းဆီခင်း တစ်ခင်း၊ ဒီရေလှိုင်း ရိုက်ပုတ်နေတဲ့ ဦးမော့မော့ မော်တော် ဘုတ် တစ်စီးတို့နဲ့ တင့်တယ်နေတဲ့ အရှေ့ဘက်ရှုခင်းကို လက်တစ်ဖက်က ခုံခုံညားညား ဝေ့ယမ်းပြတယ်။

“အရင်က ရေနံသူဌေး ဒီမိန်း ပိုင်တာလေ” လို့ ပြောပြီး သူက ကျွန်တော့် ကို ဆွဲလှည့်လိုက်ပြန်တယ်။ လူကို ဆွဲလှည့်ပုံက ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ ရှိပေမယ့် ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနိုင်လှတယ်။

“အထဲဝင်ကြစို့”

ကျွန်တော်တို့ဟာ အမိုးမြင့်မြင့် စကြံတစ်ခုကို ဖြတ်ပြီး ပြင်သစ်ပုံစံ ဒေါင်လိုက် မှန်ပြတင်းရှည်တွေနဲ့သာ အိမ်အတွင်းနဲ့ အပြင်ကို ခြားထားတဲ့ ပန်းရောင်တောက်တောက် နေရာတစ်ခုကို ရောက်လို့ သွားတယ်။ အရောင်လက် တောက်ပနေတဲ့ မှန်ပြတင်းတွေဟာ ပွင့်လျက် ရှိနေပြီး သူတို့ရဲ့ အပြင်ဘက် မှာတော့ မြက်ပင် စိမ်းစိမ်းစိုစိုတွေက အိမ်ထဲထိတောင် ရောက်လုနီးနီးပဲ။ အခန်းထဲကို လေတဖြူးဖြူး တိုက်ခတ်နေတော့ လိုက်ကာတွေက အလံတွေလို တဖျတ်ဖျတ်လွင့်လို့ နေတယ်။ မင်္ဂလာကိတ်အလား ကြွကြွရွရွ တန်ဆာဆင် ထားတဲ့ မျက်နှာကြက်ဆီ လိုက်ကာတွေက လေအဝေ့မှာ လွန်လူးတက်သွားပြီး ပိုင်လို နီစွေးစွေး ကော်ဇောအထက် လှိုင်းထနေပုံက လေထန်ချိန် ပင်လယ်မှာ လှိုင်းထနေတာများလား လို့တောင် ထင်ယောင်မှားစေတယ်။

အခန်းထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ရှိနေတာ ဆိုလို့ ဧရာမဆိုဖာကြီး တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ အဲဒီ ဆိုဖာကြီးပေါ်မှာတော့ အမျိုးသမီးငယ် နှစ်ယောက်က နေရာ ယူထားတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် ကြည့်ရတာ ကျောက်ဆူး ချထားတဲ့ မီးပုံးပျံ ကြီးပေါ်မှာ ရောက်နေသလိုပဲ။ နှစ်ယောက်လုံး အဖြူရောင်ဂါဝန် ကိုယ်စီနဲ့။ သူတို့ဂါဝန်တွေကလည်း လှိုင်းထပြီး တဖျတ်ဖျတ် ခါနေလေတော့ အိမ်ထဲမှာ မီးပုံးပျံခရီးစဉ် အတိုလေး တစ်ခေါက် လှည့်ပတ် ပျံသန်းထားသလား လို့တောင်

ထင်ရတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ လိုက်ကာတွေရဲ့ တရွမ်းရွမ်း မြည်သံနဲ့ နံရံထက်က ပန်းချီကားရဲ့ တကျီကျီမြည်သံတွေကို နားစွင့်ရင်း ခဏလောက် နေရာမှာတင် ရပ်နေလိုက်ရသေးတယ်။ နောက်တော့ 'ဒိုင်း'ခနဲ မြည်သံနဲ့အတူ တွမ်ဗျူကန်နန်က ရှေ့ပြတင်းတွေကို ပိတ်လိုက်တော့မှ အခန်းထဲမှာ လေက ငြိမ်ကျသွားပြီး လိုက်ကာတွေ၊ ကောဇောတွေနဲ့ အမျိုးသမီးငယ် နှစ်ယောက်တို့လည်း လူးလွန် လှုပ်ခါနေတာတွေ ရပ်တန့် သွားတော့တယ်။

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ထဲက ပိုငယ်တဲ့ တစ်ယောက်က ကျွန်တော့် အတွက် သူစိမ်းသက်သက်ပဲ။ သူက ဆိုဖာခုံ တစ်ဖက်စွန်းမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး အတောင့်လိုက် ထိုင်နေရင်းက သူ့ရဲ့ မေးစေ့ကို နည်းနည်း မော့ထားလေတော့ အချိန်မရွေး ပြုတ်ကျသွားနိုင်တဲ့ အရာတစ်ခုခု ပြုတ်ကျမသွားအောင် ဟန်ချက် ထိန်းထားရတဲ့ ပုံ ပေါက်နေတယ်။ သူ့မျက်လုံးထောင့်ကနေ ကျွန်တော့်ကို မြင် မလား မသိပေမယ့် ဘာအမှုအရာမှတော့ မပြဘူး။ ကျွန်တော့်မှာတော့ အိုးတိုး အမ်းတမ်း ဖြစ်သွားပြီး ကျွန်တော် ဝင်လာတဲ့အတွက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွား ရင် တောင်းပန်ပါကြောင်း ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်မိတယ်။

တခြား အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ ဒေစီကတော့ ဧည့်သည်လာ လို့ ဝတ္တရားကျေပွန်စွာနဲ့ ဆိုဖာပေါ်က ထမိုးအတွက် ရှေ့ကို အနည်းငယ် ကိုင်း လိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ ကျွန်တော့်ကို တွေ့တော့ အံ့ဩသလို ဖြစ်သွားပြီး ချစ်စဖွယ် ရယ်သံလွင်လွင်လေးနဲ့ ရယ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူ့နဲ့ အတူ လိုက်ရယ်ရင်း အခန်းထဲ လျှောက်ဝင် သွားလိုက်တော့တယ်။

“ရုတ်တရက် ဆိုတော့ အပျော်လွန်ပြီး လူတောင် ဘယ်လို ဖြစ်သွား မှန်း မသိဘူး” လို့ ပြောပြီး ရယ်စရာဟာသ တစ်ခုခု ပြောလိုက်မိသလိုမျိုးနဲ့ ထပ်ရယ်နေပြန်တယ်။ ပြီးတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ သူ့ အတွေ့ချင်ဆုံး သူ့ကို တွေ့ခွင့် ရလိုက်တဲ့ အမှုအရာနဲ့ ကျွန်တော့်လက်ကို ခဏလောက် ကိုင်ထားရင်း မျက်နှာ ကို ငေးကြည့်လို့ နေတယ်။ ဒါ သူ့ပုံစံပဲ။ အဲဒီနောက် တစ်ခုခုကို ဟန်ချက် ထိန်းထားရပုံ ပေါက်နေတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ မျိုးရိုးနာမည်က ဘိတ်ကာလို့ ခေါ် ကြောင်း သူက တီးတိုး ပြောပြတယ်။ (ဒေစီက လူတွေ သူ့အပေါ် တိမ်းညွတ် လာအောင် အဲဒီလို တီးတိုးသံလေးနဲ့ ပြောပြီး ဆွဲဆောင်တတ်တယ်လို့ ပြောကြ၊ ဆိုကြတာတွေ ကျွန်တော် ကြားဖူးပါတယ်။ အဲဒီလို ပြောဆိုတာတွေက အဓိပ္ပာယ်

မရှိတဲ့ ကဲ့ရဲ့စကားတွေ သက်သက်ပါပဲ။ သူတို့ အဲဒီလို ပြောလိုလည်း ဒေစီရဲ့ ပီယဇာတ်က မြူတစ်မှုန်စာတောင် လျော့ပါး မသွားပါဘူး။)

မစ္စဘိတ်ကာ ကတော့ နှုတ်ခမ်းတစ်ချက် တွန့်ရင်း ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းဆတ်တယ် ဆိုရုံလေး ဆတ်ပြတယ်။ ပြီးတော့ ခေါင်းကို မူလအနေ အထား ရောက်အောင် ကမန်းကတန်း ပြန်တည့်လိုက်တယ်။ သူ ဟန်ချက် ထိန်းထားတဲ့အရာ ဟန်ချက်ပျက်သွားလို့ လန့်သွားသလို ပုံမျိုးနဲ့။ ကျွန်တော် လည်း အိုးတိုးအမ်းတမ်းနဲ့ တောင်းပန်တဲ့ စကားမျိုး ပြောမိသွားပြန်တယ်။ အဲဒီလို ကိန်းကြီးခမ်းကြီး အမူအရာမျိုးတွေ မြင်ရရင် ကျွန်တော်က အမြဲလိုလို အယောင်ယောင် အမှားမှား ဖြစ်တတ်တယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်ဆွေမျိုးဘက် ကိုယ် အာရုံ ပြန်ပြောင်း လိုက်တယ်။ ဒေစီက ကျွန်တော့်ကို သူ့ရဲ့ ရင်ဖိုစရာ အသံနိမ့်နိမ့်လေးနဲ့ ဟိုဟိုဒီဒီ တွေ စမေးနေပြီ။ သူ့စကားသံက စကားလုံးတိုင်းကို နောက်တစ်ခါ ပြန်ကြားခွင့် မရနိုင်တဲ့ ဂီတသံစဉ်တွေနဲ့ သီဖွဲ့ထားသလို နားထဲမှာ နိမ့်ချည်၊ မြင့်ချည်နဲ့ ရင်ဖိုစေတဲ့ အသံမျိုး။ သူ့မျက်နှာလေးက ဆွေးရိပ်သန်းနေပေမယ့် တောက်ပ တဲ့ မျက်ဝန်းတွေရယ်၊ ချစ်စိတ်ပြင်းပြင်း နှုတ်ခမ်းလေးရယ်နဲ့ ချစ်စဖွယ် ရွန်းလဲ့လို့ နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ဂရုပြုမိသွားတဲ့ အမျိုးသားတွေ စိတ်ထဲ သူ့အကြောင်း မေ့ဖျောက်လို့ မရအောင် ညှို့ငင်နိုင်စွမ်းတာက သူ့ရဲ့ စိတ် လှုပ်ရှားမှု အပြည့်နဲ့ အသံလေးပါပဲ။ စိတ်နှလုံးကို သိမ်းကျုံး ဆွဲဆောင်ထား နိုင်လောက်အောင် နားဝင်ပီယံ ရှိလှပြီ။ သူ့စကားထဲ မျောသွားစေတဲ့ တီးတိုးသံ လေးက နားထောင်နေသူတွေကို သူ့မှာ လွတ်လပ်ပေါ့ပါး၊ စိတ်လှုပ်ရှားစေမယ့် အကြောင်းတွေ ပြောစရာ အများကြီး ရှိတယ်။ အဲဒီအကြောင်းတွေကို ကြားနေ ရတယ်။ နောက်ထပ်လည်း ကြားရလိမ့်ဦးမယ်လို့ သေချာပေါက် ယုံကြည်လာ အောင် ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းတယ်။

ကျွန်တော်က အရှေ့ပိုင်းကို လာတဲ့ လမ်းမှာ ချီကာဂိုကို တစ်ရက် ဝင်ခဲ့ သေးတဲ့ အကြောင်းနဲ့ ကျွန်တော်ကနေတစ်ဆင့် သူ့အတွက် ချစ်မေတ္တာ ပို့သ လိုက်သူတွေ များလှကြောင်း ပြောပြလိုက်တယ်။

“ကျွန်မကို လွမ်းနေကြတယ်တဲ့လား” လို့ သူက ပီတိဖြစ်သွားတဲ့ အသံနဲ့ ပြောတယ်။

“လွမ်းလိုက်တာမှ တစ်မြို့လုံးကို တိတ်ဆိတ် ခြောက်ကပ်နေတာပဲ။ ကားတွေ အကုန်လုံးရဲ့ ဘယ်ဘက် နောက်ဘီးတွေက လွမ်းဆွတ်သတိရကြောင်း ပန်းခွေလို အနက်ရောင်တွေ ခြယ်လို့၊ ပြီးတော့ မြောက်ဘက် ကမ်းခြေမှာ တစ်ညလုံး တောက်လျှောက် ငိုကြွေး မြည်တမ်းနေသံကိုလဲ ကြားရသေးသဗျာ”

“ကောင်းလိုက်တာ၊ ပြန်သွားကြရအောင် တွမ်း၊ မနက်ဖြန်ကျရင်” လို့ သူက ပြောတယ်။ ပြီးတော့ အဆက်အစပ်မရှိ သူက ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်။

“ကလေးနဲ့ တွေ့သွားဦး အစ်ကို”

“တွေ့မှာပေါ့”

“ခုတော့ အိပ်နေတယ်။ သမီးလေးက သုံးနှစ်ရှိပြီ။ အစ်ကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပဲ၊ တစ်ခါမှကို မတွေ့ရသေးဘူး”

“တွေ့ကြည့်လိုက်၊ သူက”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ အခန်းထဲမှာ ဂနာမငြိမ်ဘဲ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်နေတဲ့ တွမ်ဗျူကန်နန်က ကျွန်တော့်နားမှာ ရပ်သွားပြီး ပခုံးပေါ် လက်လာတင်ရင်း မေးတယ်။

“မင်း ဘာအလုပ်လုပ်နေလဲ နစ်ခဲ”

“ငွေချေးစာချုပ်လုပ်ငန်း လုပ်နေတယ်”

“ဘယ်သူတွေနဲ့လဲ”

ကျွန်တော်နဲ့ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ သူတွေ နာမည် ပြောပြလိုက်တော့- “တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး” လို့ သူက အားမနာ လျှာမကျိုး ပြန်ပြောတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားပြီး -

“နောက်တော့ ကြားဖူးလာမှာပါ။ ခင်ဗျား အရှေ့ပိုင်းမှာ ဆက်နေဖြစ်ရင်ပေါ့” လို့ လေသံခပ်ပြတ်ပြတ်နဲ့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“မပူနဲ့၊ ငါ အရှေ့ပိုင်းမှာ နေဖြစ်မှာပါ” လို့ သူက ပြောရင်း ဒေစီကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်တယ်။ ပြီးတော့မှ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြည့်တယ်။ တစ်ခုခုကို သတိထားနေရသလို ပုံမျိုးနဲ့။

“ဒီမှာ မနေဘဲ တခြား သွားနေရအောင် အရူးမှ မဟုတ်တာ”
 အဲဒီအချိန်မှာပဲ မစ္စဘိတ်ကာက ရုတ်တရက် ထပြောတယ်။
 “ဒါပေါ့”

ရုတ်တရက်ကြီး ဆိုတော့ ကျွန်တော် လန့်တောင် လန့်သွားတယ်။
 ဒါ ကျွန်တော် အခန်းထဲ ရောက်ကတည်းက သူ့ဆီက ကြားရတဲ့ ပထမဆုံး
 စကားပဲ။ ကြည့်ရသလောက်တော့ သူ့ဘာသာ ပြောပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း
 ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားသလိုပဲ။ ဘာလို့ဆို တစ်ချက် သမ်းလိုက်ပြီး လုပ်မိ
 လုပ်ရာတွေ လုပ်ရင်း မတ်တတ် ထရပ်လိုက်လို့။

“တောင့်တင်းနေတာပဲ၊ ဆိုဖာပေါ်မှာ ဘယ်လောက်တောင် ကြာအောင်
 လှဲနေမိလိုက်လဲ မသိဘူး” လို့ သူက အကြောင်းပြတယ်။

“အိုင့်ကို လာမကြည့်နဲ့၊ တစ်နေ့လယ်လုံး ယူကို နယူးယောက် သွား
 ကြရအောင်လို့ ခေါ်နေသားပဲ” လို့ ဒေစီက သူ့ကို ရန်ထောင်လိုက်တယ်။

စားဖိုခန်းကနေ ကော့တေးလ် လေးခွက် ရောက်လာတော့ မစ္စဘိတ်ကာ
 က -

“ကျေးဇူးပဲ၊ မသောက်တော့ပါဘူး” လို့ ချက်ချင်းပဲ ငြင်းတယ်။
 “ကျွန်မ လေ့ကျင့်ရေး ဆင်းနေရလို့ပါ” လို့လည်း ပြောတယ်။
 အိမ်ရှင် တွမ်က မယုံသလို ကြည့်ပြီး “ဟုတ်လား” လို့ ပြောတယ်။
 ပြီးတော့ သူ့ခွက်ကို တစ်ရှိန်ထိုး မော့ချလိုက်ပြီးမှ မစ္စဘိတ်ကာကို ထပ်ပြော
 တယ်။

“မင်းလိုတော့ လိုက်ကို မလုပ်နိုင်ပါဘူး”

ကျွန်တော်လည်း မစ္စဘိတ်ကာကို ကြည့်လိုက်ရင်း သူ ဘာတွေများ
 လုပ်ပါလိမ့်လို့ တွေးနေမိတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ကြည့်နေရတာကို သဘော
 ကျလာမိတယ်။ သူက ခပ်သွယ်သွယ်၊ ရင်သားသေးသေးနဲ့ မိန်းကလေးပါ။
 ဗိုလ်လောင်းတွေလို ကျောနဲ့ပခုံး တစ်ဖြောင့်တည်း ကျနေအောင် ခပ်မတ်မတ်
 နေတတ်တာလည်း တွေ့ရတယ်။ သူက နေရောင်စူးစူးမှာ အားစိုက်ကြည့်ရဖန်
 များလို့ မျက်လုံးထောင့်မှာ အရေးကြောင်းလေးတွေ ထင်နေတဲ့ မီးခိုးရောင်
 မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး အပြန်အလှန် စူးစမ်းတဲ့
 သဘောနဲ့ ပြန်ကြည့်တယ်။ သူ့မျက်နှာလေးက ညှိုးလျလျနဲ့ ချစ်စဖွယ်ရှိပြီး

တစ်ခုခုကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေသလိုပဲ။ ကြည့်နေရင်းမှာပဲ သူ့ကို၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့ဓာတ်ပုံကို အရင်က တစ်နေရာရာမှာ မြင်ဖူးတယ်လို့ ထင်လာမိတယ်။

“ရှင်က ဝက်စ်အက်ဂ်မှာ နေတာပေါ့”

သူက သိပ်အလေးမထားသလို ပုံမျိုးနဲ့ ပြောတယ်။

“အဲဒီမှာ ကျွန်မ သိတဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိတယ်”

“ကျွန်တော်ကတော့ ဘယ်သူနဲ့မှ မသိသေးဘူး”

“ရှင် ဂတ်စ်ဘီကိုတော့ သိမှာပါ”

“ဂတ်စ်ဘီ ဟုတ်လား”

ဒေစီက ဝင်မေးတယ်။

“ဘယ် ဂတ်စ်ဘီ လဲ”

ဂတ်စ်ဘီ ဆိုတာ ကျွန်တော့် အိမ်နီးချင်း ဖြစ်ကြောင်း မပြောရသေး ခင်မှာပဲ ညစာစားလို့ ရပြီဖြစ်ကြောင်း အချက်ပေးသံ ထွက်လာတော့တယ်။ တွမ်ဗျူကန်နန်က သူ့ရဲ့ တောင့်တင်းတဲ့ လက်ကြီးနဲ့ ကျွန်တော့် လက်ကို လာချိတ်ပြီး အခန်းထဲကနေ တစ်ခုဆွဲ ခေါ်သွားတယ်။ ကျားကွက် တစ်ကွက် ရွှေ့လိုက်သလို ပုံမျိုးနဲ့။

အမျိုးသမီးလေး နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက် တင်ပါးပေါ် တစ်ယောက် လက်တွေ ခပ်ဖွဖွတင်လို့ နဲ့နဲ့နောင်းနောင်း၊ လေးတိလေးကန်နဲ့ နှင်းဆီရောင် သန်းတဲ့ ဆင်ဝင်တစ်ခုဆီ ကျွန်တော်တို့ရှေ့က ဦးဆောင်လို့ ထွက်သွားကြ တယ်။ ညနေခင်း နေရောင်ခြည် ဖြာကျနေတဲ့ အဲဒီ ဆင်ဝင်အောက်မှာ စားပွဲ တစ်လုံး ပြင်ထားပြီး စားပွဲပေါ်မှာ ဖယောင်းတိုင် လေးတိုင် ထွန်းညှိထားတယ်။ ညင်ညင်သာသာ တိုက်နေတဲ့ ညနေခင်း လေကြောင့် မီးတောက်တွေက ဘယ်၊ ညာ ယိမ်းနဲ့နေကြတယ်။

“ဘာလို့ ဖယောင်းတိုင် ထွန်းနေမှာလဲ”

ဒေစီက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ကန့်ကွက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ လက်ချောင်းလေးတွေနဲ့ ဖယောင်းတိုင်မီးတောက်ကို သတ်လိုက်တယ်။

“နောက်နှစ်ပတ်လောက်ဆိုရင် နေ့တာအရှည်ဆုံးနေ့ ရောက်တော့မှာ”

သူက အားလုံးကို တောက်ပတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ကြည့်ရင်း မေးတယ်။

“အဲဒီနေ့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး တသသလွမ်းစရာ အမှတ်တရတွေများ ရှိကြ

လား”

“တို့တွေ အစီအစဉ် တစ်ခုခု ဆွဲကြတာပေါ့”

မစ္စဘိတ်ကာက စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ပျင်းပျင်းရိရိနဲ့ ပြောတယ်။ သူ စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ပုံကလည်း အိပ်ရာဝင်ချိန် ခုတင်ပေါ် တက်တာနဲ့ တူနေတယ်။

“ဒါဆို ဘာအစီအစဉ် ဆွဲကြမလဲ”

ဒေစီက မေးတယ်။ ပြီးတော့ စစ်ကူတောင်းတဲ့ပုံနဲ့ ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ပြီး ထပ်မေးတယ်။

“သူများတွေကော ဘာတွေ လုပ်တတ်ကြလဲ အစ်ကို”

သူမေးခွန်းကို ကျွန်တော် ပြန်မဖြေရသေးခင်မှာပဲ ဆတ်ခနဲ သူ့ လက်သန်း လေးကို ရုပ်လိုက်ပြီး မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့သွားတယ်။

“ကြည့်ဦး၊ နာသွားပြီ”

လက်ဆစ်လေးမှာ အညှိအမည်း စွဲသွားတာ ကျွန်တော်တို့ တွေ့လိုက် ရတယ်။

“ရှင် လုပ်လိုက်တာ တွမ်”

သူက စွပ်စွပ်စွဲစွဲ ပြောတယ်။

“ရှင် တမင်လုပ်တာ မဟုတ်မှန်း သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင့်ကြောင့်ပဲ။ အဲဒါ သာ ကြည့်ကြတော့၊ ဒီလို ထွားကျိုင်းတဲ့ ဧရာမ လေးလုံးခြောက်ဖက်ကြီးကို ယူထားမိတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ဒုက္ခကို”

“လေးလုံးခြောက်ဖက်ကြီးလို့ ခေါ်တာတော့ မကြိုက်ဘူး၊ စနောက်ပြီး တောင် အဲဒီလို မခေါ်သင့်ဘူး”

“ခေါ်မှာပဲ၊ လေးလုံးခြောက်ဖက်ကြီး”

ဒေစီက ဇွတ်တရွတ် ပြောတယ်။

နောက်ပိုင်းကျတော့ ဒေစီနဲ့ မစ္စဘိတ်ကာတို့ တစ်ချက် တစ်ချက် စကားပြောပေမယ့် မပွင့်တပွင့်နဲ့ စကားဝိုင်းက အေးစက်စက် ဖြစ်နေတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် ကျီစယ်တဲ့ စကားလေးတွေ ထည့်ပြောပေမယ့်လည်း စကားဝိုင်း က သူတို့ ဝတ်ထားတဲ့ အဖြူရောင် ဂါဝန်တွေလိုပဲ ပျင်းခြောက်ခြောက်နဲ့။ သူတို့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာလည်း စိတ်အားထက်သန်မှု ကင်းမဲ့နေတယ်။

သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ကျွန်တော်နဲ့ တွမ်ကို အားနာသမှုနဲ့ လောကဝတ် အရ ကျွန်တော်တို့ အပျင်းပြေအောင်၊ ဒါမှမဟုတ် သူတို့ အပျင်းပြေဖို့ စကား

စမြည် ပြောနေကြရုံ သက်သက်ပဲ။ သူတို့အတွက် ဒီလို ညစာစားပွဲမျိုးနဲ့ ဒီလို ညနေခင်းတွေ ဆိုတာက အချိန်တန်ရင် ပြီးသွားမယ့် ကြုံနေကျ ကိစ္စတွေပဲ။ တစ်ရက်နဲ့ တစ်ရက် ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား ကွာခြားတာ မရှိ။ ဒီတော့ စိတ် လှုပ်ရှားစရာ၊ ပူပန်စရာလည်း မရှိ။ ဒါက အနောက်ပိုင်း ဒေသမှာနဲ့တော့ အတော်ကြီး ကွာခြားလှတယ်။ အနောက်ပိုင်းမှာ ဆိုရင် ညနေခင်းတွေက အမြဲ အလျင်စလိုနဲ့ ကသုတ်ကရက် နိုင်နေတတ်တယ်။ တစ်နေ့တာလုံး မျှော်လင့် တကြီးနဲ့ စောင့်မျှော်နေရပြီး တစ်နေ့တာ ကုန်ဆုံးချိန်မှာ စိတ်ပျက် လက်လျှော့ လိုက်ရတဲ့ မျှော်လင့် စောင့်စားမှုတွေ၊ ဒါမှမဟုတ် ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ စိုးရိမ် ထိတ်လန့်နေရတဲ့ အခိုက်အတန့်တွေနဲ့ ညနေခင်းက ဘယ်တော့မှ ငြိမ်ငြိမ် သက်သက်၊ အေးအေးဆေးဆေး ကုန်ဆုံးသွားတယ်လို့ မရှိဘူး။

“အစ်ကိုတော့ လူတော မတိုးတဲ့သူကြီးလို ဖြစ်နေပြီ ဒေစီ”

ကျွန်တော်က ဒုတိယမြောက် ဝိုင်ခွက်ကို သောက်ရင်း ပြောလိုက်မိ တယ်။ ဝိုင်က ဖော့စို့အပုပ်နဲ့ ရနေပေမယ့် အထင်ကြီးလောက်စရာ ပြင်သစ် ဝိုင်နီပါ။

“တခြား အစ်ကို လိုက်မီမယ့် အကြောင်းလေးတွေ ပြောင်းပြောပါ လား။ ကောက်ပဲသီးနှံတွေ အကြောင်းတို့၊ ဘာတို့ပေါ့”

ကျွန်တော်က ဘာမှ မရည်ရှယ်ဘဲ ပြောလိုက်ပေမယ့် ကျွန်တော့်မှတ်ချက် ကြောင့် စကားပိုင်းက မထင်ထားတဲ့ ဘက်ကို လမ်းကြောင်းပြောင်းသွားတယ်။

“လူ့အဖွဲ့အစည်းက ဒီတိုင်းသာ သွားရင် ရစရာ မရှိအောင် တစ်စစီ ဖြစ်တော့မှာ”

တွမ်က ရုတ်တရက်ကြီး ဒေါနဲ့မောနဲ့ ထပြောတယ်။

“ငါ့အတွက်တော့ အကောင်းမြင်စရာ တစ်ကွက်မှ မရှိတော့ဘူး။ *ဂျေဒတ်ဒ် ဆိုတဲ့လူ ရေးတဲ့* ‘အသွေးရောင်ရှိသူများ၏ အင်ပါယာများ ပေါ်ထွန်းလာခြင်း’ ဆိုတဲ့ စာအုပ် မင်း ဖတ်ပြီးပြီလား”

“ဘယ်ဖတ်ဖူးပါ့မလဲ၊ ဘာလို့လဲ” လို့ ကျွန်တော်က သူ့လေသံကြောင့် တော်တော်လေး အံ့ဩသွားရင်းက ဖြေလိုက်တယ်။

“တကယ်ကောင်းတဲ့ စာအုပ်၊ လူတိုင်း ဖတ်ကြည့်သင့်တယ်။ အဲဒီမှာ အဓိကပြောထားတာက ငါတို့သာ အလေးမထားရင် လူဖြူမျိုးနွယ်ဟာ လုံးဝ

တိမ်ကောသွားလိမ့်မယ်တဲ့။ ရမ်းသန်းပြောထားတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ သိပ္ပံနည်းကျ သက်သေ အထောက်အထားနဲ့ ပြောထားတာ”

“တွမ်က အဲဒီကိစ္စကို တော်တော်ကြီး အလေးအနက် ဖြစ်နေတာ”

ဒေစီက စိတ်ပျက်ပါတယ် ဆိုတဲ့ အမူအရာမျိုး တမင်လုပ်ပြရင်းက ဝင်ပြောတယ်။

“သူက ရှည်လျား ထွေပြားတဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ ရေးထားတဲ့ တကယ့် စာအုပ် လေးလေးကြီးတွေ ဖတ်တယ်။ အဲဒါကို ဘယ်လိုခေါ်တာ....”

“အဲဒီစာအုပ်တွေက တကယ့် သိပ္ပံနည်းကျ ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ရေးထား တာကွ”

တွမ်က ဒေစီကို စိတ်မရှည်တဲ့ အကြည့်နဲ့ တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ရင်း ဖြတ်ပြောလိုက်တယ်။

“ဒီငနဲ ဆိုရင်လဲ အကုန်လုံးကို သေချာလေ့လာပြီးမှ ရေးထားတာ။ အခြေအနေက ငါတို့ပေါ် မူတည်နေပြီ။ ငါတို့က လက်ရှိမှာ လူမျိုးကြီး ဖြစ်နေ ပေမယ့် သတိထားဖို့ လိုနေပြီ။ မဟုတ်ရင် တခြားမျိုးနွယ်တွေက နေရာ ဝင်ယူ ပြီး ထိန်းချုပ်သွားလိမ့်မယ်”

“သူတို့ကို ဖိထားနိုင်မှ တန်ကာကျမယ်” လို့ ဒေစီက နေရောင်ကြောင့် မျက်စိစူးသလိုလို၊ ဘာလိုလိုနဲ့ မျက်စိမှိတ်ပြရင်းက လေသံတိုးတိုးလေးနဲ့ ပြော တယ်။

“ရှင် ကယ်လီဖိုးနီးယား သွားနေသင့်တယ်”

မစ္စဘိတ်ကာက စကားစလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တွမ်က မစ္စဘိတ်ကာ ကို ပြောခွင့်မပေးဘဲ ခုံပေါ်မှာ လေးလေးပင်ပင်နဲ့ အနေအထား ပြောင်းထိုင် လိုက်ရင်းက ဆက်ပြောတယ်။

“သူ့အဆိုအရ ငါတို့တွေက ဂျာမန်နွယ်ဖွား ဥရောပ မြောက်ပိုင်းသား၊ နော်ဒစ် မျိုးနွယ်တွေပဲ။ မင်းရော၊ ငါရော၊ မင်းရော၊ ပြီးတော့...” လို့ ပြောပြီး ဒေစီကိုကျတော့ မင်းရော” လို့ မပြောဘဲ မဆိုစလောက်လေး တဲ့ဆိုင်းသွားပြီးမှ ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ရုံပဲ ညိတ်ပြတယ်။ ဒေစီကလည်း ကျွန်တော့်ကို မျက်စိ တစ်ချက် မှိတ်ပြပြန်တယ်။

“ပြီးတော့ ငါတို့ကပဲ လူ့ယဉ်ကျေးမှုကြီးအတွက် လိုအပ်တာအားလုံး ထုတ်လုပ် ဖန်တီးခဲ့ရတာ။ သိပ္ပံ၊ အနုပညာ....အားလုံးပဲ၊ သဘောပေါက်လား”

တွမ်က ပြောသာ ပြောနေပေမယ့် သူ ပြောပုံက ဝေဝေဝါးဝါး နိုင်နေတယ်။ သူ့ ကြည့်ရတာ အရင်ထက်ပိုပြီး သွေးနားထင် ရောက်၊ စိတ်ကြီး ဝင်နေပေမယ့်လည်း ဒီအကြောင်းအရာမျိုးတွေ ပြောဖို့အထိကျတော့ လုံလောက်တဲ့ ယုံကြည်မှုမျိုး မရှိသေးသလို ဖြစ်နေတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ အိမ်ထဲကနေ တယ်လီဖုန်းမြည်သံ ကြားလိုက်ရပြီး အိမ်တော်ထိန်းက အိမ်ထဲ ဝင်သွားတယ်။ ဒေစီက အဲဒီလို စကားစ ပြတ်သွားတဲ့ အခိုက်အတန့်လေးကို အမိအရ ယူပြီး ကျွန်တော့်ဘက် ကိုယ်လေး ယိမ်းလာတယ်။ ပြီးတော့ -

“အစ်ကိုကို မိသားစု လျှို့ဝှက်ချက်လေး တစ်ခု ပြောပြမယ်” လို့ စိတ်အားထက်သန်နေတဲ့ လေသံလေးနဲ့ တီးတိုးပြောတယ်။

“တခြားမဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ထိန်းရဲ့ နှာခေါင်းအကြောင်း ပြောပြမလို့ နားထောင်မလား”

“အဲဒီအကြောင်း နားထောင်ချင်လို့ ဒီည လာခဲ့တာပဲလေ” လို့ ကျွန်တော်က နောက်တောက်တောက်နဲ့ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

“အင်း... သူက အရင်တုန်းက အိမ်ထိန်းအလုပ် လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ငွေပန်းထိမ်ကြီး တစ်ခုမှာ ငွေထည်တွေ အရောင်တင်တဲ့ အလုပ် လုပ်တာ။ သူ လုပ်တဲ့ ငွေပန်းထိမ်က ဖောက်သည်တွေ များတော့ မနက်ကနေ ညအထိ မနားတမ်းကို အရောင်တင်ရတာ။ ကြာလဲ ကြာလာရော အရောင်တင်တဲ့ ဓာတုပစ္စည်းတွေကြောင့် သူ့နှာခေါင်းကြီးက အရောင်ပြောင်းလာရော တဲ့”

“ကြာလေ ဆိုးလေ ဖြစ်လာမှာပေါ့”
မစ္စဘိတ်ကာက ဝင်မှတ်ချက်ပေးတယ်။
“ဟုတ်ပါ၊ ကြာလေ ဆိုးလေ ဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံး အလုပ်ပါ ထွက်လိုက်ရတော့တာပဲ”

ညနေခင်းရဲ့ နောက်ဆုံးနေရောင်ခြည်က တဒင်္ဂလေး ဆိုသလို သူ့ရဲ့ တောက်ပနေတဲ့ မျက်နှာလေးပေါ်ကို ကဗျာဆန်ဆန် ကျရောက်နေပြီး သူ့ စကားသံလေးကလည်း နားမထောင်ရ မနေနိုင်လောက်အောင် ကျွန်တော့်ကို ဆွဲခေါ်လို့ သွားတယ်။ နောက်တော့ နေဝင်ရီတရောမှာ သာယာတဲ့ လမ်းကလေးကနေ ကလေးငယ်တွေ ထွက်ခွာသလို သူ့ပေါ် ကျရောက်နေတဲ့ အလင်းရောင်

လေးတွေက သူ့ထံပါးကနေ မခွာချင့် ခွာချင်နဲ့ တစ်စတစ်စ ဖယ်ခွာရင်း မှေးမှိန် ဖျော့တော့သွားတော့တယ်။

အဲဒီနောက် အိမ်ထိန်း ပြန်ရောက်လာပြီး တွမ့်နားနား ကပ်လို့ တစ်ခုခု ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်တယ်။ ချက်ချင်းပဲ တွမ်က မျက်မှောင် တစ်ချက်ကြုတ်ပြီး ခုံကို နောက်တွန်းလိုက်ရင်း စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ထထွက်သွားတယ်။ တွမ် အဲဒီလို ထထွက်သွားတော့မှ စကားပြောရတာ အရှိန်ပိုရလာသလို ပုံမျိုးနဲ့ ဒေစီက ရှေ့ကို ကိုယ်လေး ကိုင်းပြီး ချိုလွင်တောက်ပတဲ့ အသံလေးနဲ့ စကားတွေ ပြောနေပြန်တယ်။

“အစ်ကို အခုလို ညီမရဲ့ ထမင်းစားပွဲမှာ ရှိနေတာ အရမ်းကောင်းတာပဲ... နစ်ခဲ။ အစ်ကိုကို မြင်နေရတာ၊ နှင်းဆီပန်းလေး စားပွဲပေါ်မှာ ရှိနေသလိုတောင် ခံစားရတယ်။ ဟုတ်တယ်၊ တကယ့်ကို နှင်းဆီပန်းလေး တစ်ပွင့် ရှိနေသလိုပဲ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား” လို့ ဒေစီက သူ့ဘာသာ ပြောရင်းက မစွဘိတ်ကာကိုတောင် လှမ်းပြီး အတည်ပြုချက် ယူလိုက်သေးတယ်။

ဒါတော့ သူ ပြောတာ လုံးဝ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်က နှင်းဆီပန်းနဲ့ ဘယ်နေရာမှ မတူပါဘူး။ သူက ပါးစပ်ထဲ ရှိရာ ပြောလိုက်ပုံပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့စကားထဲမှာ နွေးထွေးမှုလေးကတော့ ပါနေတယ်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှု အပြည့်နဲ့ တတွတ်တွတ် ပြောနေတဲ့ စကားသံလေးထဲမှာ သူ့ရဲ့ စိတ်နှလုံးသားကိုပါ နှစ်မြှုပ်ပြီး တကယ့်စိတ်ရင်းနဲ့ ပြောနေတာပဲလို့ ခံစားရစေတယ်။ နောက်တော့ သူက ရုတ်တရက် လက်သုတ်ပဝါကို စားပွဲပေါ် တင်လိုက်ကာ ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်တောင်းပြီး အိမ်ထဲ ဝင်သွားခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ မစွဘိတ်ကာတို့လည်း ဘာရယ်လို့ မရည်ရွယ်ဘဲ အကြည့်ချင်း တစ်ချက် ဖလှယ်မိသွားတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို စကားပြောမလို့ လုပ်တော့ သူက တိတ်တိတ်နေ ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ ‘ရှူး’ လို့ လုပ်ပြတယ်။ တစ်ဖက်ခန်းထဲကနေ အချေအတင် စကားပြောနေသလိုမျိုး ခပ်အုပ်အုပ် အသံတစ်ခု သဲ့သဲ့လေး ကြားနေရတယ်။ မစွဘိတ်ကာ က ဟန်တောင် မဆောင်နိုင်ဘဲ ကိုယ်ကို ကိုင်းပြီး နားစွင့်နေတယ်။

စကားသံ သဲ့သဲ့က တုန်ယင်နေပြီး ဘာတွေ ပြောနေလဲ သေချာကြားရတော့မလို့လို့ ဖြစ်လာလိုက်၊ တိုးဝင်သွားလိုက်၊ တစ်ခါ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ

mgjoe.com

ကောင်းအောင် နည်းနည်း ပြန်ကျယ်လာလိုက်နဲ့ နောက်တော့ လုံးဝ တိတ်သွားတယ်။

ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော်လည်း စကား ပြန်စလိုက်တယ်။

“ခင်ဗျား ပြောတဲ့ မစ္စတာ ဂတ်စ်ဘီ ဆိုတာကလေး ကျွန်တော့် အိမ်နီးချင်းဗျ... သိလား”

“တိတ်တိတ်နေ၊ ဘာတွေ ဖြစ်နေကြလဲ ဆိုတာ နားထောင်ချင်လို့”

“ဘာများ ဖြစ်နေကြလို့လဲ” လို့ ကျွန်တော်လည်း အရိုးခံအတိုင်း မေးလိုက်မိတယ်။

“ရှင် မသိဘူးလား”

မစ္စဘိတ်ကာက တကယ် အံ့ဩသွားတဲ့ ပုံနဲ့ ပြန်မေးတယ်။

“လူတိုင်း သိပြီးသားလို့ ကျွန်မက ထင်နေတာ”

“ဟင့်အင်း၊ မသိရပါလား”

“ဘာလို့....” ဆိုပြီး တစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ ဆက်မမေးတော့ဘဲ ခဏလောက် တုံ့ဆိုင်းနေပြီးမှ သူက ပြောတယ်။

“တွမ်က နယူးယောက်မှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရှိနေတယ်”

“ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရှိနေတယ်၊ ဟုတ်လား” လို့ ကျွန်တော်လည်း ပြန်မေးလိုက်မိတယ်။

မစ္စဘိတ်ကာက ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

“ဒီမိန်းမကလဲ ညစာစားချိန်ကြီးတော့ ဖုန်းမဆက်သင့်ပါဘူး။ မဟုတ်ဘူးလား”

သူ ပြောနေတဲ့ စကားတွေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ နားလည်ဖို့ ကျွန်တော် ကြိုးစားနေတုန်းမှာပဲ ဂါဝန်သံ တဖျတ်ဖျတ်နဲ့ သားရေဖိနပ်သံ တဒုတ်ဒုတ် ကြားလိုက်ရပြီး တွမ်နဲ့ ဒေစီတို့ စားပွဲဆီ ပြန်ရောက်လာတယ်။

“ကပ်လွတ်သွားတယ်”လို့ ဒေစီက မလုံမလဲပုံမျိုးနဲ့ ခပ်မြူးမြူးလေး ပြောတယ်။

နောက်တော့ စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး မစ္စဘိတ်ကာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်သလို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ဆက်ပြောတယ်။

“အပြင်ကို ခဏလောက် လှမ်းကြည့်လိုက်တာ။ အပြင်မှာ တကယ့်ကို သာယာနေတာပဲ။ မြက်ခင်းပေါ်မှာလဲ ငှက်လေးတစ်ကောင် တွေ့လိုက်ရ

တယ်။ အဲဒါ ဗြိတိန်ကနေ ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောကြီးနဲ့ လိုက်လာတဲ့ ညတေးသီ
ငှက်လေးပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက တေးဆိုရင်းနဲ့ အဝေးကို ပျံလို့ ပြေးထွက်
သွားတယ်။ အရမ်း ကဗျာဆန်တာပဲနော်...တွမ်၊ ဟုတ်တယ်မလား”

“သိပ်ကို ကဗျာဆန်တာပေါ့” လို့ တွမ်က ပြောတယ်။ ပြီးတော့ စိတ်
မသက်မသာ ဖြစ်နေတာကို ဟန်လုပ်ထားရတဲ့ ပုံနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်။

“ညစာ စားပြီးလို့ မမှောင်သေးရင် မင်းကို မြင်းစောင်း လိုက်ပြဦးမယ်”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ အိမ်ထဲကနေ တယ်လီဖုန်းသံ မြည်လာပြန်တယ်။
ဒေစီက တွမ်ကို ခပ်တင်းတင်း ခေါင်းခါပြလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မြင်းစောင်း
ကိစ္စလည်း တစ်ခါတည်း ဘေးရောက်သွားတော့တာပဲ။ တကယ်တော့ မြင်းစောင်း
ကိစ္စ တစ်ခုတည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ပြောလက်စ အကြောင်းအရာ အကုန်လုံး
လေထဲမှာ လွင့်ပျောက်သွားတော့တာပါ။ ထမင်းစားပွဲမှာ ဆက်ထိုင်နေကြတဲ့
နောက်ဆုံး ငါးမိနစ်မှာ ဖယောင်းတိုင်တွေ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ မီးပြန်တောက်လာ
တာရယ်။ ကျွန်တော်က တခြားသူတွေကို သေချာစေ့စေ့ ကြည့်ချင်နေပေမယ့်
ဘယ်သူနဲ့မှ အကြည့်ချင်း မဆုံမိအောင် ရှောင်လွှဲနေမိတာရယ်ကိုပဲ ပြတ်
တောင်း၊ ပြတ်တောင်း မှတ်မိတော့တယ်။ ဒေစီနဲ့ တွမ်တို့ ဘာတွေ တွေးနေ
မလဲ ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဘယ်လိုမှ မခန့်မှန်းနိုင်တော့ပါဘူး။
ဒါပေမဲ့ အခြေအနေကို အေးအေးဆေးဆေး စောင့်ကြည့် အကဲခတ်နိုင်ပုံ ရတဲ့
မစ္စဘိတ်ကာလို လူတောင်မှ မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ရောက်လာတဲ့ အသည်းအသန် တယ်လီ
ဖုန်းသံကြောင့် အနေရ မကျပ်ဘဲတော့ နေမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ကတော့
ထင်တာပဲ။ ဘာတွေများ ထဖြစ်ကြမလဲ စိတ်ဝင်တစား စောင့်ကြည့်ချင်စရာ
အခြေအနေမျိုး ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော့် စိတ်ထဲတော့ ရဲကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ရတော့
မယ့် အနေအထားလို့ပဲ ခံစားနေခဲ့ရတယ်။

မြင်းစောင်း လိုက်ပြမယ့် ကိစ္စက ဘယ်ချောင် ရောက်သွားမှန်းမသိ
ဖြစ်သွားတယ် ဆိုတာတော့ ပြောနေစရာတောင် မလိုပါဘူး။ တွမ်နဲ့ မစ္စ
ဘိတ်ကာက ညနေခင်း နေရောင်ခြည် ဖြာကျနေတုန်းမှာပဲ တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက် ခပ်ခွာခွာ ခြားလို့ စာကြည့်ခန်းဘက် ထွက်သွားကြတယ်။ အသုဘ
ရှုဖို့ ရုပ်အလောင်းထားရာ အခန်းဆီ သွားနေသလို ပုံမျိုးနဲ့။ ကျွန်တော်ကတော့

ဘာကိစ္စမှ မဖြစ်ထားသလို၊ ဘာမှ မမြင်လိုက်၊ မကြားလိုက်ရသလို ပုံမျိုး တတ်နိုင်သမျှ ဖမ်းရင်း ဒေစီရဲ့ နောက်ကနေ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဆက်နေတဲ့ ဝရန်တာ တွေတစ်လျှောက် ဆင်ဝင်တစ်ခုဆီ လိုက်လို့ သွားတယ်။ ဆင်ဝင်ဆီ ရောက် တော့ မှောင်ရီဖျိုးဖျိုး အလင်းရောင်အောက်က ကြိမ်ဆက်တီ တစ်ခုပေါ်မယ် နှစ်ယောက်သား ထိုင်လိုက်ကြတယ်။

ဒေစီက သူ့မျက်နှာလေးရဲ့ ချစ်စဖွယ် ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ကိုယ့်ဘာသာ ထိတွေ့ ခံစားကြည့်နေသလိုမျိုးနဲ့ ပါးလေးတွေကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နဲ့ အုပ် ထားရင်းက မှောင်ရီရီညနေဖျိုးဖျိုးကို လှမ်းငေးကြည့်နေတယ်။ သူ့ ကြည့်ရတာ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေပုံ ရတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အာရုံ အပြောင်းအလဲလေးများ ဖြစ်သွားမလားလို့ သူ့သမီးလေးအကြောင်း မေးလိုက်တယ်။

“ညီမတို့နှစ်ယောက်က သိပ်မရင်းနှီးကြဘူးနော်” လို့ သူက ချက်ချင်း ပြန်ပြောတယ်။

“ညီမတို့က ဆွေမျိုးဝမ်းကွဲ တော်တာတောင် အစ်ကိုက ညီမ မင်္ဂလာ ဆောင်တုန်းက မလာဘူး”

“အဲဒီတုန်းက အစ်ကိုက စစ်ထဲ ရောက်နေတာလေ”

“အင်း... ဟုတ်သားပဲ”

သူက ခဏလောက် တုံ့ဆိုင်းသွားပြီးတော့ ဆက်ပြောတယ်။

“ညီမမှာ တော်တော်လေး ခက်ခဲတဲ့ အချိန်တွေနဲ့ ကြုံခဲ့ရတယ် နစ်ခါ အခုဆို ဘာကိုမှ အကောင်း မမြင်တတ်တော့ သလောက်ပဲ”

သူ့အနေနဲ့ အဲဒီလိုဖြစ်မယ် ဆိုရင် ဖြစ်လောက်စရာ အကြောင်းတွေ ရှိတာ မြင်သာပါတယ်။ သူ ဘာများ ဆက်ပြောမလဲလို့ ကျွန်တော် ငြိမ်ပြီး စောင့်နေပေမယ့် သူက ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ သူ့သမီးလေး အကြောင်း စကား ပြန်စလိုက်တယ်။

“ကလေးက ခုဆို စကားတွေ ဘာတွေ တတ်နေရောပေါ့”

“ဪ... အင်း”

သူက စိတ်နဲ့ လူနဲ့ မကပ်တဲ့ အကြည့်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်တယ်။

“သူ့ကို မွေးတုန်းက ညီမ ပြောခဲ့တဲ့ စကားလေး ပြန်ပြောပြမယ်၊ နားထောင်ချင်လား”

“နားထောင်မှာပေါ့”

“အင်း... နားထောင်ပြီးရင် ညီမ စိတ်ထဲ ဘယ်လို ခံစားနေရတယ် ဆိုတာ အစ်ကို သိသွားမှာပါ။ အဲဒီတုန်းက သမီးလေးကို မွေးပြီးခါစ နာရီပိုင်း လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ တွမ်ကတော့ ဘယ်ရောက်လို့၊ ဘယ်ပေါက်နေမှန်း မသိဘူး။ ညီမလဲ မေ့ဆေးပြယ်ပြီး နိုးလာတော့ စိတ်ထဲမှာ အားငယ်သလို ခံစားနေရတဲ့ ကြားကပဲ သူ့နာပြုကို ယောက်ျားလေးလား၊ မိန်းကလေးလားလို့ တန်းပြီး မေးလိုက်တယ်။ သူက မိန်းကလေး လို့ဖြေတော့ တစ်ဖက်လှည့်ပြီး ငိုမိသွားသေးတယ်။ ပြီးတော့မှ ကိုယ့်ဘာသာ ဒီလို ပြောလိုက်တယ်။ ဟုတ်ပြီ။ မိန်းကလေး ဆိုတော့ ကောင်းတာပေါ့။ စိတ်ထင်ရာစိုင်း မိုက်မဲတတ်တဲ့ ကောင်မလေး ဖြစ်လာရင် ပိုကောင်းမယ်။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်အတွက် ဒီကမ္ဘာကြီးမှာ အကောင်းဆုံးက မိုက်မဲတဲ့ မိန်းမလှလေး ဖြစ်ဖို့ပဲ”

“လောကကြီးကိုက တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနဲ့ ပျက်စီးနေတာပဲလို့ ညီမတော့ ထင်တယ်.... သိလား”

သူက ခိုင်ခိုင်မာမာ ယုံကြည်ထားသလို လေသံမျိုးနဲ့ ဆက်ပြောတယ်။

“လူတိုင်းလဲ ဒီလိုပဲ မြင်ကြမှာပဲ၊ အသိဉာဏ်မြင့်တဲ့ သူတိုင်းပေါ့။ ညီမ သေချာသိတယ်။ ညီမ မမြင်ဖူးတာ၊ မရောက်ဖူးတာ၊ မလုပ်ဖူးတာရယ်လို့ မရှိ သလောက် ဖြစ်နေပြီ”

ပြောရင်းနဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေက ခက်ထန်လာပြီး တဖျပ်ဖျပ် လက်လာ ကြပုံက တွမ်ရဲ့ မျက်လုံးတွေ တဖျပ်ဖျပ် လက်ပုံနဲ့တောင် အတော်လေး ဆင်တူ လို့ နေတယ်။ နောက်တော့ ထိမထင်တဲ့ ပုံစံလေးနဲ့ ခပ်မြူးမြူး ရယ်လိုက်ပြီး ပြောတယ်။

“လောကကြီးအကြောင်း နောကျေနေပြီ၊ တကယ် နောကျေနေပြီ”

သူ စကားစ ပြတ်သွားပြီး သူ့စကားသံရဲ့ ဆွဲဆောင်မှု ရေယဉ်ကြော ကနေ လွတ်မြောက်သွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သူ ပြောသွားတဲ့ စကားတွေက သဘောရိုးနဲ့ မဟုတ်ဘဲ ရည်ရွယ်ချက် တစ်ခုခုနဲ့ ပြောနေသလိုမျိုး ကျွန်တော် ခံစားလိုက်ရတယ်။ နောက်တော့ တွမ်နဲ့ ဒေစီက ဒီတစ်ညနေလုံး ကျွန်တော့်ကို သူတို့ ဖြစ်စေချင်နေတဲ့ စိတ်ခံစားချက်မျိုး မဖြစ် ဖြစ်အောင် တစ်နည်းနည်းနဲ့ အကွက်ချ၊ ဖန်တီးနေသလားလို့တောင် ထင်ယောင်မိလာပြီး စိတ်မသက်မသာ

ဖြစ်လာတယ်။ ခဏအကြာမှာ သူက သိသိသာသာ ဟန်လုပ်ထားတဲ့ အပြုံးမျိုးနဲ့ ပြုံးပြလိုက်တဲ့ အခါမှာတော့ ကျွန်တော် ထင်တာ မှန်တယ်ရယ်လို့ စိတ်ထဲ သေချာ သွားတော့တယ်။ သူ့အပြုံးက ကျွန်တော့် မျက်စိထဲမတော့ သူဟာ တွမ်ရဲ့ ဇနီးမယား အနေနဲ့ လူကုံထံသီးသန့် အသိုင်းအဝိုင်းထဲက လူ့မလိုင်စစ်စစ် တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ပြတ်ပြတ်သားသား ပြသလိုက်ပြီ ဆိုတဲ့ အပြုံးမျိုး ဖြစ်နေတာကိုး။

အတွင်းဘက်မှာတော့ ကြက်သွေးရောင် အခန်းက မီးရောင်နဲ့ တောက်ပရွန်းစို နေတယ်။ တွမ်နဲ့ မစ္စဘိတ်ကာတို့ဟာ ဆိုဖာခုံရှည်ရဲ့ ဟိုဘက်ထိပ်၊ ဒီဘက်ထိပ် မှာ ထိုင်နေကြပြီး မစ္စဘိတ်ကာက တွမ်ကို စနေညနေခင်း စာစောင်ထဲက စာသားတွေကို အသံ အနိမ့်၊ အမြင့် မပါဘဲ လေသံအေးအေးနဲ့ ခပ်တိုးတိုး ဖတ်ပြလို နေတယ်။ စာကြည့်မီးရောင်က သူ့ ရင်သားတွေပေါ်မှာ တောက်ပနေ ပြီး သူ့ရဲ့ ဆောင်းဦးရွက်ကြွေလို အဝါရောင် ဆံသားတွေပေါ်မှာတော့ ခပ်မှိန်မှိန် ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ရဲ့ ကျစ်လျစ်သွယ်လျတဲ့ လက်မောင်းသားလေးတွေကို လှုပ်ခါ ပြီး စာမျက်နှာတွေကို လှန်လိုက်တဲ့ အချိန်မျိုးမှာတော့ မီးရောင်က စက္ကူမျက်နှာ ပြင်တွေထက်မှာ ဖျပ်ခနဲ ဖျပ်ခနဲ လက်လက်သွားတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ဝင်လာတာကို တွေ့တော့ မစ္စဘိတ်ကာက ခဏလေး ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ လက်တစ်ဖက် မြှောက်ပြပြီး -

“ဆက်လက် တင်ဆက်သွားပါမယ်” လို့ ပြောတယ်။ ပြီးတော့ စာစောင် ကို ပိတ်လိုက်ပြီး “ကျွန်မတို့ရဲ့ နောက်ထွက်မယ့် စာစဉ်မှာ” လို့ ဆက်ပြောတယ်။

နောက်တော့ ဒူးကို ဆန့်၊ ကိုယ်ကို မတ်ပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်ရင်းက ဘယ်အချိန် ရှိပြီလဲ ခေါင်းမော့လို့ လှမ်းကြည့်တယ်။

“၁၀ နာရီ ထိုးပြီ၊ ကျွန်မလို မိန်းမကောင်းလေး အိပ်ရာဝင်ရတော့မယ့် အချိန်ပဲ”

“ဂျော်ဒန်က မနက်ဖြန် ပြိုင်ပွဲကစားဖို့ ရှိတယ်၊ ဝက်စ်ချက်စတာမှာ” လို့ ဒေစီက ဝင်ရှင်းပြတယ်။

“အိုး... ခင်ဗျားက လက်စသတ်တော့ ဂျော်ဒန်ဘိတ်ကာပဲ” လို့ ကျွန်တော် ရေရွတ်မိသွားတယ်။

အခုမှပဲ သူ့မျက်နှာကို ရင်းနှီးနေရတဲ့ အကြောင်းရင်းကို ကျွန်တော် သိတော့တယ်။ အက်ရှ်ဗေးလ်၊ ဟော့စပရင်းစ်နဲ့ ပမ်းလ်ဘီချ်တို့က အားကစားပွဲ သတင်း ဓာတ်ပုံတွေထဲမှာ သူ့ရဲ့ ထိမထင်သလို မျက်နှာပေးနဲ့ မျက်နှာလေးကို မြင်ဖူးနေတာကိုး။ သူ့အကြောင်း စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ သတင်းတွေကိုလည်း ကြားဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြာပြီ ဆိုတော့ ဘာအကြောင်းတွေ ဆိုတာကိုတော့ မေ့သွားပြီ။

“ကောင်းသော ညပါ” လို့ သူက ညင်ညင်သာသာ နှုတ်ဆက်တယ်။ ပြီးတော့ -

“အိုင့်ကို ရှစ်နာရီ နှိုးနော်” လို့ ဒေစီကို လှမ်းပြောတယ်။

“နှိုးတော့မှသာ မထဘဲ မနေနဲ့”

“ထမှာပေါ့။ ကောင်းသော ညပါ မစွတာ ကာရာဝေး၊ နောက်မှ တွေ့ မယ်နော်”

“သေချာပေါက် တွေ့ရမှာပေါ့” လို့ ဒေစီက ဝင်ပြောတယ်။

“ယူတို့နှစ်ယောက်ကို အောင်သွယ်ပေးရမယ်။ ဒီကို မကြာ၊ မကြာ လာခဲ့နော်.. နစ်ခဲ။ ယူတို့နှစ်ယောက်ကို မတော်တဆလိုလိုနဲ့ အဝတ်ဗီရိုထဲ ထည့်ပိတ်ပြီး အပြင်ကနေ သော့ခတ်ထားမယ်။ ပြီးတော့ ပင်လယ်ထဲကို နှစ်ယောက် တည်း လှေတစ်စီးနဲ့ မျှောရမယ်။ နောက်ပြီး... ဘာတွေ လုပ်လို့ ရသေးပါ လိမ့်...”

“ကောင်းသော ညပါ”

မစွဘိတ်ကာက စကားစကို အတင်းဖြတ်တယ်။ ပြီးတော့ လှေကား ပေါ် တက်ရင်းက ပြောသွားတယ်။ “အိုင့် ဘာမှ မကြားလိုက်ဘူးနော်” တဲ့။

“သူက တကယ့် မိန်းမကောင်းလေးပါ”လို့ ခဏနေတော့ တွမ်က ပြောတယ်။

“သူတို့တွေက သူ့ကို ခုလို နိုင်ငံအနှံ့ လျှောက်သွားခိုင်း မနေသင့်ဘူး”

“သူတို့ ဆိုတာ ဘယ်သူတွေကို ပြောတာလဲ”

ဒေစီက အေးတိအေးစက်နဲ့ မေးတယ်။

“သူ့ မိသားစုပေါ့”

“သူ့မှာ မိသားစု ဆိုလို့ အိုကြီးအိုမ အဒေါ်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ။ ပြီးတော့ အခုလဲ နစ်နဲက သူ့ကို စောင့်ရှောက်ပေးမှာပဲဟာ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ သူက ဒီနေ့ရာသီ တစ်လျှောက်လုံး ပိတ်ရက်တွေဆို ဒီမှာ အချိန်ဖြုန်းဦးမှာ။ မိသားစုနဲ့ နေရသလို ခံစားချက်လေး ရတော့ သူ့အတွက် ကောင်းတာပေါ့”

အဲဒီလို ပြောပြီးတော့ ဒေစီနဲ့ တွမ်တို့ ခဏလောက် တိတ်တဆိတ် အကြည့်ချင်း ဖလှယ်လိုက်တာ တွေ့လိုက်ရတယ်။

“သူက နယူးယောက်ကလား” လို့ ကျွန်တော်က ခပ်မြန်မြန် ဝင်မေး လိုက်တယ်။

“လူးဝစ်ဗေးလ်က၊ ညီမတို့ရဲ့ ဖြူစင်တဲ့ ကလေးဘဝလေးကို အဲဒီမှာ အတူတူ ကုန်ဆုံးခဲ့ကြတာပေါ့။ တကယ် ဖြူစင်ပြီး လှပခဲ့တဲ့....”

“ဝရန်တာမှာ နစ်နဲကို ရင်တွေ၊ ဘာတွေ ဖွင့်လိုက်သေးလား”
တွမ်က ရုတ်တရက် မေးတယ်။

“အင်း... ရင်ဖွင့်မိသေးလား”
ဒေစီက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး ပြောတယ်။

“မမှတ်မိတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ နော်ဒစ်မျိုးနွယ်တွေ အကြောင်းတော့ ပြောဖြစ်တယ် ထင်တယ်။ ဟုတ်တယ်။ အဲဒီအကြောင်း ပြောမိကြတယ်။ အဲဒီ ကနေ ကျွန်မတို့တွေ ဘယ်လို ဆင်းသက်လာ....”

“သူ ပြောတာတွေ အကုန် လိုက်မယ့်နဲ့ နစ်နဲ” လို့ တွမ်က ဒေစီ စကားမဆုံးခင် ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ဘာကိစ္စမှ မကြားလိုက်ပါဘူးလို့ လေပြည် လေးနဲ့ ပြန်ပြောလိုက်ပြီး ခဏလောက်နေတော့ အိမ်ပြန်ဖို့ ပြင်လိုက်တယ်။ သူတို့က ရှေ့တံခါးထိ ကျွန်တော့်ကို လိုက်ပို့ကြတယ်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား စတုရန်းပုံ ဖြာကျနေတဲ့ မီးရောင် အောက်မှာ ဘေးချင်းယှဉ်လို့ ကျွန်တော့်ကား ထွက်မှာကို ရပ်စောင့်နေကြတယ်။ ကျွန်တော် ကားစက်နှိုးလိုက်တဲ့ အချိန်မှာပဲ ဒေစီက အလောတကြီး ထအော်တယ်။

“နေဦး..... အရေးကြီးတာ မေးဖို့ မေ့သွားလို့ အစ်ကို အနောက်ပိုင်းမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ စေ့စပ်လိုက်ပြီလို့ ညီမတို့ ကြားထားတယ်”

“ဟုတ်ပ”

တွမ်ကလည်း ဝင်ပြောတယ်။

“မင်း စေ့စပ်လိုက်ပြီလို့ တို့ ကြားထားတယ်”

“မဟုတ်တမ်း တရမ်းတွေပါ။ မတရား စွပ်စွဲခံရတာ”

“ဒါပေမဲ့ ညီမတို့ ခိုင်မာတဲ့ သတင်း ရထားတာနော်”

ဒေစီက ဇွတ်ပြောတယ်။ ညနေတုန်းကလိုပဲ သဘောရိုးနဲ့ မဟုတ်ဘဲ ရည်ရွယ်ချက် တစ်ခုခုနဲ့ ပြောနေသလို ပုံမျိုးနဲ့ ထပ်ပြောလာပြန်တဲ့ အတွက် ကျွန်တော်လည်း အံ့ဩသွားတယ်။

“ညီမတို့ကို ပြောတဲ့သူ သုံးယောက်တောင် ရှိတာ ဆိုတော့ ဒီသတင်း က အမှန်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

သူတို့ ဘာလို့ ခုလို ပြောရတယ် ဆိုတာကို ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ၊ ဘယ်သူနဲ့မှ မစေ့စပ်ခဲ့ရပါဘူး။ တကယ်တော့ အဲဒီလို စေ့စပ်လိုက်ပြီ ဆိုတဲ့ အတင်းအဖျင်းစကား ပျံ့နေတာကလည်း ကျွန်တော် အရှေ့ပိုင်းကို ထွက်လာရတဲ့ အကြောင်းရင်းတစ်ခုပါပဲ။ အဲဒီ ကောလာဟလကြောင့် ဆိုပြီး သူငယ်ချင်းဟောင်းတွေနဲ့ မတွေ့ဘဲ နေလို့ မရသလို၊ လက်ထပ်တော့မယ် ဆိုတဲ့ ကောလာဟလတွေ ထွက်တာမျိုးကိုလည်း ကျွန်တော် မလိုချင်ပါဘူး။ ဒီကိစ္စအပေါ် သူတို့ အခုလိုကြီး စိတ်ဝင်စားပြနေတာက သူတို့ အတွက် ဘာမှ မဟုတ်လှပေမယ့် ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အတော်လေး စိတ်ထိခိုက်ရတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ သူတို့ဆီကနေ ကားမောင်းပြီး ထွက်လာတော့ ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ရှုပ်ထွေးပြီး နည်းနည်းလည်း စိတ်ပျက်လို့ နေမိတယ်။ ကျွန်တော့်အမြင်အရ ဆိုရင် ဒေစီ အနေနဲ့ ကျွန်တော် လာတဲ့အချိန် မိခင်တစ်ယောက် ပီပီသသ ကလေးကိစ္စနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတာမျိုးပဲ ပိုဖြစ်သင့်တယ် ထင်တာပဲ။ ခုတော့ သူ့ခေါင်းထဲ ကလေးအကြောင်းတောင် ရှိပုံမရဘူး။ တွမ်က နယူးယောက်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ခြေရှုပ်နေတယ် ဆိုတာကတော့ ဘာမှ အံ့ဩစရာ မရှိပါဘူး။ သူ ရွတ်ပြတဲ့ ဟိုစာအုပ်ထဲက စာတွေကြောင့် သူ့မှာ စိတ်ဖိစီးနေရတာကမှ အံ့ဩမယ်ဆို အံ့ဩလောက်စရာ ရှိသေးတယ်။ သူ့ရဲ့ ရုပ်ပိုင်းမာကျော ကြံ့ခိုင်မှုအပေါ် ဂုဏ်မောက်တဲ့ စိတ်က သူ့ရဲ့ ကြီးမားလှတဲ့ အတ္တအတွက် မလုံလောက်တော့လို့ စိတ်အလိုမကျ ဖြစ်ရသလိုမျိုး အဲဒီ ဖန်တရာ

ထေနေတဲ့ အတွေးအခေါ်တွေထဲက မကျေနပ်မှုတွေကလည်း သူ့ကို တတိတိ တိုက်စားနေပုံပဲ။

တည်းခိုအိမ်တွေရဲ့ အမိုးတွေ၊ မီးထိန်ထိန်ညှီးနေတဲ့ ဓာတ်ဆီပန်း အသစ်စက်စက်တွေ ချထားတဲ့ လမ်းဘေး ဆီဆိုင်တွေရဲ့ ရှေ့မျက်နှာစာတွေနဲ့ လမ်းဘေး ဝဲ၊ ယာ မြင်ကွင်းတွေ အရတော့ နွေခေါင်ခေါင်ကို ရောက်လို့ နေပါပြီ။ ဝက်စ်အက်ဂ်က ကျွန်တော့်ရဲ့ ဂေဟာလေးကို ပြန်ရောက်တော့ ကားထားတဲ့ နေရာမှာ ကားကို ထည့်လိုက်ပြီး မြက်ရိတ် တလိမ့်တုံး အဟောင်းတစ်ခု ဘေးမှာ ခဏလောက် ထိုင်နေလိုက်မိတယ်။ ညက ဆူညံ၊ တောက်ပလို့ နေတုန်းပဲ။ လေတိုက်နေတော့ သစ်ရွက်သံ တရှဲ့ရှဲ့နဲ့ တစ်ချက်၊ တစ်ချက် ပျံ့လွင့်လာတဲ့ အော်ဂင်သံကိုလည်း ကြားနေရတယ်။ တော်လည်းသံ ကြားမှာ ဖားတွေ အားနဲ့ အင်နဲ့ မိုးခေါ်သံကို ကြားနေရတာနဲ့တောင် တူသေးတော့တယ်။ လရောင်နဲ့ ကြောင်တစ်ကောင်ရဲ့ အရိပ်ကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်တာနဲ့ အဲဒီဘက်ကို လှည့် ကြည့်လိုက်မိတော့ ဒီညထဲမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။ ပေ ၅၀ လောက် အဝေး၊ ကျွန်တော့် အိမ်ဘေးက စံအိမ်ကြီးရဲ့ အရိပ်မှာ အိတ်ထဲကို လက်တွေ ထည့်လို့ ငွေမှုန်ဖြူးထားတဲ့ ကြယ်တွေကို ရှုစားနေတဲ့ သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရလို့ပါ။ သူ့ရဲ့ အေးအေးလူလူ ရှိလှတဲ့ လှုပ်ရှားပုံနဲ့ မြက်ခင်းပေါ်မှာ သက်သောင့်သက်သာ မတ်တတ်ရပ်နေပုံအရ ဒါ ပတ်ဝန်းကျင်က ခမ်းနားလှပမှုတွေနဲ့ သူ့ကိုယ်ပိုင် နိဗ္ဗာန်ဘုံလေးကို နှိုင်းယှဉ် ချိန်ထိုးကြည့်ဖို့ ထွက်လာပုံ ရတဲ့ မစ္စတာဂတ်စ်ဘီ ကိုယ်တိုင်ပဲ ဆိုတာ မှားစရာ မရှိပါဘူး။

ကျွန်တော် သူ့ကို လှမ်းခေါ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သေးတယ်။ ညစာစားပွဲ တုန်းက မစ္စဘီတ်ကာက သူ့အကြောင်း ပြောထားတော့ မိတ်ဆက်ဖို့အတွက် တခြားအကြောင်း ရှာနေဖို့လည်း မလိုတော့ဘူး မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သူ့ကို လှမ်းမခေါ် ဖြစ်လိုက်ဘူး။ ဘာလို့ဆို သူ့ပုံစံက သွားနှောင့်ယှက်ဖို့ မသင့် လျော်တဲ့ ပုံမျိုး ရုတ်တရက် ပြောင်းသွားလို့။ သူက လက်တွေကို နက်မှောင် နေတဲ့ ရေပြင်ဘက်ဆီ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဆန့်တန်းထားပြီးတော့ တုန်ယင်နေ တယ်။ ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော့်နေရာကနေ လှမ်းမြင်နေရပုံအရ သူ တုန်ယင်နေ တယ် ဆိုတာ ကျိန်တောင် ပြောဝံ့တယ်။

ကျွန်တော်လည်း အလိုလို ပင်လယ်ဘက်ဆီကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိ
တယ်။ ခပ်ဝေးဝေးဆီက ဆိပ်ခံတံတားတစ်ခုရဲ့ အဆုံးကနေ လာပုံရတဲ့ အစိမ်း
ရောင် မီးလေး တစ်ပွင့်က လွဲလို့ တခြား ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မတွေ့ရပါဘူး။
ကျွန်တော် မစ္စတာဂတ်စ်ဘီကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူက ပျောက်ကွယ်
သွားပြီး မငြိမ်သက်သေးတဲ့ အမှောင်ထုထဲမှာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း
ကျန်ရစ်လို့ နေခဲ့ပြန်တာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

အခန်း (၂)

ဝက်စ်အင်္ဂလိပ် နယူးယောက်ကို သွားတဲ့ ခရီးတစ်ဝက်လောက်မှာ ကားလမ်းနဲ့ ရထားလမ်း နှစ်ဖာလုံလောက် ဘေးချင်းယှဉ်လျက် အပြိုင်ဖြစ်နေတဲ့ နေရာတစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒီနေရာက ဖုန်းဆိုးမြေလို ပြာမှုန်ချိုင့်ဝှမ်း တစ်ခုပါ။ အဲဒီချိုင့်ဝှမ်းမှာ ပြာမှုန်တွေက ကုန်းပေါင်တွေ၊ ကုန်းမို့မို့တွေ အပေါ်မှာတင် မကဘဲ ကိုးရီးကားရားနိုင်လှတဲ့ ဥယျာဉ်တွေ ထက်မှာပါ ဖြစ်ထွန်းလှတဲ့ ဂျုံပင်တွေလို တိုးပွားချင်တိုင်း တိုးပွားလို့ နေပြီး အိမ်တွေပေါ်မှာ၊ ခေါင်းတိုင်တွေ ပေါ်မှာနဲ့ ခေါင်းတိုင်တွေက ထွက်တဲ့ မီးခိုးတွေထဲမှာ အပြည့် နေရာယူထားတယ်။ ကုန်ကုန်ပြောရရင် အမှုန်အမွှားတွေ အပြည့်နဲ့ လေထုထဲ တရွေ့ရွေ့သွားနေကြတဲ့ လူတွေကိုပါ လူရုပ် မပေါ်လောက်အောင် ဖုံးအုပ်လို့ ထားတယ်။ ပြာတွေ ဖုံးနေလို့ မီးခိုးရောင်တွေချည်း ဖြစ်နေတဲ့ ကားတွေဟာ လမ်းရယ်လို့ ပီပီသသ မမြင်နိုင်တော့တဲ့ လမ်းကြောင်းတစ်လျှောက် ရံဖန်ရံခါ ဆိုသလို ပေါ်လာပြီး သွားကျိန်းချင်စရာ တကျိီကျိီသံတွေ မြည်လို့ အတန်းလိုက် မောင်းသွားတတ်ကြတယ်။ အဲဒီကားတန်း ရပ်သွားတဲ့အခါ ပြာလူသား တစ်အုပ်က ပြာမဲ့မဲ့ ဂေါ်ပြားတွေနဲ့ ရုတ်တရက် ပေါ်လာကြပြီး မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံးကို ဖုံးကာထားတဲ့ ပြာမှုန်တိမ်တိုက်ကြီးကို အချည်းနှီး မွေနှောက်နေသလိုမျိုး ဟိုထိုး၊ ဒီကော် လုပ်နေကြတာကိုလည်း မသဲမကွဲ မြင်ရတတ်သေးတယ်။

မီးခိုးရောင်မြေနဲ့ အဲဒီမြေအထက် မဆုံးနိုင်အောင် လွင့်မျော ပျံလွင့်နေတဲ့ မွဲခြောက်ခြောက် ဖုန်မှုန့်တွေရဲ့ အပေါ်ကို ခဏလောက် သတိထားပြီး ကြည့်လိုက်မယ် ဆိုရင်တော့ ဒေါက်တာ တီ၊ ဂျေ၊ အက်ကယ်လ်ဘာ့ဂျ်ရဲ့ မျက်လုံးတွေကို တွေ့ရမှာပါ။ ဒေါက်တာ တီ၊ ဂျေ၊ အက်ကယ်လ်ဘာ့ဂျ်ရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ အပြာရောင်ရှိပြီး အလွန်တရာ ကြီးမားလှတယ်။ ဘယ်လောက်တောင် ကြီးလိုက်သလဲ ဆိုရင် သူ့ရဲ့ စက္ကူအာရုံကြောတွေက တစ်ကိုက်လောက် မြင့်တယ်။ အဲဒီမျက်လုံးကြီးတွေမှာ မျက်နှာရယ်လို့ မရှိဘူး။ မျက်နှာ မရှိတော့ နှာခေါင်းရယ်လို့လည်း မရှိပေမယ့် အဲဒီ မရှိတဲ့ နှာခေါင်းပေါ်မှာ တင်နေတဲ့ အဝါရောင် မျက်မှန်ကြီး တစ်လက်တော့ ရှိတယ်။ အပြာရောင် မျက်လုံးကြီးတွေက အဲဒီအဝါရောင် မျက်မှန်ကြီးကို ဖြတ်ပြီး လောကကြီးကို ကြည့်လို့ နေတယ်။ ကြည့်ရသလောက်တော့ ရွတ်နောက်နောက် မျက်စိဆရာဝန် တစ်ယောက်က ကွင်းစံမြို့နယ်မှာ သူ့ရဲ့လုပ်ငန်း လူသိများစေဖို့ ဒီမျက်လုံးပုံ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို ထောင်ထားခဲ့ပုံပဲ။ နောက်တော့လည်း သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ မျက်မမြင်ဘဝ ရောက်သွားလေသလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူ ထောင်ထားတဲ့ မျက်လုံးကြီးတွေကို သူ့ဟာသူ မေ့ပြီး တခြားကို ထွက်သွားလေသလား မပြောတတ်ဘူး။ သူ့ မျက်လုံးကြီးတွေကတော့ နေဒဏ်၊ လေဒဏ် အောက်မှာ ဆေးသုတ်ခြယ်သမှု မရှိတဲ့ နေ့ရက်တွေ ကြာလာတာနဲ့အမျှ တစ်နေ့တခြား အရောင်မှိန် မှိန်လို့လာပြီး ဒီစိတ်ပျက်စရာ အမှိုက်တွေ စွန့်ပစ်ရာ မြေနေရာထက်မှာ တွေ့တွေ့ကြီး ငေးမောရင်း ကျန်ရစ်လို့ နေခဲ့တယ်။

ပြာမှုန့်ချိုင့်ဝှမ်းရဲ့ တစ်ဖက်ခြမ်းမှာ ညစ်ညမ်းလှတဲ့ မြစ်တစ်စင်း ရှိပြီး အဲဒီမြစ်ကို ဖြတ်ဆောက်ထားတဲ့ ခေါက်တံတား တစ်စင်းလည်း ရှိတယ်။ မြစ်ထဲက ရေယာဉ်တွေ ဖြတ်သန်းနိုင်ဖို့ တံတားကို ခေါက်ထားတဲ့ အခါမျိုးမှာ ရထားတွေက ရပ်စောင့်ပေးကြရတာကြောင့် ရထားပေါ်က ခရီးသည်တွေဟာ ဒီစိတ်နှလုံး မချမ်းမြေ့စရာ မြင်ကွင်းကို နာရီဝက်လောက် ကြာအောင် ရှုစားခွင့် ရကြတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီနေရာ ရောက်ရင် ရထားတွေက အမြဲတမ်း တစ်မိနစ်လောက်တော့ အနည်းဆုံး ရပ်နားကြရပြီး အဲဒါကြောင့်ပဲ ကျွန်တော် ဟာ တွမ်ဗျူကန်နန်ရဲ့ မယားငယ်နဲ့ ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ဆုံဖို့ ဖြစ်လာခဲ့တော့တာပဲ။

တကယ်တော့ သူ့မှာ မယားငယ် ရှိနေတယ် ဆိုတာ သူ့အသိုင်းအဝိုင်း ကြားမှာ သတင်းပျံ့နေပြီးသားပါ။ တွမ်တစ်ယောက် လူထူထူ ကဖေးဆိုင်တွေ ထဲ သူ့မယားငယ်နဲ့ ပေါက်ချလာတတ်ကြောင်းနဲ့ သူ့မယားငယ်ကို ဝိုင်းတစ်ဝိုင်း မှာ ထားရစ်ပြီး ဆိုင်ထဲမှာ လမ်းသလားရင်း အသိတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ စကားလက်ဆုံ ကျနေတာကို တွေ့ရတတ်ကြောင်း သူ့အသိတွေ ကြားမှာ အပုပ်နဲ့ ထွက်နေခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အဲဒီအမျိုးသမီးကို စပ်စုတဲ့ သဘောနဲ့ မြင်ဖူးချင်ပေမယ့် တွေ့ချင်၊ ဆုံချင်စိတ်တော့ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တွေ့ရဖို့ အကြောင်းက ဖန်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် နယူးယောက်ကို တွမ်နဲ့အတူ ရထား တစ်စီးတည်း သွားဖြစ်တဲ့ တစ်နေ့လယ်ခင်းမှာ ပြာပုံတွေဆီ ရောက်တဲ့အချိန် ရထားလည်း ခဏရပ်ရရော သူက ကျွန်တော့်ပခုံးကို ကိုင်ပြီး ရထားပေါ်က ခုန်ချ လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို ရထားပေါ်က အတင်းဆွဲချလိုက်တယ် လို့တောင် ဆိုရမယ်။

“ဆင်းကြမယ်”

သူက ဇွတ်တရွတ် ပြောတယ်။

“မင်းကို ငါ့ကောင်မလေးနဲ့ တွေ့ပေးရမယ်” တဲ့။

သူ့ကို ကြည့်ရတာ နေ့လယ်စာ စားရင်း တစ်ခွက် တစ်ဖလား မော့ရာ က အတော်လေး ထွေလာပုံရပြီး ကျွန်တော့်ကို သူနဲ့ လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်ပုံက အတင်း အဓမ္မ နိုင်လွန်းလှတယ်။ သူ့ရဲ့ သွေးနားထင် ရောက်နေတဲ့ ဦးနှောက်ထဲမတော့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ တနင်္ဂနွေ နေ့လယ်ခင်းမှာ သူနဲ့ မလိုက်လည်း တခြားဘာမှ လုပ်စရာရှိမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ တွေးထားပုံပဲ။

ရထားလမ်းဘေးက ထုံးသုတ်ထားတဲ့ ခြံစည်းရိုး နိမ့်နိမ့်တစ်ခုကို သူ့နောက်က လိုက်ကျော်တက်ပြီး ဒေါက်တာ အက်ကယ်လ်ဘတ်ဂျ်ရဲ့ တွေတွေ ကြီး ငေးကြည့်နေတဲ့ အကြည့်အောက်က လမ်းတစ်လျှောက် ကျွန်တော်တို့ ကိုက်ပေါင်းမနည်း ပြန်လျှောက်လာခဲ့တယ်။ မြင်ကွင်းထဲမှာ အဆောက်အအုံ ဆိုလို့ ဖုန်းဆိုးမြေရဲ့ အစွန်း၊ မိန်းလမ်းမကြီးနဲ့ ဦးတိုက်၊ ဘေးဘီဝဲယာ ဘာမှ မရှိ၊ နတ္တိဖြစ်နေတဲ့ နေရာမှာ အဝါရောင်အုတ်တွေနဲ့ ဆောက်ထားတဲ့ ဆိုင်ခန်း တွဲ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ ဆိုင်ခန်းတွဲရဲ့ ဆိုင်ခန်း သုံးခန်းမှာ တစ်ခန်းက ငှားရန် ဆိုင်းဘုတ် ချိတ်ထားတဲ့ အခန်းလွတ်၊ နောက်တစ်ခန်းက ညလုံးပေါက် စား

သောက်ဆိုင်၊ ပြီးတော့ ပြာမှုန်စွပ်ကြောင်းအတိုင်း လိုက်သွားရင် ရောက်တဲ့ တတိယ မြောက် အခန်းကတော့ ဓာတ်ဆီဆိုင်နဲ့ တွဲဖွင့်ထားတဲ့ ကားဝပ်ရှော့ တစ်ခုပဲ။ ‘ဂျော့ချ်၊ ဘီ၊ ဝီလ်ဆင် ကား ဝယ်/ရောင်း’ လို့လည်း ဆိုင်းဘုတ်တပ်ထားတယ်။ တွမ်က အဲဒီဆိုင်ခန်းထဲ ဝင်သွားတော့ ကျွန်တော်လည်း သူ့နောက်က လိုက်ဝင် သွားရတော့တယ်။

အထဲကို ရောက်တော့ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နဲ့ ဗလာကျင်းနေပြီး ကား ဆိုလို့ မှောင်မည်းမည်း ချောင်ထဲမှာ ကုပ်ကုပ်ကလေး ဖြစ်နေတဲ့ ဖုန်တသောသော နဲ့ ဖို့ဒ်တစ်စီးပဲ တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အထဲရောက်တော့ ဆိုင်ပိုင်ရှင်က ပေနေတဲ့ လက်တွေကို သုတ်ရင်း ရုံးခန်းတံခါးဝမှာ ပေါ်လာတယ်။ ကျွန်တော့် အထင်တော့ ဒီစုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် ဂိုဒေါင်ဟာ ဟန်ပြသက်သက်ပဲ ဖြစ်ပြီး အပေါ်ထပ်မှာ သားသားနားနားနဲ့ ချစ်စိတ် နိုးကြွချင်စရာ အခန်းတွေ ရှိလိမ့် ဦးမယ့် ပုံပဲ။ ပိုင်ရှင်က ရွှေရောင်ဆံပင် ရှိပြီး ချည့်နဲ့နဲ့၊ ညောင်နာနာနဲ့ ဥပမိရုပ် မသားနားလှတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ကို တွေ့တော့ သူ့ရဲ့ ဖျော့တော့တော့ အပြာရောင်မျက်လုံးတွေက မျှော်လင့်ချက်နဲ့ အရောင်လက်လို့ သွားတယ်။

“ဟယ်လို... ဝီလ်ဆင်၊ အဘိုးကြီး”

တွမ်က ဖော်ဖော်ရွေရွေ ပုံမျိုးနဲ့ သူ့ပခုံးကို ပုတ်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက် တယ်။

“အလုပ်အကိုင်တွေ ကောင်းရဲ့လား”

“မဆိုးပါဘူး” လို့ ဝီလ်ဆင်က စိတ်ထဲက ပါပုံ မရဘဲ ဖြေတယ်။ ပြီး တော့ တွမ်ကို မေးတယ်။

“ဟိုကား ကျွန်တော့်ကို ဘယ်တော့ ရောင်းမှာလဲ”

“နောက်အပတ်ထဲပေါ့၊ ငါ့လူတစ်ယောက် လိုအပ်တာလေးတွေ ပြင်ဆင်နေတယ်”

“အဲဒီလူက အလုပ်လုပ်တာ အတော်နှေးတယ်နော်”

“မနှေးပါဘူး”

တွမ်က အေးစက်စက်နဲ့ ပြောတယ်။

“မင်းက အဲဒီလို ထင်နေတယ် ဆိုရင်လဲ ငါ တခြားမှာ သွားရောင်းလိုက် တာ ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

“အဲဒီလိုသဘော ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဝီလ်ဆင်က ပျာပျာသလဲ ပြန်ဖြေရှင်းတယ်။

“ကျွန်တော်က.....”

စကားမဆုံးခင်မှာပဲ သူ့အသံက တိမ်ဝင်သွားတယ်။ တွမ်ကတော့ ဂိုဒေါင်ထဲကို စိတ်မရှည်သလို ဝေ့ကြည့်လိုက်တယ်။ နောက်တော့ လှေကား ပေါ်က ခြေသံတွေ ကြားရပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ လုံးကြီးပေါက်လှ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ရုံးခန်း တံခါးပေါက်ဝမှာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ သူက အသက် ၃၄၊ ၃၅ နှစ်လောက် ရှိပြီး ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းတဲ့ ပုံမျိုးတော့ မဟုတ် ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေး တချို့တလေလောက်ပဲ လျှောက်တတ်တဲ့ အသားစိုင့် တွေကို ဆွဲဆောင်မှုရှိရှိ လှုပ်ယမ်းပြီး လျှောက်တဲ့ လမ်းလျှောက်ပုံမျိုးနဲ့ လှမ်း လာတာကို တွေ့ရတယ်။ အစက်လေးတွေ ပါတဲ့ နက်ပြာရောင် တရုတ်ပိုးထည် တွန့် ဂါဝန်ထက်က သူ့မျက်နှာက လှတယ်လို့ ပြောဖို့တော့ ခက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မြင်လိုက်တာနဲ့ သူ့ဆီကနေ စိတ်ထက်သန်မှု တစ်ခုကိုတော့ တန်းပြီး ခံစားမိ တယ်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ အာရုံကြောတွေက အဆက်မပြတ် လောင်ကျွမ်းနေ သလိုမျိုးပဲ။ သူက ညင်ညင်သာသာ ပြုံးရင်း သူ့ယောက်ျားကို မမြင်နိုင်၊ မတွေ့ နိုင်တဲ့ တစ္ဆေတစ်ကောင်လိုမျိုး ဖြတ်ကျော် ထားရစ်ခဲ့ပြီး လျှောက်လာတယ်။ ပြီးတော့ တွမ်ကို ရှက်သွေးဖြန်းတဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်ရင်း လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက် တယ်။ နောက်တော့ နှုတ်ခမ်းကို လျှာနဲ့ တစ်ချက်သပ်လိုက်ပြီး နောက်ကို လှည့်တောင် မကြည့်ဘဲ သူ့ယောက်ျားကို နွေးထွေးမှု လုံးလုံးမပါတဲ့ လေသံနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

“ခုံလေး ဘာလေး သွားယူပါလား၊ ဧည့်သည်တွေ ထိုင်ရအောင်”

“ဟုတ်သားပဲ” လို့ ဝီလ်ဆင်က ကမန်းကတန်း ပြောရင်း ရုံးခန်းလေး ဘက် ထွက်သွားတယ်။ ချက်ချင်းပဲ ဘီလပ်မြေခုံရုံနဲ့ ရောပြီး မြင်ကွင်းထဲမှာ ပျောက်သွားတယ်။ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ ဖြူရော်ရော် ဖုန်မှုန့်တွေက သူ့ရဲ့ အရောင်ရင့်ရင့် ဝတ်စုံနဲ့ ဖျော့တော့တော့ ဆံပင်အပြင် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိသမျှ အရာအားလုံးအပေါ် ဖုံးနေတာကိုး။ အဲဒီလို ဖုန်မှုန့်တွေ ဖုံးနေတဲ့ အထဲမှာ ဝီလ်ဆင်ရဲ့ မိန်းမတော့ မပါဘူး။ သူက အခု တွမ်နား ရောက်နေပြီ။

“ကိုယ် မင်းနဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

တွမ်က ယတိပြတ် ပြောတယ်။

“ခနနေ ထွက်မယ့် ရထားပေါ် တက်ခဲ့”

“ဟုတ်”

“ကိုယ် မင်းနဲ့ အောက်စကြိုက သတင်းစာဆိုင် နားမှာ ဆုံမယ်”

ဂျော့ချီဝီလ်ဆင် တစ်ယောက် ခုံနှစ်လုံး ဆွဲပြီး ရုံးခန်းတံခါးကနေ ထွက်လာတဲ့ အချိန်မှာပဲ သူ့မိန်းမက တွမ်ကို ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး ထွက်သွားတယ်။

နောက်တော့ ဝီလ်ဆင်မိန်းမ မြင်ကွင်းထဲက ပျောက်သွားတဲ့အထိ ကျွန်တော်တို့ စောင့်နေခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီနေ့က ဇူလိုင် ၄ ရက် (အမေရိကန် လွတ်လပ်ရေးနေ့) ရောက်ခါနီး နေ့တွေထဲက တစ်နေ့ပါ။ မီးခိုးရောင် ကြုံလို့လို့ အီတလီကောင်လေး တစ်ယောက်က ရထားလမ်းတစ်လျှောက် လုံခြုံရေး အချက်ပြ ကိရိယာလေးတွေ အတန်းလိုက် လိုက်တပ်နေတယ်။

“တကယ် စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းတဲ့ နေရာပဲ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား” လို့ တွမ်က ဒေါက်တာ အက်ကယ်လ်ဘတ်ဂျီရဲ့ မျက်လုံးကြီးတွေကို မျက်မှောင် ကြုတ်ပြီး ကြည့်ရင်း ပြောတယ်။

“ဟုတ်ပ”

“အပြင်လေး ဘာလေး ထွက်ပေးတာ သူ့အတွက် ကောင်းတယ်”

“သူ့ယောက်ျားက ဘာမှ မပြောဘူးလား”

“ဝီလ်ဆင်လား၊ သူ့မိန်းမ နယူးယောက်က ညီမဆီ သွားလည်တယ်ပဲ ထင်နေတာလေ။ အဲဒီလူက တကယ့် ငတုံး။ သူ့ဟာသူတောင် ဖင်မှန်း၊ ခေါင်းမှန်း မသိဘူး”

ဒီလိုနဲ့ တွမ်ဗျူကန်နန်ရယ်၊ သူ့ကောင်မလေးရယ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်ဟာ နယူးယောက်ကို အတူတူ ထွက်လာခဲ့တယ်။ အတူတူ သွား တယ်လို့ ပြောဖို့တော့ ခက်တယ်။ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ မစွပ်စိတ်ဆင်က ကျွန်တော် တို့နဲ့ ရထား တစ်တွဲတည်း မစီးဘဲ သိုသိုသိပ်သိပ်နဲ့ တခြားတွဲ တစ်တွဲကနေ လိုက်လာခဲ့လို့ပါ။ တွမ်က ရထားပေါ်မှာ အိမ်အက်ဂ်က လူတစ်ယောက်ယောက် ပါလာပြီး အတင်းပြောခံရမှာကို တော်တော် အရေးစိုက်ပုံ ရတယ်။

မစွပ်စိတ်ဆင်က အဝတ်အစား လဲလာတယ်။ အခု ဝတ်လာတာက အညိုရောင်ပိတ်ပါး ဂါဝန်၊ သူ့ရဲ့ တင်ကားကားပေါ်မှာ ကျပ်ကျပ်ထုပ်ထုပ် ဖြစ်

နေလို့ နယူးယောက်ကို ရောက်တော့ ရထားပေါ်က ဆင်းတဲ့ အချိန်မှာ တွမ်က သူ့ကို တွဲရသေးတယ်။ သတင်းစာဆိုင်မှာ သူက မြို့တော် အတင်းအဖျင်း (Town Tattle) မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်နဲ့ ရုပ်ရှင်မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင် ဝယ်တယ်။ ပြီးတော့ ဘူတာရုံ ဆေးနဲ့ စတိုးဆိုင်မှာ မျက်နှာလိမ်းခရင်မ် တစ်ဘူးနဲ့ ရေမွှေးပုလင်း အသေး တစ်ပုလင်း ဝယ်တယ်။ အပေါ်တက်လာကြပြီး သားနားလှတဲ့ ဆူဆူ ညံညံ လမ်းပေါ်ရောက်တော့ သူက အငှားကား လေးစီးကို လွှတ်ပေးလိုက်ပြီးမှ မီးခိုးရောင် ကူရှင်စွပ်နဲ့ လာဗင်ဒါရောင် ကားအသစ် တစ်စီးကို ရွေးငှားတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ကားပေါ် တက်ပြီး လူရှုပ်တဲ့ ဘူတာရုံကနေ ခွာလို့ တောက်ပ တဲ့ နေရောင်ခြည်ဘက် ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လောက်မှတောင် မမောင်းရသေးဘူး။ မစွစ်ဝီလ်ဆင်က ပြတင်းပေါက်ကနေ အပြင်ကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း ရှေ့မှန်တံခါးကို ခေါက်ပြီး ကားရပ်ဖို့ အချက်ပြလိုက် တယ်။

“ကျွန်မ အဲဒီခွေးလေး တစ်ကောင်လောက် လိုချင်တယ်” လို့ သူက ထက်ထက်သန်သန် ပြောတယ်။

“အခန်းမှာ မွေးထားချင်လို့၊ အခန်းထဲမှာ ခွေးလေးတစ်ကောင် ရှိရင် ကောင်းမှာ”

ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော်တို့လည်း မွဲခြောက်ခြောက် အဘိုးကြီး တစ်ယောက် ဆီ နောက်ပြန်ဆုတ်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီအဘိုးကြီးက အမေရိကရဲ့ အချမ်းသာဆုံး သူဌေးကြီး ရော့ခ်ဖဲလားနဲ့ ရုပ်ချင်း ခပ်ဆင်ဆင်တူတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ အတော်ကပေါက်တိ၊ ကပေါက်ချာ နိုင်တာပဲ။ ရုပ်ချင်း တူပေမယ့် ဒီလူကြီးကတော့ လမ်းဘေးမှာ ခွေးရောင်းနေရတယ်။ သူ့လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတဲ့ ခြင်းထဲမှာ မွေးခါစ ခွေးပေါက်စလေး တစ်ဒါင်လောက် ပြုတ်သိပ်ပြီး ထည့်ထားတယ်။

ခွေးရောင်းတဲ့ လူကြီး အငှားကား ပြတင်းပေါက်နား ရောက်လာ တော့ “ဒါ ဘာမျိုးလေးတွေလဲ” လို့ မစွစ်ဝီလ်ဆင်က အားတတ်သရော မေး တယ်။

“အမျိုးကတော့ အစုံပါပဲ၊ လိုချင်တာသာ ပြောပါ အစ်မလေး”

“ကျွန်မက ရဲတွေ သုံးတဲ့ ခွေးမျိုး လိုချင်တာ။ အဲဒါမျိုးတော့ ရှင့်ဆီမှာ ရှိမယ် မထင်ဘူး”

အဘိုးကြီးက သူ့ခြင်းထဲကို အတင်း ဖြဲကြည့်ပြီး ခွေးလေးတစ်ကောင် ကို ကုပ်ကနေ ဆွဲပြီး ထုတ်လိုက်တယ်။

“အဲဒါ ရဲခွေးမှ မဟုတ်တာ”

တွမ်က ပြောတယ်။

“အင်း... ရဲခွေး အစစ်ကြီးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့” လို့ အဘိုးကြီးက စိတ်ပျက်လက်ပျက် အသံနဲ့ ပြန်ပြောတယ်။

“ဒါက အေရီဒေးလ် (တယ်ရီယာ အကောင်ကြီးမျိုး) လို့ ပြောရမယ်” လို့ အဘိုးကြီးက ခွေးရဲ့ ကျောက် တဘက်စလို အမွေးထူထူတွေကို သပ်ပြရင်း ထပ်ပြောတယ်။

“ဒီအမွေးတွေကို ကြည့်။ ဒီလိုအမွေးမျိုးတွေ ရှိတဲ့ ခွေးက အအေးမိ မှာ ဘယ်တော့မှ ပူစရာ မလိုဘူး”

“ချစ်စရာ ကောင်းသားပဲ” လို့ မစ္စစ်ဝီလ်ဆင်က မက်မက်မောမော ပြောတယ်။

“ဘယ်လောက်လဲ”

“ဒီကောင်လေးလား”

အဘိုးကြီးက ခွေးလေးကို ချစ်ချစ်ခင်ခင် ကြည့်ရင်း ပြောတယ်။

“ဒီကောင်လေးက ဆယ်ဒေါ်လာပါ”

ခြေထောက်တွေက ဖြူချင်ချင် ဖြစ်နေပေမယ့် ဒီခွေးက အေရီဒေးလ်မျိုး နည်းနည်းပဲ ဖြစ်ဖြစ်တော့ စပ်မှာ သေချာပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုတော့ အဲဒီကောင်လေးကို မစ္စစ်ဝီလ်ဆင်က ရင်ခွင်ထဲ ထည့်ပြီး ရာသီဥတုဒဏ် ခံနိုင် တယ် ဆိုတဲ့ အမွေးကြမ်းကြမ်းတွေကို ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး သပ်ပေးနေပြီ။

“ဒါ အထီးလား၊ အမလား”

မစ္စစ်ဝီလ်ဆင်က နူးနူးညံ့ညံ့လေး မေးတယ်။

“ဒီကောင်လေးလား၊ ဒီကောင်လေးက အထီးလေးပါ”

“ခွေးမပါ” လို့ တွမ်က တုံးတိတိ ဖြတ်ပြောတယ်။

“ရှေ့ ဒီမှာ ပိုက်ဆံ၊ ဈေးကလဲ ဆယ်ကောင်စာလောက် ရှိတယ်”

ကျွန်တော်တို့တွေ ပစ္စမရိပ်သာလမ်းအတိုင်း မောင်းလာတော့ နွေရာသီ တနင်္ဂနွေနေ့လယ်ခင်းရဲ့ ရှုခင်းက နွေးထွေး နူးညံ့နေပြီး ကျေးလက်ဒေသအလား

သာယာလှပလို့ နေလေတော့ လမ်းထောင့်မှာ အဖြူရောင် သိုးအုပ် တစ်အုပ် တွေ့လိုက်ရရင်တောင် ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အံ့ဩမိမယ် မထင်ဘူး။

“ခဏလေး၊ ကျွန်တော် ဒီမှာပဲ နေခဲ့မှနဲ့ တူတယ်” လို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်တယ်။

“မဟုတ်တာ” လို့ တွမ်က အလောတကြီး ဖြတ်ပြောတယ်။

“မင်း သူတိုက်ခန်းကို မလိုက်ရင် မာတဲလ်က စိတ်မကောင်း ဖြစ်မှာ ပေါ့။ ဟုတ်တယ်မလား၊ မာတဲလ်” လို့လည်း မစွမ်းဝီလ်ဆင်ကို စစ်ကူတောင်း လိုက်သေးတယ်။

“လိုက်ခဲ့ပါ” လို့ မစွမ်းဝီလ်ဆင်က ပြောတယ်။

“ကျွန်မ ညီမ ကက်သရင်းကို ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်။ ကျွန်မ ညီမကို မြင်ဖူးသူတိုင်းက အရမ်းလှတယ်လို့ ပြောကြတာနော်”

“ကျွန်တော် လိုက်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့...” လို့ ကျွန်တော်လည်း ပြော သေးပေမယ့် ဆက်မငြင်းဖြစ်လိုက်တော့ဘူး။

ဒါနဲ့ပဲ ကားက ပန်းခြံလမ်းကနေ ဝက်စ်ဟန်ဒရက် လမ်းဘက်ဆီ ထပ် ပြန်ကျွေ့ပြီး ဆက်မောင်းလာခဲ့တယ်။ ၁၅၈ လမ်းကို ရောက်တော့ အဖြူရောင် ကိတ်မုန့်တုံးကြီးလို တိုက်ခန်းတွဲ အိမ်ရာတွေထဲက တစ်ခုရဲ့ ရှေ့မှာ အငှား ကားက ရပ်သွားတယ်။ ပြည်တော် ဝင်လာတဲ့ ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးလို အကြည့်မျိုးနဲ့ တွမ်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက် ဝေ့ကြည့်တယ်။ မစွမ်းဝီလ်ဆင်ကတော့ သူ့ ခွေးရယ်၊ တခြားဝယ်လာတဲ့ ပစ္စည်းတွေရယ်ကို ပွေ့ပိုက်ပြီး ဟိတ်ကြီး ဟန်ကြီးနဲ့ အထဲဝင်သွားတယ်။

“ကျွန်မ မက်ကီးတို့စုံတွဲကို တက်လာခိုင်းလိုက်မယ်” လို့ မစွမ်းဝီလ်ဆင် က ဓာတ်လှေကားနဲ့ အပေါ်တက်နေတုန်းမှာ ပြောတယ်။

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ၊ ကျွန်မ ညီမကိုလဲ ခေါ်ရဦးမယ်”

တိုက်ခန်းက အပေါ်ထပ်မှာ။ ဧည့်ခန်းကျဉ်းကျဉ်း၊ ထမင်းစားခန်း ကျဉ်းကျဉ်း၊ အိပ်ခန်းကျဉ်းကျဉ်း၊ ရေချိုးခန်း ကျဉ်းကျဉ်း အခန်းလေး။ ဧည့်ခန်း က တံခါးပေါက်နဲ့ ကပ်လွန်းရတဲ့ ကြားထဲ ရောင်စုံချည်ထိုး ဒီဇိုင်းနဲ့ မဆုံမပြ ပရိဘောဂကိုလည်း ချထားသေးတော့ ဗာဆိုင်လ်စ်ဥယျာဉ်ထဲမှာ ဒန်းစီးနေတဲ့ မိန်းမမျိုးလေးတွေပုံ ထိုးထားတဲ့ ကော်ဇောပေါ်မှာ အဆက်မပြတ် ဟိုတိုက်၊ ဒီတိုက်၊ ဒယ်မီးဒယ်င်နဲ့ ဝင်ကြရတယ်။ အခန်းထဲမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ပုံ ဆိုလို့ မတန်တဆ

ကြီးတဲ့ ဓာတ်ပုံကြီးတစ်ပုံပဲ ရှိတယ်။ ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်ရင် ခပ်ဝါးဝါး ကျောက်တုံးထက်မှာ ကြက်မတစ်ကောင် ထိုင်နေတဲ့ ပုံလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်း ကနေ ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ကြက်မပုံကနေမှ အဝတ်ခေါင်းဆောင်းနဲ့ ရဲရင့်ကြံ့ခိုင် တဲ့ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး အခန်းဘက်ကို အားပါးတရ ပြုံးပြနေတဲ့ပုံ ဖြစ်သွား တယ်။ စားပွဲပေါ်မှာ မြို့တော် အတင်းအဖျင်း မဂ္ဂဇင်းအဟောင်းတွေ ပြန်ကျဲနေ တာပဲ။ Simon Called Peter စာအုပ် (၁၉၂၁ ခုနှစ်က အရောင်းရဆုံးဝတ္ထု) တစ်အုပ်ရယ်၊ ပြဇာတ်လောက အတင်းအဖျင်းတွေ ရေးသားတဲ့ မဂ္ဂဇင်းလေး တွေရယ်လည်း ရှိသေးတယ်။ မစ္စစ်ဝီလ်ဆင်ဟာ ရောက်ခါစမှာ ခွေးကိစ္စနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတယ်။ ဓာတ်လှေကား မောင်းတဲ့ ပေကတ်ကတ် ကောင်လေးကို နွားနို့ သွားဝယ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ကောင်လေးက နွားနို့ တစ်ဘူးအပြင် ခွေးစာ ဘီစကွတ်သံဘူးကြီး တစ်ဘူးပါ စေတနာပိုပြီး ဝယ်လာတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ခွေးစာ ဘီစကွတ် တစ်ခုဟာ တစ်နေ့လယ်လုံး နို့ပန်းကန်ပြားထဲ တလယ်လယ် ဖြစ်လို့ နေရှာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ တွမ်ကတော့ သော့ခတ်ထားတဲ့ ဗီရို အံဆွဲတစ်ခုထဲ ကနေ ဝီစကီ တစ်ပုလင်း ဆွဲထုတ်လာခဲ့တယ်။

ကျွန်တော့် တစ်သက်လုံးမှာ နှစ်ခါပဲ ရေချိန်လွန်အောင် သောက်ဖူး တယ်။ ဒုတိယအကြိမ် ရေချိန်လွန်တာ အဲဒီနေ့ နေ့လယ်တုန်းကပဲ။ ဒီတော့ လည်း ၈ နာရီ ကျော်တဲ့ထိအောင် အခန်းထဲမှာ စိတ်ကြည်နူးစရာ နေရောင် ခြည်နဲ့ ပြည့်နေပေမယ့် အဲဒီတုန်းက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှက အတွေးထဲမှာ ဝေဝေ ဝါးဝါးနဲ့ မသဲမကွဲတွေချည်း ဖြစ်နေတယ်။ မစ္စစ်ဝီလ်ဆင်ဟာ တွမ်ရဲ့ ပေါင်ခွင် ထဲမှာ ထိုင်ရင်း တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်ဆီ ဖုန်းတွေ ဆက်နေတော့တယ်။ စီးကရက်တွေ ကုန်သွားတော့ လမ်းထောင့်က စတိုးဆိုင်လေးဆီ ကျွန်တော် ထွက်သွားခဲ့တယ်။ ပြန်ရောက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် ဘယ်ပျောက်နေမှန်း မသိဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ဧည့်ခန်းထဲမှာပဲ ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေလိုက်ပြီး Simon Called Peter စာအုပ်ကို ဖတ်နေလိုက်တယ်။ ဝတ္ထုကပဲ ညံ့သလား၊ ဝီစကီကြောင့် ကျွန်တော်က အာရုံမစိုက်နိုင်လို့ပဲလား မသိ။ ဇာတ်လမ်းက ကျွန်တော့်အတွက် ဘာအဓိပ္ပာယ်မှကို မရှိဘူး ဖြစ်နေတယ်။

တွမ်နဲ့ မာတဲလ် (ပထမတစ်ကျော့ သောက်ပြီးကတည်းက ကျွန်တော်နဲ့ မစ္စစ်ဝီလ်ဆင်တို့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှေ့နာမည်ပဲ ခေါ်ဖို့

mgjoe.com

သဘောတူလိုက်ကြတယ်) ပြန်လာတော့ သူတို့နဲ့အတူ အဖော်အပေါင်းတွေပါ ပါလာတယ်။

မစ္စစ်ဝီလ်ဆင်ရဲ့ ညီမ ကက်သရင်းက အသက် ၃၀ ဝန်းကျင်၊ ပိန်ပိန် သွယ်သွယ်နဲ့ ပါးရည်နပ်ရည် ရှိမယ့်ပုံမျိုး။ မာတောင့်တောင့်၊ စေးကပ်ကပ် အနီရောင်ဆံပင် ကုပ်ဝဲနဲ့၊ ဖြူဆွတ်ဆွတ် အသားအရေနဲ့။ မျက်ခုံးမွေးတွေကို နုတ်ပြီး စင်ရော်တောင်လို နန်းဆန်တဲ့ ပုံမျိုး ပြန်ဆွဲထားပေမယ့် အခံမျက်ခုံးရိုး ပုံစံက လုံးလုံးပျောက်ဖို့ မလွယ်လေတော့ မျက်နှာပုံစံက ဟိုမရောက်၊ ဒီမရောက် ဖြစ်နေတယ်။ သူ လှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း လက်မှာ စုံပလုံစိန်အောင် ဝတ်ထားတဲ့ လက်ဝတ်တန်ဆာတွေက နိမ့်ချည်၊ မြင့်ချည် ဖြစ်ပြီး တချွင်ချွင် သံတွေ ထွက် နေတယ်။ အခန်းထဲ ဝင်လာပုံက ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ရာ ပြန်လာသလို အကျွမ်း တဝင် ရှိလှပြီး အခန်းထဲ ဝေကြည့်လိုက်ပုံကလည်း ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ရှိတာကြောင့် ဒီအခန်းမှာများ နေသလားလို့တောင် ကျွန်တော် တွေးမိသွားတယ်။ ဒါနဲ့ သူ့ကို ဒီမှာ နေတာလားလို့ မေးလိုက်တော့ သူက ကျွန်တော့် မေးခွန်းကို အော်ကြီး ဟစ်ကျယ် သံယောင်လိုက်ပြောပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်တယ်။ ပြီးတော့မှ မိန်းကလေး သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်နဲ့ ဟိုတယ်မှာ နေတာပါလို့ ဖြေတယ်။

မစ္စတာမက်ကီး ဆိုတာက အောက်ထပ်ခန်းက။ သူ့ပုံစံက ဖြူရော် ရော်နဲ့ မိန်းမဆန်တဲ့ ပုံမျိုး။ ပါးရိုးပေါ်မှာ ဆပ်ပြာမြှုပ်တွေနဲ့ ဆိုတော့ ခုလေး တင်မှ မုတ်ဆိတ် ရိတ်လာပုံပဲ။ သူက တရိုတသေနဲ့ အခန်းထဲ ရှိသမျှလူကုန် လိုက်နှုတ်ဆက်တယ်။ သူက အနုပညာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အလုပ်လေးတွေ လုပ် တယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်။ နောက်တော့မှ သူက ဓာတ်ပုံဆရာ ဆိုတာ ရယ်၊ နံရံမှာ ချိတ်ထားတဲ့ အသက်ဝင်လှတဲ့ အမျိုးသမီးကြီး ဓာတ်ပုံက သူ့လက်ရာ ဆိုတာရယ်ကို သိလိုက်ရတယ်။ အဲဒီဓာတ်ပုံထဲက အမျိုးသမီးကြီးက မစ္စစ် ဝီလ်ဆင်ရဲ့ အမေ တဲ့။ မစ္စတာမက်ကီးရဲ့ မိန်းမကတော့ အသံက စာစာ၊ ခန္ဓာ ကိုယ်က လုံးကြီးပေါက်လှ၊ လေးတိလေးကန်နဲ့ လန့်စရာ ပုံစံမျိုး။ သူ့ယောက်ျား က လက်ထပ်ပြီးတဲ့ အချိန်ကစလို့ သူ့ကို ဓာတ်ပုံ ၁၂၇ ကြိမ် ရိုက်ပေးပြီးပြီ လို့လည်း ကျွန်တော့်ကို ကြွားသေးတယ်။

မစ္စစ်ဝီလ်ဆင်က ဘယ်အချိန်က လဲလိုက်မှန်းမသိ အဝတ်အစား လဲထား လိုက်ပြန်ပြီ။ ခု ဝတ်ထားတာက ကျကျနန ချုပ်ထားတဲ့ နို့နှစ်ရောင် ပိုးသား

နေ့လယ်ခင်းဝတ် ဂါဝန်။ သူ့အခန်းထဲမှာ လမ်းပတ်လျှောက်တိုင်း တရွမ်းရွမ်းသံ အဆက်မပြတ် ထွက်နေတယ်။ အဝတ်အစား ပြောင်းသွားတော့ သူ့ရဲ့ အမူအရာ အသွင်အပြင်ပါ လိုက်ပြောင်းသွားသလိုပဲ။ ဂိုဒေါင်ထဲမှာတုန်းက မြင်ခဲ့ရသလို ပျာယာခတ်တတ်တဲ့ ပုံမျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ ဣန္ဒြေကြီး တစ်ခွဲသားနဲ့ မာနကြီး တဲ့ ပုံမျိုး ဖြစ်သွားတယ်။ ပြောပုံ၊ ရယ်ပုံ၊ ကိုယ်ဟန်အမူအရာတွေက ကြာလာ တာနဲ့အမျှ အထက်စီးဆန်သထက် ဆန်လာတယ်။ နောက်ပြီး စကားပြောတာ လေပေးဖြောင့်၊ အရှိန်ရလာတာနဲ့အမျှ ဟိုလူ့ဘက် လှည့်ပြောလိုက်၊ ဒီလူ့ဘက် လှည့်ပြောလိုက်နဲ့ ဆိုတော့ သူ့ပုံစံက ဆေးလိပ်မီးခိုးတွေ မွန်ထူနေတဲ့ လေထု ထဲမှာ အသံပေါင်းစုံ ထွက်ရင်း ပတ်ချာလည်နေတဲ့ ဆုံလည်ကြီး တစ်ခုနဲ့ တူတူ လာတယ်။

“ဒီမှာ အချစ်ကလေး”

မစွစ် ဝီလ်ဆင်က သူ့ညီမကို မိန်းမဆန်ဆန်၊ အသံစူးစူးနဲ့ ပြောတယ်။

“အဲဒီလိုဟာတွေက မင်းဆီက ကပ်စားဖို့ပဲ အချိန်တိုင်း ချောင်းနေ ကြတာနော်။ သူတို့ခေါင်းထဲ ငွေက လွဲပြီး ဘာမှရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ အရင်အပတ် ထဲတုန်းက ဒီကို လာပြီး အိုင်ကို ခြေထောက် အလှပြင်ပေးတဲ့ မိန်းမ ဆိုရင် ဈေးကြိုမမေးလိုက်မိဘဲ ပြီးမှ ဘယ်လောက်ကျလဲ မေးလိုက်မိတာ ပိုးစိုးပက်စက် ကို တောင်းသွားတော့တာပဲ”

“အဲဒီမိန်းမ နာမည် ဘာတဲ့လဲ”

မစွစ်မက်ကီးက ဝင်မေးတယ်။

“မစွစ် အိဘာဟက် တဲ့၊ အိမ်အရောက် ခြေထောက်ဆေး၊ အလှပြင် လုပ်တဲ့ မိန်းမလေ”

“ရှင့် ဂါဝန်လေးက လှလိုက်တာ၊ ချစ်စရာလေး” လို့ မစွစ်မက်ကီးက မှတ်ချက်ပေးတယ်။

ဒါပေမဲ့ မစွစ်ဝီလ်ဆင်က မဲ့ကာရွဲ့ကာနဲ့ ပေါက်ကရတွေ လာပြောနေ တယ် ဆိုတဲ့ ပုံမျိုး လုပ်ပြပြီး -

“ဒိတ်အောက်နေတဲ့ ကြောင်တောင်တောင် ဒီခိုင်းကြီးပါ။ ပြီးစလွယ် တွေ့ကရာ ကောက်စွပ်တဲ့ အချိန်မျိုးပဲ ဝတ်ဖြစ်တာ” လို့ ပြန်ပြောတယ်။

“ဒါပေမဲ့ ရှင် ဝတ်လိုက်တော့လဲ ကြည့်ကောင်းနေတာပဲ” လို့ မစွစ် မက်ကီးက ထပ်ပြောတယ်။

“သေချာလေး ပိုစုံပေးလိုက်ရင် ချက်စတာက အမိုက်စားပုံလေး တစ်ပုံ ထွက်လာအောင် ရိုက်ပေးလို့ ရလောက်တယ်”

ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော်တို့အားလုံး မစွမ်းဝိလ်ဆင်ကို လှမ်းကြည့်မိသွား တယ်။ ဒီတော့ သူက မျက်လုံးပေါ် ကျနေတဲ့ ဆံပင်တွေကို တစ်ချက် သပ်လိုက် ရင်း ဟန်ပါပါ ပြုံးပြတယ်။ မစွတာ ချက်စတာမက်ကီးကတော့ ဈာန်ဝင်စားမှု အပြည့်နဲ့ မစွမ်းဝိလ်ဆင်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရင်း လက်ကိုလည်း ကင်မရာ ချိန်နေသလိုမျိုး မျက်နှာရှေ့မှာ ရှေ့တိုး၊ နောက်ဆုတ် လုပ်လို့နေတယ်။ ခဏ နေတော့မှ -

“အလင်း အမှောင်တော့ နည်းနည်း ကစားဖို့ လိုမယ်။ မျက်နှာ အချိုးအစားကို ထင်းခနဲ ပေါ်နေအောင် ဖမ်းချင်တာ၊ နောက်ကို ချထားတဲ့ ဆံပင် တွေရောပဲ” လို့ ပြောတယ်။

“အလင်း အမှောင်က အဆင်ပြေပါတယ်၊ ကျွန်မ အမြင်တော့.....” လို့ မစွမ်းမက်ကီးက ဝင်ပြောတော့ သူ့ယောက်ျားက မနှောင့်ယှက်နဲ့ ဆိုတဲ့ သဘော နဲ့ “ရှူး” လို့ လုပ်ပြတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့လည်း သူ့မော်ဒယ်လ်ကို လှမ်းကြည့်မိပြန်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ တွမ်ဗျူကန်နန်က အသံထွက်အောင် သမ်းဝေရင်း မတ်တတ် ထရပ်လိုက်ပြီး -

“မက်ကီးတို့ရေ... မင်းတို့မှာ သောက်စရာလေး ဘာလေး ရှိတယ် မဟုတ်လား။ ရေခဲနဲ့ ရေသန့် ထပ်ယူချည်ဦး မာတဲလ်။ မဟုတ်ရင် အကုန်လုံး အိပ်ပျော်ကုန်တော့မယ်” လို့ ပြောတယ်။

“ဟိုကောင်လေးကို ရေခဲ မှာလိုက်ရဲ့သားနဲ့” လို့ မာတဲလ်က စိတ်ပျက် လက်ပျက် အမူအရာနဲ့ ညည်းညည်းညူညူ ပြောတယ်။ ပြီးတော့ “ဒင်းတို့တွေ နည်းနည်းလေးမှကို မျက်နှာလွဲလို့ မရဘူး” လို့ ဆက်ပြောရင်းက မဆီမဆိုင် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး ရယ်တယ်။ နောက်တော့ ခွေးကို မြူလိုက်၊ နမ်းလိုက် သွားလုပ်ပြီးတော့မှ မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်သွားတယ်။ ဝင်သွားပုံက မီးဖိုချောင် ထဲမှာ သူ့အမိန့် ထိုင်စောင့်နေတဲ့ စားဖိုမှူးတွေ အပြည့်ရှိသလိုလို၊ ဘာလိုလို ဟိတ်ဟန်အပြည့်နဲ့။

“ကျွန်တော် လောင်းအိုင်းလင်း ရှုမျှော်ခင်း ပုံကောင်းလေးတွေ ရိုက် ထားတယ်”

မစ္စတာမက်ကီးက တွမ်ဆီက အာရုံစိုက်မှု ရအောင် လေးလေးနက်နက် ပုံစံမျိုးနဲ့ ပြောနေပေမယ့် တွမ်ကတော့ သူပြောတာကို အာရုံရပုံ မပေါ်ဘူး။

“အဲဒီထဲက နှစ်ခုကို အောက်မှာ ဘောင်တောင် တပ်ထားပြီးပြီ”

“ဘာ နှစ်ခု ...”

“ဓာတ်ပုံ နှစ်ပုံကို ပြောတာ။ တစ်ပုံကို ‘မွန်တောက်အင်္ဂ - စင်ရော်များ’ လို့ နာမည်ပေးထားတယ်။ နောက်တစ်ပုံကိုတော့ ‘မွန်တောက်အင်္ဂ - ပင်လယ်’ လို့ ပေးထားတယ်”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ မစ္စစ်ဝီလ်ဆင်ရဲ့ ညီမ ကက်သရင်းက ဆိုဖာခုံပေါ် ထိုင်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ လာဝင်ထိုင်ပြီး စပ်စပ်စုစုနဲ့မေးတယ်။

“ရှင်လဲ လောင်းအိုင်းလင်းမှာ နေတာပဲလား”

“အင်း... ဝက်စ်အက်ဂ်မှာ နေတာ”

“ဟုတ်လား... ကျွန်မ ကျွန်ခွဲတဲ့ တစ်လလောက်တုန်းက အဲဒီမှာ ပါတီပွဲ တစ်ပွဲ သွားတက်သေးတယ်။ ဂတ်စ်ဘီ ဆိုတဲ့ လူရဲ့ အိမ်မှာ။ ရှင် သူ့ကို သိလား”

“ကျွန်တော်နဲ့ အိမ်ချင်းကပ်လျက်ပဲ”

“အင်း... အဲဒီလူက ကိုင်ဇာဝီလျံ (ဂျာမန်ဘုရင်) ရဲ့ တူ ဆိုလား။ ဆွေမျိုး ဝမ်းကွဲ ဆိုလား တော်တယ် တဲ့။ အဲဒါကြောင့် သူ ဒီလောက် သုံးနိုင်၊ ဖြုန်းနိုင်နေ တာလို့ ပြောကြတယ်”

“ဟုတ်လား” လို့ကျွန်တော်က ရေရွတ်လိုက်တော့သူက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး-

“ကျွန်မကတော့ အဲဒီလူကို လန့်တယ်၊ သူနဲ့ မပတ်သက်ရလေ ကောင်း လေပဲ”

ကျွန်တော့် အိမ်နီးချင်းအကြောင်း ဘာများ ပိုကြားရဦးမလဲ ထပ်နားစွင့် နေတုန်း ရှိသေးတယ်။ မစ္စစ်မက်ကီးက ကက်သရင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ရုတ်တရက် ထပြောလိုက်တာနဲ့ စကားစ ပြတ်သွားတယ်။

“ချက်စတာ... ရှင် သူနဲ့လဲ ပုံကောင်းလေးတွေ ရနိုင်မယ် ထင်တယ်” တဲ့။

ဒါပေမဲ့ မစ္စတာမက်ကီးက စိတ်မပါ လက်မပါနဲ့ ခေါင်းတစ်ချက်ပဲ ညိတ်ပြပြီး တွမ်နဲ့ စကားဆက်ပြောဖို့ပဲ စိတ်စောနေပုံ ရတယ်။

“ဝင်ခွင့်သာ ရမယ် ဆိုရင် ကျွန်တော်က လောင်းအိုင်းလင်းမှာ လက်ရာ ကောင်းတွေ ဖန်တီးချင်သေးတာ။ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီမှာ လုပ်ငန်းလေး ‘စ’ နိုင် အောင် ‘မ’ တည်ပေးရင် ကောင်းမှာပဲ”

“မာတဲလ်ကို မေးကြည့်လေ” လို့ တွမ်က ခပ်လှောင်လှောင် အသံနဲ့ တစ်ချက်ရယ်ရင်း ပြောနေတဲ့ အချိန်မှာပဲ မစွစ်ဝီလ်ဆင်က လင်ဗန်းတစ်ချပ်နဲ့ မီးဖိုခန်းထဲက ထွက်လာတယ်။

“သူ မင်းကို မိတ်ဆက်စာ ရေးပေးလိမ့်မယ်။ ရေးပေးမယ် မဟုတ်လား... မာတဲလ်”

“ဘာရေးပေးရမှာလဲ” လို့ မစွစ်ဝီလ်ဆင်က နားဝေတိမ်တောင်နဲ့ ပြန်မေးတယ်။

“မက်ကီးအတွက် မင်းယောက်ျားဆီကို မိတ်ဆက်စာလေး တစ်စောင်လောက် ရေးပေးဖို့ ပြောနေတာ။ မင်းယောက်ျားကို မက်ကီးရဲ့ လက်စွမ်းနဲ့ အနုပညာမြောက် ဓာတ်ဖမ်းပေးလို့ ရအောင်လို့လေ” လို့ တွမ်က ပြောပြီး ခဏ ရပ်လိုက်ပြီးမှ ဇာတ်ဟန်ပါပါ နှုတ်ခမ်းတစ်ချက် တွန့်ရင်း-

“ဓာတ်ဆီဆိုင် ဘုရင် ဂျော့၊ ဘီ၊ ဝီလ်ဆင်’ လို့ နာမည်ပေးပေါ့။ ဒါမှ မဟုတ်လဲ အဲဒါမျိုး ဆန်ဆန်ပေါ့” လို့ ထပ်ပြောတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကက်သရင်းက ကျွန်တော်နဲ့ လူချင်း ထိလုမတက် ကိုယ်ကို ယိမ်းလိုက်ပြီး နားနားကပ်လို့ တီးတိုးပြောတယ် -

“သူတို့နှစ်ယောက်လုံး အိမ်ထောင်ဖက်တွေကို စိတ်ကုန်နေကြတဲ့ သူတွေချည်းပဲ”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပ” လို့ ပြောပြီး သူက မာတဲလ်ကို ကြည့်လိုက်၊ တွမ်ကို ကြည့်လိုက် လုပ်တယ်။ ပြီးတော့ ဆက်ပြောတယ်။

“ကျွန်မ ပြောချင်တာက စိတ်ကုန်နေရင်လဲ သူတို့ဘာလို့ပေါင်းနေသေးလဲ။ ကျွန်မသာဆို လက်ရှိဟာကြီးတွေကို တစ်ခါတည်း ကွာပြီး နှစ်ယောက်သား ယူပစ်လိုက်ပြီ”

“မာတဲလ်ကလဲ ဝီလ်ဆင်ကို မကြိုက်ဘူးလား”

ကျွန်တော့်ရဲ့ ဒီမေးခွန်းကို မာတဲလ်က နားစွန်နားဖျား ကြားသွားပြီး မထင်မှတ်ဘဲ ‘ထ’ ဖြေတယ်။ သူ့ယောက်ျားကိုများ ပြောထည့်လိုက်တာ မှီချိုးမျှစ်ချိုးပဲ။

“တွေ့တယ် မဟုတ်လား” လို့ ကက်သရင်းက ကျေနပ်အားရသွားတဲ့ အမူအရာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်။ ပြီးတော့ အသံကို နှိမ့်လိုက်ပြန်ပြီး- “တွမ်”

m g e . c o m

မိန်းမက ဖျက်နေလို့သာ သူတို့နှစ်ယောက် မပေါင်းနိုင်သေးတာ။ သူက ကက်သိုလစ် ဆိုတော့ ကွာရှင်းတာမျိုးကို လက်မခံဘူး” လို့ ထပ်ပြောတယ်။

ဒေစီက ကက်သိုလစ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလို အကွက်ကျကျ လိမ်လည် ထားတာကို ကြားလိုက်ရတော့ ကျွန်တော်လည်း နည်းနည်း တုန်လှုပ်သွားတယ်။

“သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ပြီးရင် လူတွေ အတင်းအဖျင်းပြောတာ ငြိမ်သွားတဲ့အထိ အနောက်ပိုင်းမှာ ခဏ သွားနေကြလိမ့်မယ်” လို့ ကက်သိုလစ်က ဆက်ပြောတယ်။

“ဥရောပ သွားနေတာက ပိုမကောင်းဘူးလား”

“အိုး...ရှင်လဲ ဥရောပကို သဘောကျတာလား” လို့ သူက အံ့ဩ တကြီးနဲ့ ပြန်ပြောတယ်။

“ကျွန်မ ဟိုတစ်လောကမှ အဲဒီ ရောက်သေးတယ်”

“ဟုတ်လား”

“မနှစ်ကလေးတင်၊ တခြားကောင်မလေး တစ်ယောက်နဲ့ သွားတာ”

“တော်တော်ကြာကြာ နေခဲ့လား”

“ဟင့်အင်း... မွန်တီကာလိုကို သွားပြီး ပြန်လာခဲ့တာ။ လမ်းမှာ မာဆေးလ် ကိုတော့ ဝင်ခဲ့သေးတယ်။ ကျွန်မတို့မှာ ဒီက ထွက်တော့ ဒေါ်လာ ၁၂၀၀၀ တောင် ပါသွားတာ။ ဒါပေမဲ့ ဟိုမှာ သီးသန့်ခန်း နှစ်ရက် ယူလိုက်မိတာ အကုန်ပြောင် သွားတော့တာပဲ။ အပြန်ကျတော့ စိတ်ကုန်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ မပြောပါနဲ့ တော့။ ကျွန်မဖြင့် အဲဒီမြို့ကို တော်တော်ကြီးကို မုန်းသွားတယ်”

အပြင်မှာတော့ နေ့လယ်နှောင်း ကောင်းကင်က မြေထဲပင်လယ် ရေပြင် လို ပြာလွင်ချိုမြလို့ နေတာကို ပြတင်းပေါက်ကနေ မြင်နေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ အပြင်ကို စိတ်ကူးရွက်လွှင့်ခွင့် သိပ်ကြာကြာ မရလိုက်ဘူး။ မစွမ်းမက်ကီးရဲ့ အသံစူးစူးကြောင့် အခန်းထဲ ပြန်ရောက်လို့ လာရ တယ်။

“ကျွန်မလဲ မှားမိတော့မလို့ ဖြစ်ဖူးတယ်” လို့ သူက အားတက်သရော ပြောနေတယ်။

“ကျွန်မနောက် တကောက်ကောက် လိုက်နေတဲ့ ဂျူးကောင်လေး တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်မိလုဆဲဆဲ ဖြစ်ဖူးတယ်။ သူက ကျွန်မထက် အများကြီး နိမ့်တယ် ဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ချက်စတာနဲ့သာ မတွေ့ခဲ့ရင် သူ ကျွန်မ ကို ရသွားမှာ သေချာတယ်”

“အင်း... ဒါပေမဲ့ ရှင်က သူနဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ဘူးလေ”
မာတဲလ်ဝီလ်ဆင်က ခေါင်းတညိတ်တညိတ်နဲ့ ပြောတယ်။

“အင်း... လက်တော့ မထပ်ခဲ့မိဘူးပေါ့”

“ကျွန်မက လက်ထပ်မိသွားတယ်လေ။ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ မတူတာ အဲဒါပဲ”
လို့ မာတဲလ်က ဇေဝေဝါနဲ့ မှတ်ချက်ပေးတယ်။

“ဘာလို့ အဲဒီလူကို ယူလိုက်တာလဲ မာတဲလ်၊ ဘယ်သူမှလဲ အတင်း
မပေးစားဘဲနဲ့” ကက်သရင်းက ဝင်မေးတယ်။

မာတဲလ်လည်း စဉ်းစားနေသလိုပုံမျိုးနဲ့ ငြိမ်သွားတယ်။ ခဏနေတော့မှ -

“လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် ထင်လို့ ယူမိတာပေါ့။ မိသားစု
နောက်ခံ ကောင်းတဲ့ လူလို့ ထင်လိုက်မိတာ။ တကယ်တမ်းကျ ငါ့ဖိနပ် နမ်းဖို့
တောင် မတန်တဲ့ သူမျိုး ဖြစ်နေတယ်”

“ယူ သူ့ကို ခဏလောက် ဖြစ်ဖြစ်တော့ ရူးရူးမူးမူး ဖြစ်မိသွားသေး
တယ် မဟုတ်လား”

“ရူးရူးမူးမူး ဖြစ်ရမယ် ဟုတ်လား”

မာတဲလ်က ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်တဲ့ ပုံမျိုးနဲ့ ထပြောတယ်။

“ဘယ်သူပြောလဲ၊ အဲဒီလူကြီးကို ရူးရူးမူးမူး ဖြစ်မိတယ်လို့။ အဲဒီ
လူကြီးထက် စာရင် ဟိုမှာ ထိုင်နေတဲ့ လူကမှ ရင်ခုန်စရာ ကောင်းဦးမယ်”

မာတဲလ်က ကျွန်တော့်ကို မေးငေါ့ပြီး အဲဒီလို ပြောလိုက်တော့
အားလုံးက ကျွန်တော့်ကို မေးခွန်းထုတ်တဲ့ အကြည့်နဲ့ ဝိုင်းကြည့်တယ်။ ဒါနဲ့
ကျွန်တော်လည်း သူ ပြောတာကို စိတ်ထဲ ဘယ်လိုမှ မထားပါဘူး ဆိုတာ သူတို့
သိသွားအောင် ကြိုးစားပြီး အမူအရာ လုပ်ပြလိုက်ရတယ်။

မာတဲလ်က ဆက်ပြောတယ်။

“တကယ်ရူးချင်သွားတာက အဲဒီလူကို လက်ထပ်လိုက်မိတဲ့ အချိန်
မှာပဲ။ ငါတော့ မှားပြီလို့ ချက်ချင်းကို သိလိုက်တာ။ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ကို တခြား
လူဆီက ဝတ်စုံကြီး ငှားလာပြီး သူ့ဟာလိုလို လုပ်တာလေ။ ပိုင်ရှင်က နောက်နေ့
ကျ လာတောင်းတော့တာပေါ့။ ဒါနဲ့ ‘ဪ... ရှင့်ဟာလား၊ ကျွန်မကိုတော့
မပြောထားဘူး’ လို့ ပြောပြီး ပြန်ပေးလိုက်ရတယ်။ အဲဒီလူလဲ ပြန်သွားရော
တစ်ခါတည်းကို ထိုင်ပြီး အော်ငိုမိတော့တာပဲ”

မာတဲလ် စကားစ ပြတ်သွားတော့ ကက်သရင်းက ကျွန်တော့်ကို စကား ပြန်ဆက်တယ်။

“သူ အဲဒီလူဆီက တကယ် ထွက်ပြေးဖူးတယ်။ သူတို့ အဲဒီဂိုဒေါင်မှာ နေတာ ၁၁ နှစ် ကျော်ပြီ။ တွမ်က မာတဲလ် ဘဝမှာ ပထမဆုံး ရဖူးတဲ့ ချိုမြိန်တဲ့ အချစ်ပဲ”

ဝိစကီ ဒုတိယပုလင်း အရောက်မှာ အားလုံး ခွက်ငဲ့တာ ပိုသွက်လာကြ တယ်။ အားလုံး ဆိုတဲ့ထဲမှာ သောက်စရာ မလိုဘဲ ရေချိန်ကိုက်နေတဲ့ ကက်သရင်း တော့ မပါဘူး။ တွမ်က တံခါးစောင့်ကို ဆင်းဒဝစ်ချ်တွေ သွားဝယ်ခိုင်းလိုက် တယ်။ ဒါနဲ့ အဲဒီ ဆင်းဒဝစ်ချ်တွေကို ညလယ်စာအနေနဲ့ အားလုံး ဝိုင်းစားလိုက် ကြတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ သာယာတဲ့ ညနေဆည်းဆာ အောက်မှာ အရှေ့ ဘက်က ပန်းခြံဆီ ‘ထ’ထွက်သွားချင်ပေမယ့် ထလိုက်မယ် လုပ်တိုင်း ကြမ်းကြမ်း တမ်းတမ်း၊ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အငြင်းအခုံ စကားဝိုင်းထဲ အကြောင်း အရာ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုနဲ့ ပြန်ပြန်ရောက်သွားနေတာနဲ့ပဲ ခြေချုပ်မိသလို ဖြစ်ပြီး မထွက်သွားနိုင် ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ မြို့ကြီးရဲ့ အထက်မှာ လွင့်ပျံနေတဲ့ ဒီတိုက်ခန်းရဲ့ အဝါရောင် ပြတင်းပေါက်တွေကနေ တစ်ဆင့် လူတွေရဲ့ မကြားဝံ့ မနာသာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေဟာ မှောင်မှိုက်နေတဲ့ လမ်းကြားထဲက အမှတ်မထင် စောင့်ကြည့်နေသူဆီ ပျံ့လွင့် ရောက်ရှိသွားမှာပဲ။ မော့ကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်နေ မယ့် အဲဒီလူကို ကျွန်တော် မြင်နေမိတယ်။ တကယ်တမ်းမှာ အဲဒီလို ကြည့်နေ သူဟာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပဲ များလား။ ကျွန်တော်ဟာ သူတို့နဲ့အတူ ရှိနေ သလို၊ သူတို့နဲ့ မဆိုင်တဲ့ လူလည်း ဖြစ်နေတယ်။ ဘဝရဲ့ အတောမသတ်နိုင်တဲ့ လောကီကိစ္စ၊ ဗာဟီရတွေရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုနောက် မျောပါရင်း၊ တစ်ချိန်တည်း မှာပဲ အဲဒီကိစ္စတွေထဲကနေ ရုန်းထွက်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေသူလည်း ဖြစ်နေတယ်။

မာတဲလ်က သူ့ခုံကို ကျွန်တော်နဲ့ နီးတဲ့ဘက် ဆွဲရွေ့လိုက်တော့ သူနဲ့ တွမ် ပထမဆုံးတွေ့တဲ့ အကြောင်း ပြောနေတဲ့ အချိန်မှာ သူ့ရဲ့ ဝင်လေ၊ ထွက်လေ ခပ်နွေးနွေးက ကျွန်တော့်ပေါ် ကျနေခဲ့တယ်။

“အဲဒီတုန်းက ကျွန်မက ညီမလေးဆီမှာ ညအိပ်မလို့ နယူးယောက် ကို အသွားပေါ့။ ရထားတွဲထဲက ဘယ်သူမှ မထိုင်ချင်တဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ခုံသေး သေးလေးမှာ ထိုင်နေရင်း သူနဲ့ တွေ့တာပဲ။ သူက ဝတ်စုံပြည့်နဲ့ ပြောင်လက်နေတဲ့

ရှူးဖိနပ်နဲ့။ ကျွန်မက သူ့ဆီကနေ အကြည့်ကို မခွာနိုင်ဘူး။ သူ ပြန်ကြည့်လိုက်တိုင်း သူ့ခေါင်းပေါ်က ကြော်ငြာကို ဖတ်နေသလိုလို ဘာလိုလို လုပ်ရတာ အမောပေါ့။ ဘူတာလဲ ရောက်ရော သူက ဘေးမှာ ပါလာပြီး လူချင်း လိုက်ကပ်နေတော့တာပဲ။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလဲ ရဲခေါ်လိုက်မှာနော်လို့ ခြောက်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ တကယ်ခေါ်မှာ မဟုတ်မှန်း သူက သိနေတယ်လေ။ ကျွန်မမှာ စိတ်တွေ လှုပ်ရှားလွန်းလို့ ခါတိုင်းလို မြေအောက်ရထား မစီးမိဘဲ သူနဲ့ အငှားကားပေါ် ပါသွားတာကိုတောင် သတိမထားလိုက်မိသလောက်ပဲ။ အဲဒီအချိန် ကျွန်မ စိတ်ထဲ ‘နင် ဒီလို အမြဲနေခွင့်ရမှာ မဟုတ်ဘူးနော်’ လို့ပဲ မနားတမ်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပေးနေမိတယ်”

အဲဒီလိုပြောပြီး သူက မစွမ်းမက်ကီးဘက်ကို လှည့်ရင်း တမင် လုပ်ရယ်တဲ့ ရယ်သံနဲ့ ခန်းလုံးညံ့အောင် ရယ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ မစွမ်းမက်ကီးကို ပြောတယ်။

“ချစ်ရယ်... ဒီဂါဝန်ကို အိုင် ချွတ်တာနဲ့ ယူကို ပေးပါ့မယ်။ အိုင်က မနက်ဖြန်ကျရင် အသစ်တစ်ထည် ရမှာ။ မနက်ဖြန် လုပ်ရမှာတွေ၊ ဝယ်ရမှာတွေ စာရင်းလုပ်ဦးမှ။ အနှိပ်ခံမယ်၊ ဆံပင်ကောက်မယ်၊ ခွေးလည်ပတ် တစ်ခုရယ်၊ ဖိချရတဲ့ ခလုတ်လေးနဲ့ ပြာခွက်သေးသေးလေးရယ် ဝယ်မယ်။ အမေ့အုတ်ဂူ အတွက် တစ်နေ့လုံး ခံမယ့် အနက်ရောင်ပိုးသား ဖဲပြားလေးလဲ ဝယ်ရဦးမယ်။ မမေ့သွားအောင် ချရေးထားဦးမှ”

နာရီကို ပထမတစ်ခါ ကြည့်တော့ ၉ နာရီပဲ ရှိသေးတယ်။ ခဏလေးနေလို့ ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ၁၀ နာရီ ဖြစ်သွားပြီ။ မစွတာမက်ကီးက လက်ကို ပေါင်ကြားထဲ ညှပ်လို့ ခုံပေါ်မှာ ကွေးကွေးလေး အိပ်ပျော်နေပြီ။ ဓာတ်ပုံမော်ဒယ် တစ်ယောက် ပိုစပေးနေတာနဲ့တောင် တူသေးတော့တယ်။ ကျွန်တော့် လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်ပြီး တစ်ညနေလုံး ကျွန်တော် အသည်းယားနေတဲ့ သူ့ပိုးပေါ်က မုတ်ဆိတ်ရိတ် ဆပ်ပြာမြုပ်တွေ ခြောက်သွားရာက ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ဖြူဖြူအစက်တွေကို သုတ်ပစ်လိုက်တယ်။

ခွေးလေးကတော့ စားပွဲပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်။ မီးခိုးတွေထဲ မမြင်မစမ်းနဲ့ ကြည့်ရင်း တစ်ချိန်လုံး တအိအိနဲ့ ခပ်တိုးတိုး ညည်းနေတယ်။ လူတွေက ပျောက်သွားလိုက်၊ ပြန်ပေါ်လာလိုက်။ ဟိုသွားမယ်၊ ဒီသွားမယ် စီစဉ်လိုက်။ တစ်ယောက်

ပျောက်နေလို့ တစ်ယောက်က လိုက်ရှာလိုက်။ နောက်တော့ ရှာနေတဲ့ လူကို ကိုယ့်နားလေးမှာတင် ပြန်တွေ့လိုက်နဲ့ ဖြစ်နေကြတယ်။ သန်းခေါင်ရောက်ခါ နီးမှာ တွမ်ဗျူကန်နန်နဲ့ မာတဲလ်ဝီလ်ဆင်တို့ဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်ပြီး ခံစားမှုဒီဂရီ မြင့်နေတဲ့ အသံနဲ့ အပြန်အလှန် ပြောနေ ကြရင်းက ဒေစီ ဆိုတဲ့ နာမည် သူတို့စကားထဲ ပါလာတာ ကြားလိုက်ရတယ်။

“ဒေစီ၊ ဒေစီ၊ ဒေစီ”

မာတဲလ်ဝီလ်ဆင်က အော်တယ်။

“ဘာဖြစ်လဲ၊ အဲဒီနာမည်ကို ကျွန်မ ပြောချင်တဲ့ အချိန် ပြောမှာပဲ ဒေစီ... ဒေ....”

တွမ်ဗျူကန်နန်ရဲ့ လက်က သူ့မျက်နှာပေါ် ရိပ်ခနဲ ရောက်သွားပြီး နှာနုကို ချိုးပစ်လိုက်တယ်။

နောက်တော့ ရေချိုးခန်းကြမ်းပြင်မှာ သွေးပေနေတဲ့ ပဝါတွေရယ်၊ နာလွန်းလို့ မပြီးနိုင် မစီးနိုင် အော်ညည်းနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အော်သံ တွေရယ်။

မစ္စတာမက်ကီးက အိပ်ပျော်နေရာကနေ နိုးလာပြီး ကြမ်းပြင်ကို တွေ့တွေ့ကြီး ကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့ ထထွက်သွားပြီး အခန်းဝ မရောက်ခင် တစ်ဝက်လောက် ရောက်တော့မှ အခန်းထဲက မြင်ကွင်းကို ပြန်လှည့်ကြည့် တယ်။ သူ့မိန်းမနဲ့ ကက်သရင်းက ဆိုဖာပေါ်မှာ သွေးတွေ အဆက်မပြတ် ထွက် နေတဲ့ တစ်ယောက်ကို ဆူလိုက်၊ ချော့လိုက် လုပ်ရင်း ရှေးဦးသူနာပြု သေတ္တာ ကို ပိုက်လို့ ကျပ်ညပ်နေတဲ့ ပရိဘောဂတွေကြားမှာ ဒယ်မ်းဒယိုင်နဲ့ ဟိုဒီ လျှောက် နေတယ်။ သူတို့ ဝင်တိုက်ထားလို့ မြို့တော်အတင်းအဖျင်း မဂ္ဂဇင်းတွေက ဗာဆိုင်းလ်ဥယျာဉ်ပုံ ရောင်စုံချည်ထိုး ကော်ဇောပေါ်မယ် ဟိုဒီ ကြုံပြန်နေတယ်။ နောက်တော့ မစ္စတာမက်ကီးက အခန်းဝဘက် ပြန်လှည့်ပြီး တံခါးပေါက်ကနေ ထွက်သွားတော့တယ်။ ကျွန်တော်လည်း မီးပန်းဆိုင်းပေါ်က ဦးထုပ်ကို ယူပြီး သူ့ နောက် လိုက်သွားလိုက်တယ်။

“တစ်ရက်လောက် နေ့လယ်စာ စားဖို့ လာခဲ့ဦးလေ” လို့ တက္ကွါက္ကွါ မြည်နေတဲ့ ဓာတ်လှေကားနဲ့ အောက်ဆင်းနေတုန်းမှာ သူက ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်။